C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Nix_Garth-Klice_od_Kralovstvi_1-Pan_Pondeli.pdb

PDB Name: Nix - KoK 1 - Pan Pondeli
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.10.2007
Modification Date: 1.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Garth Nix
Pan Pondělí
Klíče od Království - Kniha první

Copyright © Garth Nix, 2003
Translation © Milan Žáček, 2005
Cover © Eva Bystrianská, 2005
Illustrations © Milan Fibiger, 2005

© TRITON, 2005

ISBN 80 7254 713 5
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton books.cz

Poděkování
Anně a Thomasovi
a celé mé rodině a všem přátelům

Prolog

Pokusili se zničit Vůli, ale zjistili, že je to nad jejich síly. Proto ji porušili, dvěma způsoby. Porušili ji fyzicky, rozervali ji, a útržky těžkého pergamenu rozptýlili v prostoru i v čase. Byl porušen i její duch, neboť nebyla naplněna ani jedna její klauzule.

Kdyby proradní Správci prosadili svou, žádné ustanovení Vůle by se nikdy nevyplnilo. Aby se tak nestalo, všech sedm částí Vůle velmi pečlivě skryli.

První a nejmenší útržek byl zataven do jediného průzračného krystalu tvrdšího než diamant. Krystal byl poté uložen do schránky z nerozbitného skla. Schránka uzamčena do klece ze stříbra a malachitu a klec pevně uložena na povrchu mrtvého slunce na samém konci Času.

Kolem klece stálo na hlídce dvanáct kovových Strážných, rozestavených na číslech ciferníku, který byl nepohasínajícím světlem vypálen do temné hmoty vyhaslé hvězdy.

Strážní byli speciálně vytvořeni za účelem ochrany útržku. Vzhledem neurčitě připomínali lidi, ačkoli byli dvakrát tak velcí a kůži měli z blyštivé oceli. Neměli ruce, ze zápěstí jim naopak vystřelovaly čepele, rychlé a mrštné jako kočky.

Každý Strážný byl zodpovědný za prostor mezi svou vlastní hodinou a tou následující a velitel jim vládl z místa mezi dvanáctkou a jedničkou.

Na kovové Strážné dohlížel pečlivě vybraný sbor Inspektorů, méně významných bytostí, které se zhoubcům Vůle neodvažovaly klást otázky. Jednou za sto let se jeden z těchto Inspektorů objevoval, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku a že je útržek pečlivě uzamčený.

V průběhu posledních věků začali Inspektoři přistupovat ke svému úkolu ledabyle, ve většině případů se jen objevili, sklouzli pohledem na klec, na schránku a na krystal, pozdravili Strážné a zase zmizeli. Strážným, kteří strávili deset tisíc let svědomitou službou za pochodu mezi jednotlivými číslicemi ciferníku, se toto lajdácké plnění povinností nezamlouvalo. Neměli však v povaze si stěžovat a neexistoval žádný způsob, jak by si stěžovat mohli. V případě potřeby mohli vyhlásit poplach, ale to bylo všechno.

Strážní se už setkali s celou řádkou Inspektorů. Jinak je nenavštěvoval nikdo jiný. Útržek Vůle se nikdo nepokusil ukrást ani zachránit. Během oněch deseti tisíc let se zkrátka nic nestalo.

Potom, v den, jenž se ničím nelišil od více než tří a půl milionu uplynulých dní, se objevil Inspektor, který ke svým povinnostem přistupoval zodpovědněji. Dostavil se docela normálně: prostě se zhmotnil před ciferníkem. Po přesunu měl nakřivo klobouk a v jedné ruce pevně svíral oficiální dekret, aby bylo dobře vidět na jasnou zlatou pečeť. Strážní

sebou při jeho příchodu trhli a nedočkavě se jim zatetelily čepele. Dekret a pečeť tvořily jen polovinu povolení požadovaného k provedení inspekce. Vždycky existovala možnost, že Inspektor nevysloví hesla pronášená svými předchůdci, a čepele Strážných se konečně roztočí v oslepující bodavé akci.
Strážní samozřejmě museli dopřát Inspektorovi chvilku na vzpamatování. Vědělo se, že přesun mezi časem i prostorem dokáže nakrátko zamotat hlavu každému, ať je nesmrtelný nebo jakýkoli jiný.
Tento Inspektor vypadal vskutku trochu sešle. Vystupoval v poměrně obvyklé lidské podobě muže středních let nabývajícího rychle na objemu. Lidské tělo měl oblečené do modrého redingotu prodřeného na loktech a potřísněného inkoustem na pravé manžetě. Bílá košile ve skutečnosti příliš bílá nebyla a špatně uvázaná zelená kravata nedokázala dostatečně zakrýt fakt, že se muži rozhrnul límec. Cylindr už zažil leccos, byl pomačkaný a zároveň sjížděl Inspektorovi na levou stranu. Když ho nadzvedl, aby pozdravil Strážné, vyklouzla mu svačina zabalená do novin. Zachytil ji, a než pronesl hesla, strčil si ji do náprsní kapsy kabátu.

"Kadidlo, síra a prach cest, jsem Inspektor na svou čest," recitoval obřadně, přičemž opět pozvedl dekret, aby ukázal pečeť.
Strážný Dvanácté hodiny se v reakci na hesla a předloženou pečeť otočil jako na obrtlíku. Otřel o sebe čepele se skřípěním, jako by brousil nože, při němž se Inspektor otřásl, a zamáchal mu na pozdrav.
"Přistupte, pane Inspektore," vyzval ho zpěvným tónem. To byla polovina toho, co kdy řekl.
Inspektor přikývl a opatrně sestoupil z přepravního talíře do husté tmy vyhaslé hvězdy. Preventivně si před cestou obul Nehmotné boty (maskované jako domácí papuče), aby neutralizoval deformační povahu temné hmoty mrtvé hvězdy, i když ho jeho nadřízený ujistil, že dekret a pečeť mu poskytnou dostatečnou ochranu. Ještě zvedl přepravní talíř, protože ho choval ve velké oblibě; používal velký servírovací talíř z jemného kostního porcelánu s ovocným vzorem, a nikoli obvyklejší kotouč z leštěného elektronu. Používáním porcelánového talíře dost riskoval, protože se mohl snadno rozbít, ale vypadal hezky, a to bylo pro Inspektora důležité.
Ani Inspektorům nebylo dovoleno překračovat vnitřní okraj ciferníku, kde patky číslic vroubila zlatá linka. Inspektor tedy opatrně prošel kolem Strážného Dvanácté hodiny a zastavil se těsně před linkou. Stříbrná klec vypadala bytelně, jak měla, a skleněná schránka byla netknutá a krásně průhledná. Uvnitř, přesně tam, kde měl být, byl dobře vidět i krystal.
"Ehm… zdá se, že je všechno v pořádku," zamumlal. S úlevou z kapsy kabátu vytáhl malou krabičku, otevřel ji a zkušeným pohybem si do pravé nosní dírky vsunul ždibec šňupacího tabáku. Byl úplně nový, dárek z vyšších míst.
"Všechno je… hem… hem… v pořádku," zopakoval a potom si ulevil mohutným kýchnutím, po němž se celý rozkymácel a na chvilku dokonce hrozilo, že se převáží přes zlatou linku. Strážní se vytočili, vyskočili ze svých obvyklých pozic a čepele Strážného Dvanácté hodiny se zablyštěly kousíček před Inspektorovou tváří, který se s máchajícíma rukama zoufale pokoušel udržet rovnováhu.
Nakonec se mu to podařilo a zhoupl se na správnou stranu linky.
"Strašně se omlouvám, je to hrozný zlozvyk!" kvíkl, když tabatěrku uložil na bezpečné místo. "Jsem Inspektor, nezapomínejte na to. Tady mám dekret! Podívejte na tu pečeť!"
Strážní se vrátili ke svému obvyklému přecházení. Strážný Dvanácté hodiny svěsil ruce podél boků a přestal hrozit čepelemi.
Inspektor si z rukávu vytáhl obrovský zalátaný kapesník a začal si otírat tvář. Zatímco si stíral pot, měl dojem, že se něco prohnalo přes povrch ciferníku. Něco malého, tenkého a tmavého. Když zamrkal a kapesník odtáhl, nic nespatřil.
"Doufám, že není třeba nic hlásit," řekl úzkostlivě. Jako Inspektor nepůsobil dlouho. Bez desíti let čtyři staletí a byl pouze Inspektorem Čtvrtého řádu. Většinu času v zaměstnání, skoro od Počátku Času, strávil jako Třetí nosič v Zadní síni. Předtím…
"Všechno je v pořádku," odpověděl Strážný Dvanácté hodiny, čímž vyčerpal zbytek své obvyklé slovní zásoby.
Inspektor před Strážným zdvořile nadzvedl cylindr, ale něco mu nesedělo. Něco tu cítil. Něco tu nehrálo. Ale představa trestu za falešný poplach byla příliš děsivá. Mohl by být degradován na pozici Nosiče nebo, což bylo ještě horší, mu mohlo být přiděleno fyzické tělo - byl by zbaven svých schopností a paměti a byl by poslán někam do Druhořadých říší jako živé, dýchající nemluvně.
Samozřejmě že trest za přehlédnutí něčeho důležitého byl ještě horší. I za to mohl nabýt fyzické podoby, ale ta by se ani zdaleka neblížila podobě lidské a nezískal by ji na světě s inteligentním životem. A ani toto ještě nemuselo být to nejhorší. Existovaly mnohem strašlivější osudy, ale nad těmi se odmítal zamýšlet.
Zadíval se na klec, na skleněnou schránku a na krystal. Potom si z vnitřní kapsy vytáhl divadelní kukátko a podíval se jím. Pořád neviděl nic, co by se vymykalo pravidlům. Není pochyb, říkal si v duchu, že Strážní by poznali, kdyby tu bylo něco v nepořádku.
Poodstoupil od ciferníku a odkašlal si.
"Všechno je, jak má být, dobrá práce, Strážní," zvolal. "Heslo pro dalšího Inspektora bude: ‚Bodlák, palma, dub a chřest, jsem Inspektor na svou čest.' Zapamatovali jste si to? Skvělé… a já už tedy půjdu."
Strážný Dvanácté hodiny zasalutoval. Inspektor ještě jednou smekl klobouk, otočil se na patě a položil na zem přepravní talíř, přičemž pronášel slova, která ho měla zavézt do Domu. Podle předpisů se měl zastavit podat hlášení v Kanceláři pro mimořádné aktivity v čtyřtisícím patnáctém patře, ale byl rozrušený a chtěl se vrátit přímo na dvoutisící desáté patro, do své pohodlné pracovny, kde by si dal šálek dobrého čaje.
"Ze tmy mrtvé hvězdy do záře světel, zpátky ke svému stolu bych rád přešel!"

Než se stihl postavit na talíř, přes zlatou linku se mihlo něco malého, hubeného a černého jak noc, proběhlo to mezi nohama Strážného Dvanácté hodiny, přeběhlo Inspektorovi přes levou Nehmotnou botu a skočilo na talíř. Modrozelené glazurované ovoce se jen zableskloa talíř i s černou šmouhou zmizel v oblaku gumovitého a obludně páchnoucího kouře.
"Poplach! Poplach!" volali Strážní, sbíhali se z ciferníku k místu, odkud zmizel talíř, cvakali kolem sebe čepelemi, zatímco se jim odněkud z kovových útrob bez přestání rozléhalo zvonění dvanácti nesmírně hlučných budíků. Inspektor se před Strážnými přikrčil a začal žmoulat růžek kapesníku a vzlykat. Věděl, co byla ta černá šmouha zač. Poznal ji v záchvěvu hrůzy, když se kolem něho prohnala.
Byl to řádek rukou psaného textu. Textu z útržku, který byl podle všeho stále zatavený v krystalu, uzamčený v nerozbitné schránce, uvnitř stříbrné a malachitové klece připevněné k povrchu vyhaslého slunce a střežené kovovými Strážci.
Jenže teď už nic z toho nebyla pravda.
Jeden ze zlomků Vůle unikl - a vinu za to nesl pouze on.
A navíc se ho zlomek dotkl, zasáhl mu kůži i přes Nehmotnou botu. Tak poznal, co v něm stálo, a toto vědět nesměl.
Ještě děsivější bylo, že mu Vůle připomněla jeho skutečné povinnosti. Poprvé v průběhu tisíciletí si byl vědomý, jak hrozně se něco pokazilo.
"Svému dobrému Pondělí svěřuji správu Nižšího Domu," zašeptal Inspektor. "Do doby, než Dědic nebo zástupci Dědice vyzvou Pondělí, aby se vzdal všech úřadů, majetku, práv a náležitostí, které byly Pondělí svěřeny."
Strážní mu nerozuměli nebo ho možná na pozadí hlučení svých vnitřních budíků ani neslyšeli. Rozptýlili se a marně prohledávali povrch vyhaslé hvězdy v kuželech prudkého světla, které jim zářilo z očí do tmy. Hvězda nebyla velká - neměla v průměru víc než tisíc metrů -, ale zlomek byl dávno pryč. Inspektor věděl, že už nejspíš opustil jeho pracovnu a pronikl přímo do Domu.
"Musím se vrátit," řekl si v duchu. "Vůle bude potřebovat pomoc. Přepravní talíř je pryč, takže se budu muset uchýlit k delší cestě."
Sáhl do kabátu a vytáhl špinavá a umolousaná křídla, dosahující takřka jeho výšky. Už dlouho je nepoužíval, a tak ho překvapilo, v jakém jsou stavu. Pírka byla zažloutlá a pocuchaná a jejich zakončení nevypadala vůbec spolehlivě. Připjal si je na záda a udělal několik zkusmých kroků, aby si ověřil, zda pořád fungují.
Jelikož byl zaujat křídly, vůbec si nevšiml náhlého záblesku na povrchu hodin ani dvojice postav, které se s ním objevily. I ony měly lidskou podobu, jak už bylo v Domě zvykem. Ale obě byly vyšší, štíhlejší a hezčí. Na naškrobených bílých košilích s vysokými límečky měly úhledné černé redingoty, u krků velice elegantní kravaty tmavě rudé barvy, jen o trošku světlejší, než byly jejich tmavé hedvábné vesty. Cylindry se jim černě leskly a obě třímaly zdobené ebenové hůlky zakončené stříbrnými rukojeťmi.
"Kam si myslíte, že se chystáte, pane Inspektore?" zeptal se vyšší z nově příchozích.
Inspektor se polekaně otočil a křídla mu ještě více poklesla.
"Podat hlášení, pane!" odpověděl slabým hlasem. "Jak vidíte. Hlášení… mým bezprostředním nadřízeným… a… Pondělní Jitřence, nebo dokonce panu Pondělí, pokud chce…"
"Pan Pondělí se to zanedlouho dozví," opáčil vyšší z pánů. "Víte, kdo jsme?"
Inspektor zavrtěl hlavou. Ve Firmě zastávali vysoké pozice, to bylo zřejmé z jejich oblečení a moci, která z nich vyzařovala. Ale neznal je, ani jména, ani hodnosti.
"Jste z šestitisícího patra? Z kanceláří pana Pondělí?"
Vyšší muž se usmál a z kapsy na vestě vytáhl list papíru. Když ho Inspektorovi ukázal, papír se sám rozvinul a pečeť na něm zazářila tak pronikavě, že si Inspektor musel zakrýt oči rukou a odvrátit hlavu.
"Jak vidíte, sloužíme vyššímu Pánovi, než je Pondělí," odvětil muž. "Půjdete s námi."
Inspektor polkl a přišoural se k nim. Jeden z mužů si hbitě natáhl sněhobílé rukavice a Inspektorovi odlomil křídla. Ta se zmenšovala, až nebyla větší než křidélka holubice. Pak je uložil do žlutohnědé obálky, která se mu zničehonic objevila v ruce. Se zasyčením na ni přiložil prst a pevně ji zalepil. Potom obálku předal Inspektorovi. Jakmile si ji Inspektor přitiskl k hrudi a vrhl na svou eskortu úzkostlivé pohledy, vyrazila na ní slova DŮKAZ.
Potom oba páni společně vykreslili hůlkami ve vzduchu dveře. Když skončili, prostor se na okamžik roztetelil a pak se ustálil v podobě dveří výtahu s posuvnou kovovou mříží a bronzovým tlačítkem. Jeden z pánů ho stiskl a za mříží se zčistajasna objevila kabina výtahu.
"Nemám povolení jezdit výtahem pro vedoucí kádry, rozhodně nesmím za Oddělení záznamů, ať už po schodišti, výtahem či divnocestou," blekotal Inspektor. "A rozhodně nemám… povolení sjíždět za Inkoustové sklepy."
Oba muži odtlačili mříž a Inspektorovi pokynuli, aby nastoupil do výtahu. Byl potažen tmavozeleným sametem a celou jednu stěnu pokrývala drobná bronzová tlačítka.
"Nejedeme dolů, že ne?" zeptal se Inspektor přiškrceným hláskem.
Vyšší pán mu věnoval studený úsměv, který se mu ani nepřiblížil k očím. Napřáhl ruku, v níž hrozivě cvaklo a která se mu prodloužila asi o dva metry, takže dosáhl na to úplně nejvyšší tlačítko na pravé straně výtahu.
"Tam?" zeptal se Inspektor ohromený i navzdory svému strachu. Cítil, jak mu v těle hlodá vliv Vůle, věděl však, že nemá šanci, aby se jí pokoušel pomoci. Slova, která unikla, se o sebe budou muset postarat sama. "Až úplně nahoru?"
"Ano," hlesli oba páni jednohlasně, jakmile se zařinčením zavřeli kovovou mříž.

Kapitola první

Artur Penhaligon byl dnes poprvé v nové škole a situace se nevyvíjela vůbec dobře. Už to, že musel začít o dva týdny

později než ostatní, bylo dost zlé, ale všechno bylo ještě horší. Artur byl ve škole úplně nový a neznámý. S rodinou se právě přestěhoval do města, takže tu vůbec nikoho neznal a nebyl zasvěcený do žádných místních informací, které by mu usnadnily život.
Nevěděl třeba to, že sedmá třída má každé pondělí před obědem v rozvrhu přespolní běh. To bylo dnes. A běh byl povinný, pokud žákovi rodiče nenapsali svému potomkovi omluvenku. Předem.
Artur se učiteli tělocviku pokoušel vysvětlit, že se právě zotavil z několika velice vážných astmatických záchvatů a že vlastně ještě před několika týdny ležel v nemocnici. Mimoto měl na sobě tu hloupou školní uniformu, tedy šedé kalhoty a bílou košili s vázankou, a na nohou kožené polobotky. V tomto oblečení běhat nemohl.
Z jakéhosi důvodu - možná proto, že kolem nich povykovalo a honilo se dalších čtyřicet dětí - učitel, pan Weightman, zaregistroval pouze druhou polovinu jeho námitek.
"Poslouchej, hochu, platí, že běží všichni bez ohledu na to, co mají na sobě!" vyštěkl učitel. "Pokud nejsi nemocný."
"Ale já jsem nemocný!" namítal Artur, ale jeho slova pohltil čísi výkřik a najednou se dvě dívky tahaly za vlasy a pokoušely se kopnout do holení a Weightman na ně křičel a pískal na píšťalku.
"To by stačilo! Susan, okamžitě pusť Tanyu! Dobrá tedy, trať znáte. Po pravé straně závodiště, přes park, kolem sochy, zpátky přes park a po druhé straně závodiště. První tři žáci v cíli půjdou přednostně na oběd, poslední tři zametou tělocvičnu. Seřaďte se - řekl jsem, abyste se seřadili, nehoufujte se jak kachny. Připraveni? Vyběhnete, až zapískám."
Já nejsem připravený, pomyslel si Artur. Ale už k sobě nechtěl poutat pozornost dalšími stížnostmi nebo odmítáním vyrazit. Už tak tu byl za outsidera, rodícího se samotáře, a o to vůbec nestál. Byl optimista. Běh zvládne.
Zadíval se přes závodiště na hustý les, který měl zjevně představovat park. Vypadal spíš jako prales. Tam už se může stát cokoliv. Mohl by si odpočinout. Tam doběhnu, to nebude problém, říkal si.
Jen pro jistotu našmátral v kapse inhalátor a sevřel prsty kolem chladivého, konejšivého kovu a plastu. Nechtěl ho používat, nechtěl být závislý na lécích. Ale minule skončil v nemocnici, protože inhalátor odmítal používat, až bylo příliš pozdě, a rodičům slíbil, že už to neudělá.
Weightman foukl do píšťalky, z níž vyloudil dlouhý hvizd, na který žáci zareagovali celou řadou způsobů. Skupina těch nejurostlejších, nejdrsněji vyhlížejících hochů vyrazila, jako když do nich střelí. Vzdalovali se a přitom do sebe strkali a hulákali. O několik vteřin později se kolem nich přehnal hlouček vytrénovaných dívek, s delšíma nohama a vyšších, než byli chlapci v jejich věku, pohrdavě přihlížejících buranským kouskům jelimanů, s nimiž musely chodit do jedné třídy.
Ty pak s různým stupněm nadšení následovaly menší skupinky hochů a dívek - které se nikdy nemísily. Po nich přišli na řadu žáci netrénovaní, ti, kterým byl tělocvik ukradený, a ti, kteří se tvářili, že běh bůhvíkam je pod jejich úroveň, ačkoli Artur si nebyl příliš jistý, do které kategorie ten který žák patří.
Sám také vyběhl, protože neměl odvahu si vykračovat. Věděl, že by si ho nikdo nespletl s nikým natolik nad věcí, že účast či neúčast na běhu neřeší. Mimoto pan Weightman už vyklusával pozpátku, aby si počkal na chodce a mohl je pěkně od plic popohnat.
"Vaši pasivitu jsem si poznamenal," hřímal Weightman. "Jestli nepohnete kostrou, z tělocviku propadnete!"
Artur se ohlédl přes rameno, aby zjistil, zda měla jeho slova nějaký účinek. Jeden chlapec se sice pustil do šouravého běhu, ale zbytek chodců učitele ignoroval. Weightman se znechuceně otočil a vyrazil. Předběhl Artura i prostřední skupinu běžců a rychle se začal dotahovat na skutečné atlety vpředu. Artur už pochopil, že je to ten typ učitele tělocviku, který nad svými žáky v závodu rád vyhrává. Nejspíš proto, že nedokázal vyhrávat nad jinými dospělými běžci, pomyslel si Artur trpce.
Tři nebo dokonce čtyři minuty potom, co se Weightman prohnal kolem, držel Artur krok s poslední skupinkou poctivých běžců s velkým náskokem před chodci. Ale jak se obával, měl stále větší potíže natáhnout do plic vzduch. Nechtěly se mu rozpínat, jako by už byly něčeho plné a nemohly pojmout nic dalšího. Bez kyslíku, který potřeboval, Artur postupně zpomaloval, ztrácel tempo, až se ocitl těsně před chodci. Dýchal pořád plytčeji, svět se kolem něho úžil, až mohl myslet pouze na to, jak by se mohl pořádně nadechnout a nepřestávat klást jednu nohu před druhou.
Potom, bez jakéhokoli vědomého popudu, zjistil, že se mu nohy nehýbají a že zírá na oblohu. Ležel na zádech na trávě. Matně si uvědomoval, že musel ztratit vědomí a skácel se k zemi.
"Hele, ty jen tak odpočíváš, nebo se ti něco stalo?" zeptal se ho někdo. Artur se pokusil odpovědět, že je v pořádku, i když mu jiná část mozku zběsile houkala jako hasičská siréna a ječela, že v pořádku tedy rozhodně není. Ale z úst mu nevyšla ani hláska, jen trhané, chrčivé sípání.
Inhalátor! Inhalátor! Inhalátor! vřeštěla sirénová část jeho mozku. Artur uposlechl jejího pokynu a šátral v kapse po kovovém válečku s plastikovým náustkem. Pokusil se ho dostat ke rtům, ale když přiblížil ruku, byla prázdná. Inhalátor mu vypadl.
Potom mu náustek mezi rty vložil někdo jiný a ústa a hrdlo se mu náhle zalily chladivou mlhou.
"Kolikrát se máš nadechnout?" zeptal se hlas.
Třikrát, pomyslel si Artur. Tím se rozdýchá, alespoň do té míry, že zůstane naživu. I když se nejspíš zase ocitne v nemocnici a týden nebo dva stráví rekonvalescencí doma.
"Kolik těch nádechů?"
Arturovi došlo, že neodpověděl. Vysíleně zvedl tři prsty a dostalo se mu odměny v podobě dalších dvou oblaků léku. Už začínal působit. Plytké, sípavé nádechy mu už do plic vháněly trochu vzduchu a díky tomu se mu zase okysličovala krev a taky mozek.
Stísněný, popletený svět, kde se právě nacházel, se začal opět rozpínat, jako scéna odhalující se na jevišti. Místo modré oblohy ohraničené tmou spatřil, jak vedle něho dřepí dvě děti. Byli to dva chodci, kteří odmítali běžet. Dívka a chlapec. Ani jeden si vzdorovitě neoblékl školní uniformu ani tělocvičný úbor, místo nich měli černé džíny, trička s

obrázky kapel, které Arturovi nic neříkaly, a černé sluneční brýle. Buď byli nad běhání povznesení, nebo ho považovali za něco pod svou úroveň. Artur byl ve škole a v celém městě příliš krátce, aby to mohl poznat.
Dívka měla krátké odbarvené vlasy, natolik světlé, že přecházely do bílé. Chlapec je měl naopak dlouhé, přebarvené na černo. Arturovu zmatenému mozku chvilku trvalo, než pochopil, že musí být dvojčata, nebo alespoň bratr a sestra. Možná jeden z nich musel opakovat ročník.
"Ede, zavolej sanitku," poručila dívka. Právě ona podala Arturovi inhalátor.
"Chapadlák mi zabavil telefon," odpověděl hoch. Ed.
"Dobře, tak zaběhni do tělocvičny," řekla dívka. "Já poběžím pro Weightmana."
"Proč?" zeptal se Ed. "Neměla bys zůstat tady?"
"Ne, nezbývá nám nic jiného, než sehnat pomoc," opáčila dívka. "Weightman má mobil. Nejspíš už je na cestě zpátky. Ty tady jenom lež a nepřestávej dýchat."
Poslední slova platila Arturovi. Ten chabě přikývl. A zamával rukou, aby šli. Teď, když mu mozek zase alespoň částečně fungoval, se cítil strašně trapně. První den v nové škole a nevydržel ani do oběda. Ještě horší to bude, až se vrátí. Budou se na něho dívat jako na naprostou nulu a po měsíci nového pololetí už nebude mít šanci dohnat ostatní nebo se s nimi skamarádit.
Aspoň že jsem naživu, říkal si v duchu. Za to musel být vděčný. Stále se nemohl pořádně nadechnout a cítil se neuvěřitelně zesláblý, ale podařilo se mu nadzvednout na předloktí a rozhlédnout se kolem dokola.
Oba černoodění spolužáci dokazovali, že když chtějí, běhat umí. Artur se díval, jak se dívka prohání houfem chodců jako vrána řítící se z výšky do hejna vrabců a mizí mezi stromy parku. Když upřel oči na druhou stranu, uviděl Eda, jak se chystá zmizet za vysokou holou cihlovou zdí tělocvičny, která mu bránila ve výhledu na zbytek školy.
Pomoci se dočká zanedlouho. Artur se v duchu nutil, aby zůstal v klidu. Přiměl se zvednout do sedu a soustředil se na pomalé nádechy, tak hluboké, jak to jen bylo možné. Bude li mít trochu štěstí, udrží se při vědomí. Důležité bylo nepodlehnout panice. Podobné situace už zažil, a dostal se z nich. Inhalátor drží v ruce. Zůstane potichu a v klidu a paniku a strach udrží na uzdě.
Z pomalého počítání nádechů a výdechů ho znenadání vyrušil záblesk světla. Zaregistroval ho koutkem oka a hned se otočil, aby se podíval, co je zač. Chvilku si myslel, že zase upadá do bezvědomí a padá na záda a zírá na slunce. Potom si s přivřenýma očima uvědomil, že ať už je oslepující světlo kdovíco, drží se u země a je velice blízko.
Vlastně se hýbalo, klouzalo k němu přes trávník, přičemž se zmenšující se vzdáleností ztrácelo na intenzitě. Artur s ohromením sledoval, jak se ve světle začíná rýsovat tmavá silueta. Potom světlo zcela pohaslo a Arturovi se naskytl pohled na prazvláštně oděného muže na velice podivném vozíku, který přes trávník tlačil stejně zvláštně vyhlížející ošetřovatel.
Vozík byl dlouhý a úzký, čímž připomínal vanu, a byl zhotoven z proutí. Vpředu měl jedno malé kolo a vzadu dvě velká. Všechna tři měla kovové ráfky bez gumových pneumatik, či jakýchkoli pneumatik, takže vozík - či spíše vana nebo vanovozík - zapadal hluboko do trávy.
Muž ležící v tomto vanovozíku byl hubený a bledý a kůži měl jako hedvábný papír. Vypadal však docela mladě, nebylo mu víc než dvacet, a byl velmi pohledný, měl pravidelné rysy a modré oči, i když ty měl přivřené, jako by ho zmáhala veliká únava. Na světlovlasé hlavě měl nasazený podivný kulatý klobouk se střapcem a celý byl zahalen do čehosi, co Arturovi připomínalo roucho bojovníka kung fu, z rudého hedvábí posetého modrými draky. Přes nohy měl přehozenou kostkovanou deku, ze které mu vpředu vyčnívaly papuče. I ty byly z rudého hedvábí a na slunci pableskovaly obrazci, na něž Artur nedokázal pořádně zaostřit.
Muž, který vozík tlačil, vypadal ještě pitvorněji, jako by se vynořil odněkud z minulosti. Do jisté míry připomínal komorníka ze starých filmů nebo Nestora z kreslených seriálů o Tintinovi, i když nebyl ani zdaleka tak pečlivě upravený. Kráčel v příliš velkém černém kabátě se směšně dlouhými šosy, které se skoro dotýkaly země, a náprsenku košile měl naškrobenou a tvrdou, jako by byla z umělé hmoty. Na rukou měl pletené polorukavice, které se už páraly, takže mu přes prsty visely cáry vlněných vláken. Artur si se znechucením všiml, že má dlouhé a zažloutlé nehty a v podobném stavu má i zuby. Byl mnohem starší než muž, kterého tlačil, tvář měl zvrásněnou a zbrázděnou věkem a bílé vlasy mu rostly jen na týlu hlavy, třebaže je měl velmi dlouhé. Muselo mu být nejméně osmdesát, avšak s tlačením vanovozíku přímo k Arturovi neměl sebemenší potíž.
Oba blížící se muži si povídali. Vypadalo to, že si Artura vůbec nevšimli nebo o něho nejeví sebemenší zájem.
"Nevím, proč jsem vás ještě neposlal dolů, Kýchale," pravil muž ve vanovozíku. "Nebo proč přistupuji na vaše potrhlé plány."
"Ale no tak, pane," odpověděl muž připomínající komorníka, který se zjevně jmenoval Kýchal. Jelikož se zase o něco přiblížili, Artur si všiml, že má poněkud zarudlý nos a pod kůží se mu leskne spleť popraskaných žilek. "To není plán, nýbrž preventivní opatření. Nechceme přece, aby nás Vůle obtěžovala."
"Řekl bych, že ne," zamručel mladík. Zeširoka zažíval a zavřel oči. "Jseš si jistý, že tu najdeme někoho vhodného?"
"Jistý, jako že se Kýchal jmenuju," opáčil Kýchal. "Vlastně ještě jistější, protože už ani jména nemá člověk na celý život. Sám jsem nastavil ručičky, abychom našli někoho, kdo se právě nachází na hranici nekonečna. Předáte mu Klíč, on umře a vy ho dostane zpátky. A bude klid dalších deset tisíc let, a Vůle nebude moct ani ceknout, protože jste se Klíče přece vzdal ve prospěch někoho v dědičné linii."
"Je to otrava," namítl mladík a opět zívnul. "To věčné běhání a odpovídání na ty směšné dotazy shora mě pěkně vyčerpává. Jak mám asi vědět, jak se tomu kousku Vůle podařilo utéct? Něco ti povím, žádné hlášení psát nebudu. Nemám na to sílu. Vlastně se potřebuju prospat…"
"Teď ne, pane, teď ne," zvolal Kýchal naléhavě. Jednou špinavou rukou navlečenou v poloviční rukavici si zastínil oči a rozhlédl se kolem dokola. Kupodivu se pořád zdálo, že Artura nevidí, i když stál přímo před ním. "Už jsme skoro na

místě."
"Už jsme na místě," odsekl mladík chladně. Ukázal na Artura, jako by se hoch před nimi právě zhmotnil. "Je to ono?"
Kýchal poodešel od vanovozíku a přiblížil se k Arturovi. Při pokusu o úsměv odhalil dosud skryté žluté zuby, z nichž některé byly polámané, ale až příliš mnoho jich bylo ostrých jako psí tesáky.
"Ahoj, chlapče," řekl. "Ukloň se přece před panem Pondělí."
Artur na něho vytřeštil oči. To musí být nějaký neznámý vedlejší účinek, pomyslel si. Nedostatek kyslíku. Halucinace.
Hned vzápětí ucítil, jak mu hlavu sevřela tvrdá kostnatá ruka a několikrát jí zakývala, když se ho Kýchal snažil přimět, aby se uklonil muži ve vozíku. Úlekem a nepříjemným dotykem ruky se Artur rozkašlal a ztratil tvrdě vydobytou kontrolu nad dýcháním. Teď už opravdu propadal panice a nemohl vůbec popadnout dech.
"Doveď ho sem," poručil pan Pondělí. Když k němu Kýchal Artura bez obtíží dovlekl, mladík se s malátným výdechem naklonil přes bok vanovozíku a pouze dvěma prsty zvedl chlapce za kůži na zátylku.
"Jseš si jistý, že hned umře?" zeptal se pan Pondělí a natáhl ruku, aby nadzvedl Arturovi bradu a podíval se mu do tváře. Na rozdíl od Kýchala měl Pondělí ruce čisté a nehty zastřižené. Do sevření nevkládal skoro žádnou sílu, ale Artur si uvědomil, že se nedokáže ani hnout, jako by mu pan Pondělí stiskl nerv, který mu znehybnil celé tělo.
Kýchal jednou rukou zašátral v kapse, aniž pustil Arturův krk. Vytáhl asi šest pomačkaných kousků papíru, které zůstaly viset ve vzduchu, jako by je rozložil na neviditelný stůl. Rychle se jimi prohrabal, jeden uhladil a přiložil ho Arturovi na tvář. Papír zazářil jasným modrým světlem a zlatými písmeny se na něm objevilo Arturovo jméno.
"Je to on, o tom není pochyb," řekl Kýchal. Zastrčil si papír zpátky do kapsy a spolu s ním do ní zmizely i všechny ostatní, jako by byly spojeny nití. "Artur Penhaligon. Bačkory by měl natáhnout každou chvíli. Měl byste mu dát ten Klíč, pane."

Pan Pondělí opět zívl a pustil Arturovu bradu. Potom pomalu vsunul ruku do levého rukávu svého hedvábného roucha a vytáhl úzký kovový bodec. Silně připomínal nůž s tenkou čepelí a bez rukojeti. Artur se na něj zadíval, i když mozek a oči se mu začaly zastírat nedostatkem kyslíku. Někde v hlavě, pod vší tou zastřeností, se mu opět rozvřeštěl vyděšený hlas, který ho nabádal, aby použil inhalátor.
Uteč! Uteč! Uteč!
Ačkoli polevila ona podivná strnulost, kterou mu přivodil dotek pana Pondělí, Kýchalův stisk nepolevil ani na vteřinu a Arturovi už nezbývaly síly, aby se jim vytrhl.
"Vzhledem ke zplnomocnění, které mi bylo uděleno na základě opatření dohodnutých bla bla bla…" mumlal pan Pondělí. Mluvil příliš rychle, aby Artur dokázal pochopit, co vlastně říká. Zpomalil, až když se dostal k posledním několika slovům. "Nechť se Vůle naplní."
Jakmile skončil, Pondělí trhl rukou s bodcem. Ve stejném okamžiku Kýchal Artura pustil a chlapec se skácel zpátky na zem. Pondělí se vyčerpaně zasmál a upustil bodec do Arturovy otevřené dlaně. Kýchal pak Artura přiměl, aby ho sevřel v prstech, a zatlačil tak silně, že se chlapci kov zaryl do kůže. Spolu s bolestí se dostavil další nečekaný šok. Artur zjistil, že může dýchat. Měl pocit, jako by se mu nad plícemi uvolnila záklopka, ty se odemkly a vpustily do sebe vzduch.
"I tu druhou," připomněl Kýchal naléhavě. "Musí to mít všechno."
Pondělí vrhl na svého sluhu nevrlý pohled. Zároveň začal opět zívat, ale nutkání potlačil, když si uštědřil vzteklou facku.
"Až příliš horlivě mě nabádáš, abych se toho Klíče zbavil, byť jen na pár minut," podotkl Pondělí. Už se chystal, že z rukávu vyloví ještě něco, ale nyní zaváhal. "A dáváš mi převařenou brandy s vodou. Příliš mnoho převařené brandy s vodou. Možná jsem ve své vyčerpanosti celou tuto záležitost řádně nepromýšlel…"
"Pokud vás Vůle najde a vy neodevzdáte Klíč vhodnému Dědici…"
"Pokud mě Vůle najde," uvažoval nahlas Pondělí. "Tak co? Jsou li hlášení pravdivá, ze žaláře uniklo jen několik řádků. Rád bych věděl, kolik se v nich skrývá moci."
"To by bylo jistější nezkoušet," upozornil ho Kýchal a utřel si o rukáv nos. V rozrušení mu z něj zjevně začínalo téct.
"Když se ten hoch zmocní celého Klíče, mohl by přežít," poznamenal Pondělí. Vůbec poprvé se ve svém vanovozíku zpříma posadil a ospalý výraz v jeho očích byl ten tam. "Navíc mi, Kýchale, připadá zvláštní, že jsi s tímto plánem přišel ze všech mých sloužících právě ty."
"Jakpak to, pane?" zeptal se Kýchal. Pokusil se vemlouvavě usmát, ale výsledek byl přímo odpudivý.
"Protože jsi většinou pěkný pitomec!" zařval Pondělí vztekle. Trhl prstem, Kýchala i Artura zasáhl neviditelný náraz a surově je strhl na zem. "Čí hru tady hraješ, Kýchale, co? Spřáhl ses s Následujícími dny, není to tak? Ty a ten Inspektor a že je Vůle pěkně v bezpečí? Čekáš, že po mně převezmeš úřad?"
"Ne," odpověděl Kýchal. Pomalu se postavil a začal se blížit k vozíku. S každým krokem se mu proměňoval hlas, byl stále hlasitější a jasnější a rozléhal se do daleka. Společně s jeho kroky se rozezněly trubky a Artur spatřil, jak se mu na kůži objevila písmena nakreslená ostrým černým inkoustem. Písmena se hemžila a spojovala se do řádků textu, který se Kýchalovi míhal po tváři jako živé zářivé tetování.
"Svému dobrému Pondělí svěřuji správu Nižšího Domu," oznamoval text i hromový hlas, který Kýchalovi vycházel z úst, ten mu však nepatřil. "Do doby…"
Artur nemohl uvěřit, že se ospalý pan Pondělí dokáže pohybovat tak rychle. Něco vytáhl z rukávu, jakýsi blyštivý předmět, který namířil na Kýchala, a vykřikl ohlušující slova, která zněla jako hromobití a jejichž vibrace se prohnaly vzduchem a otřásly zemí, na níž Artur ležel.

Zablesklo světlo, došlo k otřesu, po něm se zachvěl trávník, a ozval se přidušený výkřik, ačkoli Artur netušil, odkud se vzal, zda ho vydal Kýchal nebo pan Pondělí.
Artur zavřel oči. Když je zase otevřel, Pondělí, vanovozík i Kýchal zmizeli, vzduchem však i nadále ubíhalo vlákno textu, třebaže tak rychle, že ho nedokázal přečíst. Písmena se nad Arturem stočila do spirály, jako vír blyštivých znaků. Pak se mezi řádky textu zhmotnilo něco těžkého a zřítilo se dolů, přičemž ho prudce udeřilo do hlavy.
Byla to kniha, útlý notes, velký asi jako jeho otevřená ruka. Byl svázaný v zeleném plátně. Artur ho roztržitě zvedl a vsunul si ho do kapsy košile. Opět vzhlédl a zadíval se kolem dokola, ale řádky písmen zmizely. Stačily zpomalit jen natolik, aby dokázal přečíst pouze tři slova: Dědic, Pondělí a Vůle.
Ale to už viděl, jak se k němu žene pan Weightman s mobilem u ucha a jak směrem od tělocvičny mnohem pomaleji přibíhá školní ošetřovatelka se zdravotnickým kufříkem v ruce. Za Weightmanem se hnali všichni Arturovi spolužáci z tělocviku. Teď už běželi i ti, kteří předtím jen chodili.
Artur se na ně podíval a byl by zaúpěl, kdyby se mu z plic mohl vydrat vzduch. Nejenže umře, nakonec se to stane všem před očima. Se všemi budou rozhovory v televizi a všichni budou pronášet věty, které budou znít soucitně, ale ve skutečnosti jen budou sdělovat, že ho považovali za naprostou nulu.
Pak si uvědomil, že dýchat přece jen může. Mozek na chvilku nedostatkem kyslíku podlehl halucinacím, mátožným výjevům, ale inhalátor zafungoval dostatečně účinně na to, aby ho zachránil před nejhorším. Dokázal se částečně nadechnout, a za tu bolest v ruce to stálo…
Artur se na ruku zadíval. Pořád ji měl zaťatou v pěst a pod malíčkem mu vytékal pramínek krve. Napadlo ho, že svírá inhalátor, ale nebylo to tak. Třímal zvláštní kus kovu, na jedné straně zašpičatělý a na druhé opatřený kulatým očkem. Byl těžký, stříbrný a vyložený zlatými ozdobami samá kudrlinka a klička.
Artur na něj chvíli hleděl, než si konečně uvědomil, co to je. Byla to minutová ručička nějakých starobylých hodin. Byla skutečná, stejně jako byl skutečný notes v jeho kapse. Pan Pondělí a Kýchal před ním doopravdy stáli. Všechno to nebyl jen sen způsobený nedostatkem kyslíku.
Weightman a ošetřovatelka se k němu měli každou chvíli přihnat. Artur se divoce rozhlížel a pokoušel se vymyslet, kam by ručičku ukryl. Určitě mu ji vezmou.
Několik kroků od sebe uviděl kus uschlé trávy. Artur se k němu připlazil a minutovou ručičku zabořil do hlíny, až z ní vyčnívalo jen prázdné očko, které zakrývalo několik chomáčů zežloutlých stébel.
Jakmile ji pustil, ucítil, jak se mu stáhla hruď. Západka se znovu zavřela a přísun vzduchu se opět zastavil. Artur se převalil na bok, aby u minutové ručičky neležel příliš blízko. Nechtěl, aby ji našel někdo jiný.
Jakmile budu moci, přijdu si pro ni, pomyslel si.
Jestli budu naživu.

Kapitola druhá

Dvacet čtyři hodin po podivuhodných událostech z pondělního dopoledne ležel Artur pořád v nemocnici. Většinu času strávil v bezvědomí a pořád si připadal omráčený a popletený. I když se mu už opět dýchalo poměrně dobře, lékaři si ho chtěli nechat na pozorování ještě několik dní kvůli tomu, čím musel projít v minulosti.
Naštěstí byla Arturova máma významná medicínská badatelka pracující pro vládu, takže nejenže měla celá rodina to nejlepší zdravotní pojištění, ale dr. Emily Penhaligonovou a její práci znali lékaři po celé zemi. Arturovi se vždycky dostávalo té nejlepší péče a zůstával v nemocnici i tehdy, kdy ji jiní nemocní lidé už museli opouštět. Vždycky z toho míval zpětně špatný pocit, ale když byl ještě v nemocnici, býval natolik nemocný, že o tom ani nepřemýšlel.
Jeho táta byl muzikant. Byl to velmi dobrý muzikant, ale ne vždycky se snažil o co největší komerční úspěch. Psal vynikající písně a pak s nimi zapomínal dál pracovat. Před pětatřiceti lety hrával na kytaru ve slavné skupině Krysy a někdy ho lidé ještě pořád poznávali. Tehdy mu lidé říkali Morová krysa, ale už dávno se vrátil ke svému původnímu jménu Robert "Bob" Penhaligon. Z časů Krys měl pořád ještě spoustu peněz, protože jim napsal většinu písní a některé z nich vyhrály i platinové desky. Některé rozhlasové stanice je pořád hrály a nové kapely používaly jejich pasáže, obzvláště Bobovy kytarové vyhrávky.
V současnosti se Bob Penhaligon staral o rodinu a improvizoval na některém ze tří klavírů nebo na některé z dvanácti kytar, zatímco Emily Penhaligonová trávila víc času, než by chtěla, v laboratoři prací s DNA a počítači, která sice přinášela prospěch celému lidstvu, ale kradla ji její vlastní rodině.
Artur měl šest bratrů a sester. Nejstarší tři, dva chlapci a jedna dívka, byli důsledkem Bobových vztahů se třemi různými ženami, když jezdil po turné s Krysami. Čtvrtý sourozenec pocházel z Emilina prvního manželství. Další dva už se narodili Bobovi a Emily společně.
Pak přišel na řadu Artur. Jeho adoptovali. Oba jeho skuteční rodiče byli lékaři a spolupracovali s Emily. Oba zemřeli při poslední velké epidemii chřipky, při té, kterou nakonec potlačil nový protichřipkový preparát, na jehož vývoji se spolupodíleli - jako součást Emilina týmu. Když umřeli, Arturovi byl teprve týden. Sám chřipku přežil, ale nejspíš její vinou se z něj stal astmatik. Kromě svých rodičů neměl žádné blízké příbuzné, takže Emily s Bobem uspěli v žádosti o jeho adopci.
Arturovi nevadilo, že byl adoptován. Občas si však listovával fotoalbem, které představovalo takřka vše, čím si mohl své skutečné rodiče připomínat. Další vzpomínkou na ně bylo krátké video z jejich svatby, na které se však skoro nedokázal dívat. Epidemie chřipky je zabila jen o osmnáct měsíců později a i Arturovi připadali směšně mladí. Těšilo ho, že čím byl starší, tím se oběma svým rodičům stále víc podobal, každému v jiném ohledu. Takže v něm oba dále žili.
Artur věděl, že byl adoptován, už odmala. Bob a Emily přistupovali ke všem svým dětem stejně a děti se považovaly za sourozence. Nikdy o sobě nemluvily jako o "nevlastním bratrovi" nebo "nevlastní sestře" a nikdy nevysvětlovaly fakt,

že mezi narozením nejstaršího Erazma (který přišel na svět na vrcholu Bobovy hudební slávy) a nejmladšího Artura uplynulo celých dvacet let. Podobně nevysvětlovaly rozdíly ve vzezření, barvě kůže či čemkoli jiném. Všichni prostě tvořili jednu rodinu, i když doma bydlely už jen tři nejmladší děti.
Čtyři nejstarší byli Erazmuz, z něhož byl major v armádě a už měl vlastní děti; Staria, divadelní herečka charakterních rolí; Eminor, hudebník, který si změnil jméno na Patrika; a Suzanne, která studovala na vysoké škole. Trojici, která zůstávala zatím doma, tvořili Michaeli, která chodila na místní vysokou školu; Eric, který byl v posledním ročníku střední školy; a Artur.
Arturův táta, Michaeli a Eric přišli na návštěvu předchozího večera a máma se na něho přišla podívat hned časně ráno. Když se ubezpečila, že je mu dobře, poučila ho, že je lepší vypadat v očích spolužáků jako naprostá nula než být mrtvý. Artur vždycky poznal, kdy se blíží máma, protože se ze všech koutů sběhli lékaři a sestry, a než Emily dorazila, táhlo se za ní osm nebo devět lidí v bílých pláštích. Artur už byl zvyklý, že je Lékařská legenda, stejně jako byl zvyklý, že jeho táta je Bývalá hudební legenda.
Jelikož ho už navštívili všichni příbuzní z města, překvapilo ho, když se na něho v úterý po poledni přišli podívat další dva lidé. Jeho vrstevníci. Napřed je nepoznal, protože nebyli celí v černém. Pak si uvědomil, kdo jsou zač. Ed a ta dívka, kteří mu pomohli použít inhalátor. Tentokrát byli v předepsaných školních uniformách, bílých košilích, šedých kalhotách a u krku měli modré vázanky.
"Ahoj," řekla dívka ode dveří. "Mužem dál?"
"Jo, jasně," zamumlal Artur. Co ti dva můžou chtít?
"Včera jsme se ani pořádně neseznámili," odpověděla dívka. "Jmenuju se Lístka."
"Líza?" Artur na to. Vyslovila jméno nějak zvláštně.
"Ne, Lístka, od listu, co roste na stromě," vysvětlovala Lístka zdráhavě. "Rodiče si změnili jména, aby vyjádřili svou odpovědnost vůči životnímu prostředí."
"Táta si říká Strom," dodal chlapec. "Já bych se měl jmenovat Větvík, ale nepoužívám to. Říkej mi Ede."
"Dobře," souhlasil Artur. "Lístka a Ed. Můj táta si říkával Morová krysa."
"Ne!" vyhrkli Lístka s Edem. "Myslíš jako z Krys?"
"Jo." Artur se neubránil překvapení. Jména jednotlivých členů Krys znali běžně jen dospělí.
"Hudba nás baví," pokračovala Lístka, když si všimla jeho překvapení. Pohlédla na svou školní uniformu. "Proto jsme měli včera na sobě pořádný oblečení. V obchoďáku přes oběd vystupoval Diův šat a my jsme nechtěli vypadal jako blázni."
"Ale stejně jsme ho nestihli," řekl Ed. "Kvůli tobě."
"A co tím chceš naznačit?" zeptal se Artur obezřele. "Jsem vám opravdu vděčný…"
"To nic," uklidnila ho Lístka. "Ed chce jen říct, že jsme Diův šat nestihli, protože jsme měli na práci něco mnohem důležitějšího, když jsme… teda když jsem… uviděla ty dva divný chlápky a to pojízdný křeslo."
"Pojízdný křeslo? Divný chlápky?" opakoval po ní Artur. Už sám sebe přesvědčil, že upadl do bezvědomí a všechno se mu jen zdálo, ačkoli si to nechtěl ověřovat tak, že by začal ve školní košili hledat notes. Košile visela v šatníku.
"Jo, byli fakt divní," dodala Lístka. "Viděla jsem je, jak se zhmotnili v záblesku světla, a pak, než jsme k tobě stačili doběhnout, úplně stejně zmizeli. Bylo to hodně zvláštní, ale nikdo jiný si toho nevšiml. Řekla bych, že za to může ta jasnozřivost, kterou mám po naší praprababičce. Byla to irská čarodějka."
"No rozhodně to byla Irka," podotkl Ed. "Já jsem to, co říká Lístka, neviděl. Ale o něco později jsme se tam šli ještě podívat. Nebyli jsme tam ani pět minut, když z parku vyšli takoví chlápci a začali na nás křičet: ‚Běžte pryč. Běžte pryč.' Ti byli fakt divní."
"Měli jakoby psí tlamy, povislé tváře a ničemná očka, jako stavěcí psi," přerušila ho Lístka. "A strašně jim smrdělo z tlam a pořád jen opakovali to ‚Běžte pryč.'"
"Jo, a pořád čenichali. Když jsme odcházeli, viděl jsem, jak jeden padl na všechny čtyři a očichával zem. Byla jich spousta - nejmíň dvanáct - a na sobě měli… oblečení, ve kterým chodíval Charlie Chaplin, a na hlavě měli buřinky. Nahnali nám strach, takže jsme odešli a nahlásili je v kanceláři za neoprávněný vstup na školní pozemek, a Chapadlák se na ně šel podívat. Akorát že je neviděl, i když my jo, a nakonec musím být týden po škole za ‚marnění drahocenného času'."
"Já musím být po škole jenom tři dny," dodala Lístka.
"Chapadlák?" zeptal se Artur slabě.
"Zástupce ředitele Doyle. ‚Chapadlák', protože strašně rád pořád něco zabavuje."
"Takže o co tu jde, Arture?" ptala se dál Lístka. "Co byli zač ti dva?"
"Já nevím," odpověděl Artur a nechápavě zavrtěl hlavou. "Já… já jsem si myslel, že to byla halucinace."
"Možná že byla," poznamenal Ed. "Jenže jste ji měli oba."
Lístka ho prudce bouchla do ruky. Ed sebou trhl. Jsou to opravdoví sourozenci, pomyslel si Artur.
"To samozřejmě nevysvětluje, proč Chapadlák nespatřil ty chlápky v buřinkách," dodal Ed rychle, zatímco si nepřestával mnout ruku. "Pokud na nás tři teda nepůsobilo něco jako plyn nebo nějaký divný pyl."
"Jestli to nebyla halucinace, pak budu mít v košili takový malý notýsek," řekl Artur. "Visí ve skříni."
Lístka skříň rychle otevřela a pak zaváhala.
"No tak," ponoukal ji Artur. "Tu košili jsem na sobě měl jen pár hodin a skoro jsem v ní neběžel."
"Se zápachem si hlavu nedělám," řekla Lístka. Natáhla ruku a začala prohmatávat kapsu. "Akorát když v ní ten notýsek najdeme, pak jsem opravdu něco viděla, a ti chlapíci s těmi psími hlavami byli vážně strašidelní, i za denního světla, když vedle mě stál Ed…"
Odmlčela se a ruku odtáhla. Notes našla a pevně ho svírala v prstech. Artur si všiml, že má na černo nalakované nehty

s rudými pásky. Stejně jako je míval i jeho táta před lety, když působil v Krysách.
"Působí zvláštně," zašeptala Lístka, když knížečku podávala Arturovi. "Jako by elektrizoval, probíjel."
"Co je napsané na přední straně?" zeptal se Ed.
"To nevím," odpověděla Lístka. Na přední desce byly nějaké symboly, ale nedávaly smysl. Připadalo jí, jako by na ně nedokázala zaostřit. Zároveň cítila silné nutkání notes odevzdat Arturovi. "Na, je tvůj."
"On vlastně spadl z nebe," vysvětlil Artur, když ho převzal. "Nebo jakoby z nějakého víru z řádků písmen… textu… které se točily ve vzduchu."
Podíval se na notes. Měl tvrdé desky a byl svázán v zeleném plátnu, které mu připomínalo staré knihy z knihovny. Do desky byly vyraženy jakési znaky. Zlatá písmena, která se pozvolna zaostřovala a přeskupovala. Artur dvakrát zamrkal, zatímco písmena se přes sebe šplhala a vytlačela se, aby uvolnila místo, kde bylo možné přečíst celá slova.
"Stojí tu Úplný atlas Domu a jeho bezprostředního okolí," četl Artur nahlas. "Všechna ta písmena se přemístila."
"Poslední výkřik techniky," poznamenal Ed, ale nezněl příliš přesvědčeně, nebo přesvědčivě.
"Kouzla," opravila ho Lístka s vážnou tváří. "Otevři ho."
Artur se notes pokusil otevřít, ale deskami ani nehnul. Nepřipadalo mu, že jsou slepené. Viděl, jak se mezi nimi zlehka chvějí stránky, jako by je nic nepoutalo, ale knihu jednoduše otevřít nedokázal. Ani když vynaložil tolik síly, že by urval desky z jakékoli běžné knihy.
Při této prudké námaze se rozkašlal a potom měl problém opět popadnout dech. Cítil, že se blíží další astmatický záchvat, že se mu opět náhle svírají plíce. Monitor, který sledoval hladinu kyslíku v jeho krvi, se rozpípal a na chodbě za dveřmi se ozvaly chvatné kroky sestry.
"No vida, řekla bych, že zasedání skončilo," procedila Lístka.
"Nevšimla sis, že by ti muži se psími hlavami něco našli?" zasípal Artur spěšně. "Nějaký kus železa?"
"Jak měl vypadat?"
"Jako minutová ručička hodin," vydechl Artur. "Stříbrná, protkaná zlatem."
Ed a Lístka zavrtěli hlavou.
"Takže návštěvní doba je u konce," ozvala se sestra, když přispěchala do pokoje. "Nesmíme pana Penhaligona moc rozrušovat."
Artur se při oslovení pan Penhaligon ušklíbl. Ed a Lístka jeho reakci zopakovali a Lístka vydala zvuk, jako by se nadavovala.
"Dobře, Arture," řekla sestra, která nebyla vůbec hloupá. "Omlouvám se. Celé dopoledne jsem byla na dětském oddělení. A vy dva, už běžte."
"Nic, cos říkal, jsme neviděli," dodal Ed. "A ti s těmi psími… ti psi už tam dneska ráno nebyli. Ale prohrabali celé závodiště a trávník pak vrátili zpátky. Odvedli dobrou práci; z dálky bys to nepoznal. Nemůžu uvěřit, že to zvládli tak rychle."
"Celé závodiště?" zopakoval Artur. To nedávalo smysl. Hodinovou ručičku ukryl někde uprostřed. Kdyby našli to, co hledali, přece by s kopáním hned přestali, ne? Nebo hledání jen maskovali?
"Ven!" vykřikla sestra. "Musím dát Arturovi injekci."
"Úplně celé," potvrdila Lístka ode dveří. "Ještě se za tebou přijdeme podívat!"
"Až zítra," varovala je sestra příkře.
Artur jim zamával na rozloučenou a v mysli se mu nepřestávaly honit myšlenky. Sotva věnoval pozornost sestře, která mu pokynula, aby se překulil na bok a vyhrnul si svou legrační nemocniční košili, a potřela mu místo, kam se mu chystala vpíchnout injekci.
Pan Pondělí a Kýchal. Co mohli být jenom zač? Z toho, co řekli, vyplývalo, že minutová ručička je součástí nějakého Klíče, který pan Pondělí předal Arturovi s nadějí, že umře. Potom si ji měl Pondělí vzít zpátky. A celý tento plán vymyslel Kýchal a zároveň se v něm ukrýval jakýsi podraz. Nakonec vyšlo najevo, že Kýchal je pod vlivem něčeho jiného. Těch žhnoucích slov. Těch, která mu nakonec předala ten notes. Úplný atlas, který nedokázal otevřít, takže vůbec nezáleželo na tom, jak "úplný" vlastně je.
Artur hodinovou ručičku přijal - rozhodl se, že jí bude říkat Klíč - a neumřel. Takže ať už byla cokoliv, měl pocit, že ji pořád vlastní. Ačkoli ti muži se psími hlavami a v bufinkách nejspíš pracovali pro pana Pondělí. Jestliže překopali celé závodiště, pak Klíč určitě našli a odnesli mu ho.
Možná tím byl celé záhadě konec, ale to si Artur nemyslel. Pociťoval hlubokou jistotu, že něco teprve začíná. Klíč a Atlas dostal z nějakého důvodu a on zjistí, co jím je. Celá rodina mu vždycky říkala, že je příliš zvědavý. A tato věc v něm teď probouzela největší zvědavost, jakou kdy zažil.
Pro začátek dostanu zpátky ten Klíč, uvažoval horečnatě a vrazil ruce pod polštář, když ho píchnutí injekce vrátilo zpátky do bezprostřední reality.
Zatímco cítil, jak mu injekce vniká do těla, napjal prsty - a dotkl se něčeho studeného a kovového. Napřed ho napadlo, že je to kostra postele. Ale tvar a struktura byly zcela odlišné. Potom si Artur uvědomil, čeho se dotýká.
Minutové ručičky. Klíče. Ještě před několika minutami tam rozhodně nebyl. Artur dával ruce pod polštář vždycky, když si lehal. Neobjevil se, když mu Lístka podala Atlas? Jako ty kouzelné předměty, které všude následují své vlastníky? Jenže v pohádkách byla většina takových věcí prokletá a člověk se jich nedokázal zbavit, ani když chtěl…
"Nehýbej se," poručila mu sestra. "Ty sebou přece necukáš, Arture."

Kapitola třetí
Domů Artur šel v pátek odpoledne, s Klíčem a Atlasem bezpečně zabalenými v košili v igelitové tašce. Ed a Lístka se z nějakého důvodu do nemocnice už nevrátili. Artura napadlo, že by se jim mohl pokusit zavolat, ale jelikož neznal jejich příjmení, nebylo to nakonec možné. Dokonce se zeptal sestry Thomasové, jestli neví, kdo vlastně jsou. Ale nevěděla to a v nemocnici byl s přibývajícími dny stále větší mumraj.
Vyzvedl ho jeho otec a zavezl ho domů, přičemž si cestou přes město nepřestával broukat nějakou melodii. Artur se netečně díval z okna, ale v myšlenkách, jako tomu bylo celý týden, byl u Klíče, Atlasu a pana Pondělí.
Už byli skoro doma, když spatřil něco, co ho prudce vytrhlo ze zasnění. Sjížděli z předposledního kopce před svou ulicí, když to spatřil. V údolíčku stál na ploše celého jednoho bloku obrovský, starobyle vyhlížející dům. Rozlehlá budova postavená z kamene, zvláštně tvarovaných cihel všemožných velikostí a starého dřeva mnoha druhů a barev. Vypadala, jako by byla bezmyšlenkovitě či ledabyle přistavována a rozšiřována za využití řady nejrůznějších architektonických stylů. Honosila se arkýři, apsidami, akvadukty; balustrádami, balkony, baštami; cimbuřími a cylindry; chrliči a chodníčky; sloupy a světlíky; vížkami a vikýři.
Dům působil naprosto nepatřičně, zapomenutý uprostřed oblasti, která byla jinak moderním předměstím.
Určitě se tu objevil z nějakého důvodu, pomyslel si Artur.
Když odcházel v pondělí do školy, tento obrovitý, výstřední dům tu ještě nestál.
"Co je to?" zeptal se a ukázal prstem.
"Co?" zeptal se Bob. Zpomalil a zadíval se předním sklem.
"Ten dům! Je velký a… a nikdy tady nebyl!"
"Kde?" Bob si prohlížel domy, které viděl před sebou. "Všechny mi připadají skoro stejné. Pokud jde o velikost. Proto jsme se nastěhovali ještě kousek dál. Když chceš mít zahradu, musí být pořádná, nemyslíš? Aha, myslíš ten, kde stojí ten džíp? Myslím, že natřeli dveře od garáže. Proto vypadá jinak."
Artur tupě přikývl. Bylo jasné, že jeho táta rozlehlou, hrad připomínající budovu, k níž se blížili, prostě nevidí. Viděl jen domy, které stály na jejím místě předtím.
Nebo tam možná stojí pořád, napadlo Artura, a já vidím do nějaké jiné dimenze nebo něco takového. Už by si pomyslel, že se zbláznil, ale nesměl zapomínat na Atlas, Klíč a rozhovor s Edem a Lístkou.
Když budovu míjeli, Artur si všiml, že dům (nebo spíš Dům, jak si myslel, že by se mu mělo říkat) je obehnaný zdí. Ničím nenarušenou mramorovou zdí vysokou asi tři metry, která vypadala hladce a působila dojmem, že vylézt na ni nebude vůbec nic snadného. Nebyla v ní žádná viditelná brána, alespoň tedy na straně, z níž přijížděli.
Arturův vlastní nový dům stál asi kilometr a půl od něj, na opačné straně dalšího kopce. Nacházel se v přechodném území mezi předměstími a venkovem. Penhaligonovým patřil rozsáhlý pozemek, ale většinu z něj zabírala poměrně zpustlá zahrada. Bob říkal, že se mu zahrádkaření velice zamlouvá, ale spíš se mu zamlouvalo zvažování a plánování věcí, co v zahradě udělat, než jejich skutečná realizace. Spolu s Emily pozemek koupili a zahradu založili už před několika lety, ale postavit dům a nastěhovat se do něj se rozhodli teprve nedávno.
Dům byl zbrusu nový a prakticky vzato byl dokončený teprve před několika měsíci. Skoro každý týden k nim ještě docházeli instalatéři a elektrikáři, aby doladili poslední detaily. Dům navrhl jeden slavný architekt a zvedal se na čtyřech úrovních vyhloubených ve stráni. Nejnižší úroveň byla největší a tvořila ji garáž, dílna, Bobovo studio a Emilina domácí pracovna. Na další úrovni byly všechny obytné prostory a kuchyně. Na další ložnice s koupelnami: Bobova a Emilina, a dva pokoje pro hosty. Nejvyšší úroveň byla nejmenší a tam byly pokoje Michaeli, Erika a Artura a jedna koupelna, o niž buď sváděli boj, nebo do níž nebyli vpuštěni, a museli scházet dolů.
Když se Artur s tátou vrátili domů, nikdo je nečekal. Na obrazovce na dveřích ledničky v kuchyni byly čerstvé vzkazy a e maily od nejrůznějších členů domácnosti. Emily se zdržela v laboratoři, Michaeli byla jednoduše "venku" a měla se vrátit "potom" a Eric měl basketbalový zápas.
"Chceš si zajet na večeři? Jenom ty a já?" zeptal se Bob. Zase si pobrukoval, což byl neklamný důkaz, že se chystá složit další skladbu. Nabídkou jít ven, když bylo zjevné, že se nemůže dočkat, až usedne ke klávesám nebo s kytarou, přinášel velkou oběť.
"Ne, díky, tati," odpověděl Artur. Opravdu chtěl zůstat sám, aby si mohl prohlédnout Klíč a Atlas. "Jestli ti to nevadí, vezmu si něco k jídlu později. Půjdu se podívat k sobě do pokoje. Jestli mi to tam ostatní nerozmlátili, když jsem nebyl doma."
Oba věděli, že Artur tímto Bobovi prokazuje laskavost a nechává ho, aby šel pracovat na písničce. Ani jednomu to však nevadilo.
"Takže já budu ve studiu," oznámil Bob. "Kdybys něco potřeboval, brnkni mi. Inhalátor máš?"
Artur přikývl.
"Třeba si pak objednáme pizzu," zavolal ještě Bob, zatímco scházel ze schodů. "Mamce nic neříkej."
Artur pomalu vyšel do svého pokoje. Už se mu dýchalo dobře, ale po pětidenním polehávání v nemocnici byl ještě zesláblý. I několik řad schodů mu dalo zabrat.
Jakmile zamkl dveře, pro případ, že by se vrátili jeho starší sourozenci, položil si na postel Atlas a Klíč. Potom, aniž věděl proč, zhasl světlo.
Otevřeným oknem dovnitř zářil měsíc, ale jinak byla poměrně tma. Byla by ještě větší, ale jak Klíč, tak Atlas žhnuly podivným modrým přísvitem, který se tetelil jako vodní hladina. Artur obě věci vzal: Klíč do levé ruky a Atlas do pravé. Bez jakéhokoli úsilí z jeho strany se Atlas nečekaně otevřel. Artur se tak lekl, že ho hodil zpátky na postel. Zůstal otevřený a Artur se užasle díval, jak roste, prodlužuje se a rozšiřuje, až byl skoro stejně velký jako polštář.
Otevřené stránky zůstaly chvilku prázdné, potom se na nich začaly objevovat čáry, jako by na nich usilovně pracoval neviditelný malíř. Byly silné a jisté a pod Arturovým pohledem se objevovaly se stále větší rychlostí. Trvalo jen

několik vteřin, než si uvědomil, že se dívá na obrázek Domu, který spatřil cestou domů. Na obrázek tak nádherně vykreslený, že vypadal skoro jako fotografie.
Vedle kresby se objevila rukou psaná poznámka:

Dům: vnější podoba, jak je patrná
v mnoha Druhořadých říších.

Potom se objevilo dalších několik slov, napsaných mnohem menším písmem. Artur k odhalujícímu se textu přiblížil oči a uviděl šipku mířící k začerněnému čtverci na vnější zdi. ",Pondělní portál'," přečetl nahlas. "Co je to portál?" Na poličce nad stolem měl slovník. Vytáhl ho, přičemž nespouštěl zrak z Atlasu pro případ, že by se s ním stalo ještě něco zajímavého.
A také že se stalo. Artur musel položit Klíč, aby slovník vytáhl, protože byl napěchovaný mezi jinými knihami. Jakmile Klíč upustil na stůl, Atlas se s bouchnutím zavřel, čímž ho vyděsil k smrti. Ani ne za vteřinu se také scvrkl zpátky na velikost kapesního notesu.
Takže k otevření Atlasu je potřeba Klíče, pomyslel si Artur. Nechal Klíč ležet na stole a vyhledal ve slovníku slovo portál.

Portál, u m. architektonicky nebo ornamentálně řešený vstup do budovy, brána.

Takže v jinak ničím nepřerušené zdi se otevírala Pondělní brána. Artur vrátil slovník na místo a zamyslel se. Obrázek Domu a označení vstupu zřejmě představovaly jakési pozvání. Někdo… nebo něco… chtělo, aby se do Domu vydal. Ale může Atlasu důvěřovat? Byl si skoro jistý, že pan Pondělí a Kýchal jsou nepřátelé, nebo že - přinejmenším - nejsou jeho přátelé. U vířícího textu, slov ve vzduchu, která přemohla Kýchala a poskytla mu Atlas, si nebyl jistý. Domníval se, že tato slova mu poskytla také Klíč, nebo přinejmenším lstí přiměla pana Pondělí, aby to udělal za ně. Ale jaký k tomu měla důvod?
Existoval jen jeden způsob, jak na to mohl přijít. Půjde se na Dům podívat, co nejdřív to bude možné, buď zítra nebo v neděli, a pokusí se do něj vstoupit Pondělním portálem. Podle toho, co objeví, svěří se Edovi a Lístce a využije jejich pomoci. Napadlo ho, že Dům nejspíš uvidí i oni. Viděli přece průzkumníky se psími hlavami, které nespatřil zástupce ředitele.
Mezitím Klíč a Atlas schová do té nejlepší skrýše, kterou znal. Do útrob keramického draka z ostrova Komodo v životní velikosti, který stál na střešní terase přímo nad jeho pokojem. Drak - či spíše obrovská ještěrka - byl dutý, ale tlamu měl pootevřenou jen natolik, že ruku do ní mohl strčit pouze Artur.
Jen co splnil tento úkol, vrátila se jeho máma a celý dům proměnila z klidného útočiště na rodinné sídlo. Poté, co zkontrolovala Artura, naléhala na Boba, aby vyšel ze studia a všichni tři se mohli společně navečeřet. Emily byla spokojená a uvolněná, protože Arturovi bylo dobře a protože poprvé za dlouhatánskou dobu horečnatě nepracovala na vývoji vakcíny nebo léku na nějaký nový kmen chřipky. Blížila se zima, ale z hlediska nemoci se zdálo, že bude poměrně klidná.
Arturův plán zajít se podívat na Dům ztroskotal hned na první překážce, když mu nebylo dovoleno odejít z vlastního domu.
"Nesmíš na nic spěchat," nabádala ho máma. "Budeš si maximálně číst, dívat se na televizi nebo sedět u počítače. Alespoň v nejbližších dnech. Situaci znovu zvážíme příští týden."
Artur se zakabonil, ale věděl, že udělá nejlíp, když se s ní nebude dohadovat. Při představě, že Dům na něho čeká, propadal zoufalství, ale věděl, že nemá na výběr. Kdyby teď vyklouzl ven, musel by doma zůstat celý měsíc. Nebo celý rok.
"Vím, že je těžké nevěnovat se žádné aktivní činnosti," dodala Emily, když ho objala, "ale je to jen na chvíli. Dopřej si možnost nabrat síly. Myslím, že až půjdeš v pondělí do školy, budeš toho mít tak akorát."
Jelikož dostal zákaz dělat cokoli užitečného, víkend se jen vlekl. Oba jeho starší sourozenci se věnovali svým vlastním obvyklým záhadným aktivitám, Bob skládal písničky a Emily zavolali zpátky do práce, aby se podívala na několik zvláštních případů, které se v poslední době objevily v místních nemocnicích. Kolegové ji volali vždycky, když došlo k nárůstu počtu pacientů vykazujících nezvyklé příznaky. Arturovi se vždycky nesmírně ulevilo, když se vrátila domů a ujistila ho, že nejde o nic vážného. Vzhledem ke způsobu, jakým přišel o své skutečné rodiče, si byl při každém hlášení o novém chřipkovém kmenu nebo možném propuknutí virózy palčivě vědomý potenciálu další tragédie.
V neděli ráno už nedokázal odolat nutkání opět vytáhnout Atlas a Klíč z komodského draka. Opět tedy uchopil Klíč a Atlas otevřel na stejné dvojstránce s obrázkem Domu. Ačkoli kromě poznámky o Pondělním portálu nenašel žádné další podrobnosti ani žádný další text, strávil prohlížením obrázku několik hodin, snažil se přijít na to, jak byla budova sestavena a jak asi vypadá uvnitř.
Nakonec nastala nedělní noc. Artur vrátil Klíč i Atlas do útrob ještěrky a brzy se odebral do postele s nadějí, že ho přemůže spánek a tím rychleji mu uběhne čas. Ale samozřejmě se to nestalo. Obracel se a házel sebou a usnout nedokázal. Přečetl větší část jedné knihy a potom už jen tak ležel a přemýšlel.
Když se mu nakonec usnout opravdu podařilo, nebylo to nadlouho. Něco ho probudilo. Napřed nevěděl, co to je. Otočil hlavu a uviděl, jak ve tmě rudě svítí digitální hodiny. 00:01.
Byla minuta po půlnoci, v pondělí ráno.
Zaslechl něco u okna. Nějaký šramot, jakoby vrzající větve stromu. Ale v zahradě nestál žádný strom, který by byl dostatečně vysoký nebo dostatečně blízko, aby se mohl dotknout jeho okna.

Artur se posadil a rychle rozsvítil. Rozbušilo se mu srdce. Začalo se mu hůř dýchat, nadechoval se čím dál tím kratčeji.
To zvládneš, pomyslel si v zoufalství. Uklidni se. Zvolna dýchej.
Podívej se na okno.
Podíval se a odskočil, až spadl za postel. Ve vzduchu, kousek od okna a dobře patnáct metrů nad zemí, visel muž s křídly. Ošklivý, malý muž s povislými lícemi jako stavěcí pes. Muž s psí tváří. Dokonce i jeho rychle tlukoucí křídla vypadala navzdory svému opeření ošklivě a neudržovaně a ve světle linoucím se z Arturova pokoje měla špinavě šedou barvu.
Muž měl na sobě velmi staromódní tmavý oblek a v ruce držel bufinku. A právě dýnkem klobouku klepal na okno.
"Pusť mě dovnitř."
Hlas zněl za sklem zkresleně, ale přesto byl hluboký, zastřený a hrozivý.
"Pusť mě dovnitř."
"Ne," zašeptal Artur, zatímco se mu hlavou honily vzpomínky na všechny upírské filmy, které kdy viděl. Toto sice nebyl žádný upír, ale žádal ho, aby byl vpuštěn dovnitř, takže možná fungoval na stejném principu. Do pokoje se dostane jedině, když ho pozve. Ačkoli ve filmech upíři obvykle člověka zhypnotizovali a ten je pak pustil…
Otevřely se dveře do pokoje.
Artur měl pocit, jako by mu srdce zmrzlo v hrudi. Někdo už byl zhypnotizován! A teď tu psí šelmu vpustí…
Kolem dveří prošlehl dlouhý rozeklaný jazyk a ochutnal vzduch. Artur zvedl slovník, který zůstal ležet u postele, a zvedl ho nad hlavu.
Za jazykem následovala šupinatá hlava a noha s drápem. Arturovi slovník poklesl v ruce. Blížil se k němu keramický komodský drak z terasy. Keramický už ale nebyl, nebo možná pořád ano, ale byl živý a rychle se pohyboval.
Artur si pomalu vlezl na postel a přitiskl se ke stěně, se slovníkem připraveným jako zbraní. Na čí straně drak stojí?
"Pusť mě dovnitř."
Velká ještěrka zasyčela, překvapivě rychle vyrazila dopředu a vztyčila se u okna. Otevřela tlamu a z hrdla jí vyšlehlo oslnivě jasné světlo, silné jako reflektor. Muž s psí tváří zaječel a vyhodil ruce do povětří, až mu odletěla bufinka. Za neutuchajícího jekotu se s tlukoucími křídly řítil dozadu a zmizel ve zvířeném oblaku černočerného kouře.
Ještěrka scvakla čelisti a prudké světlo rázem pohaslo. Potom se od okna zase zvolna vzdálila a ztěžka dokráčela k okraji Arturovy postele, kde se zastavila a strnula ve svém obvyklém postoji. Zčeřila se jí kůže, jako by jí znenadání projel elektrický proud, a zůstala nehybně stát. Byla opět dočista keramická.
Artur upustil slovník, popadl inhalátor a několikrát z něj potáhl. Když šel zavřít dveře do pokoje, s překvapením zjistil, že se mu chvějí nohy a jen stěží se na nich udrží. Cestou zpátky poplácal komodského draka po hlavě a zauvažoval, zda do něj nemá vstrčit ruku, aby se ujistil, že se v něm pořád ukrývá Klíč s Atlasem. Ale připadalo mu, že nejlepší bude počkat do rána.
Zpátky v posteli si přitáhl pokrývky a podíval se na hodiny. Určitě nebyla náhoda, že k něčemu takovému došlo, jen co začalo pondělí.
To bude zajímavý den, pomyslel si. Schválně se otočil pryč od okna, aby nebojoval s pokušením dívat se na něj, a zavřel oči.
Nechal rozsvíceno.

Kapitola čtvrtá

Artur se toho pondělního rána do školy vůbec netěšil, a to mnohem víc než jindy. Po událostech z časného rána si užil jen kratičkých chvil spánku. Zhruba každou hodinu se s trhaným dechem probouzel v rodící se hrůze, aby zjistil, že světlo nezhaslo, noc je tichá a nic se neděje. Komodský drak zůstával nehnutě stát v nohách postele, a jakmile místnost naplnily sluneční paprsky, Artur mohl jen těžko uvěřit, že ještěrka oživla a zahnala stvůru, která mu vyletěla k oknu.
Přál si, aby ji mohl zařadit mezi noční můry, ale věděl, že byla až příliš skutečná. Klíč a Atlas toho byly důkazem.
Přemýšlel, jestli je nemá nechat doma, uvnitř keramické ještěrky, ale po snídani je vyndal a vložil si je do školního batohu. Z okna si ještě pečlivě prohlédl dvůr a teprve potom vyběhl za mámou usazenou v autě.
V minulém městě Artur do školy chodil pěšky. Tady měl nakonec jezdit na kole. Ale rodiče mu neustále opakovali, že na takovou námahu je ještě brzy, a máma naléhala, že ho před cestou do laboratoře bude vozit.
Za normálních okolností by dal nějakým způsobem najevo svou nezávislost, zvlášť před svým bratrem Erikem, k němuž vzhlížel. Eric byl zároveň basketbalová i běžecká hvězda. Na novou školu si zvykl bez obtíží. Už byl na nejlepší cestě, aby se stal nejvýraznějším hráčem nejlepšího basketbalového mužstva ve škole. Měl vlastní auto, které si koupil za výdělek z víkendové brigády na pozici čističe, ale předpokládalo se, že Artura do školy zaveze jen tehdy, když to bude bezpodmínečně nutné. Být viděn se svým mnohem mladším bratrem nebylo dobré pro jeho pověst. Ale i když prohlásil něco takového, v bývalém městě zasáhl v nejrůznějších významných fázích Arturova života, odháněl od něho rváče v obchoďáku nebo ho zachraňoval po cyklistických haváriích.
Artur byl rád, že dnes ráno jede s mámou. Měl silné tušení, že ti muži s psími tvářemi a bufinkami - nebo jen lidem podobné stvůry - na něho budou ve škole čekat. Už dříve strávil několik bdělých hodin uvažováním, jak by se před nimi mohl ochránit. Všechno by to bylo mimořádně obtížnější, kdyby je dospělí opravdu nemohli vidět, což se z Edova líčení zdálo pravděpodobné.
Cestou do školy se nepřihodilo nic zvláštního, ačkoli opět projeli kolem oné prapodivné nestvůrnosti podobající se

hradu, která nahradila několik předměstských bloků. Aby otestoval, zda jeho máma Dům přece jen nevidí, utrousil poznámku o jeho velikosti, ale jako tomu bylo už v případě táty, máma viděla jen normální domy. Artur si vzpomínal, jak oblast vypadala předtím, ale ať se snažil sebevíc, ať přivíral oči nebo nečekaně otáčel k Domu hlavu, pořád viděl jen ho.
Když se na něj zadíval zpříma, zjistil, že je příliš přeplácaný, složitý a divný, aby odhalil všechny své jednotlivosti. Mísilo se v něm až příliš velké množství nejrůznějších architektonických stylů, tvořilo ho až příliš velké množství přístaveb. Pokusil li se sledovat jeho jednotlivé části a zjistit, jak na sebe navazují, zatočila se mu hlava. Začínal třeba u věžičky a sledoval ji vzhůru, ale pak ho vyrušila zastřešená lávka nebo luneta vyčnívající z nedaleké zdi nebo nějaký další prvek.
Taky mu připadalo obtížné zadívat se na jedno stejné místo dvakrát. Buď se Dům neustále měnil, když se na něj nedíval, nebo ho auto míjelo příliš rychle a složitost a hustota všemožných výstupků a součástí znemožňovaly Arturovým očím zaměřit se jen na jeden konkrétní rys.
Jakmile Dům nechali za sebou, Artura trochu vyvedla z míry fádnost zbývající cesty do školy. Ráno mu připadalo stejné jako všechna ostatní, na ulici byl obvyklý provoz, všude bylo vidět chodce a děti. Když přijížděli ulicí ke škole, nikde nebyl ani náznak něčeho nepatřičného. Artur v nudné normálnosti, kterou kolem sebe cítil, nacházel úlevu a útěchu. Slunce svítilo; všude byli lidé. Přece se teď nemůže nic stát.
Ale jen co vystoupil z auta u vchodu do školy a máma odjela, uviděl, jak se vpravo mezi auty na učitelském parkovišti zničehonic zvedlo pět mužů s buřinkami a v černých oblecích, jako by to byly loutky a někdo zatahal za provázky. Uviděli ho i oni a hned se k němu mezi řadami aut začali blížit. Pohybovali se po přímkách a v pravých úhlech nečekaně měnili směr, aby se vyhnuli studentům a učitelům, kteří je podle všeho neviděli.
Další psí tváře se objevily vlevo. Artur spatřil, jak vzlínají ze země jako tmavá pára, která se během okamžiku proměnila na muže se psími tvářemi, s buřinkami a v černých oblecích.
Psí tváře nalevo. Psí tváře napravo. Žádné však nebyly přímo před ním. Artur se zatajeným dechem uběhl několik kroků, ale poznal, že nemůže běžet a riskovat další astmatický záchvat. Zpomalil, očima těkal z jedné skupinky blížících se psích tváří na druhou a v duchu rychle propočítával jejich rychlost a směr.
Kdyby hbitě prošel po hlavním chodníku a vyšel po schodech, podařilo by se mu dostat dovnitř dřív, než ho muži s buřinkami dostihnou.
A taky hbitě vyrazil, i když se musel prodírat mezi loudajícími se skupinkami studentů. Poprvé byl rád, že ho nikdo ve škole nezná a že na něho nikdo nevolá: "Počkej, Arture!" nebo se ho nesnaží zastavit, aby s ním prohodil pár slov, jak by se to určitě stalo v jeho staré škole.
Ke schodišti se tedy dostal. Psí tváře se ale blížily, byly asi tři nebo pět metrů za ním, a schody vpředu byly přecpány hlavně staršími studenty. Artur se mezi nimi nedokázal prodrat přímo, a tak musel kličkovat a proplétat se mezi nimi a cestou křičet: "S dovolením!" a "Promiňte!"
Už stál skoro u hlavních dveří a, jak doufal, i na dosah bezpečí za nimi, když tu ho někdo popadl za batoh a prudce ho zastavil.
Na okamžik ho napadlo, že ho dostaly psí hlavy. Potom uslyšel slova, po nichž se mu ulevilo, i když byla pronesena hrozivým hlasem.
"Vrazíš do mě a to ti jen tak neprojde!"
Chlapec, který Arturovi držel batoh, byl mnohem větší, ale nevypadal příliš nebezpečně. Ve školní uniformě bylo těžké vypadat jako drsňák. Dokonce měl správně uvázanou kravatu. Artur ho okamžitě vyhodnotil jako rádobydrsňáka, kterému však do dokonalosti ještě něco chybí.
"Já se pobliju!" zaúpěl, přiložil si ruku ke rtům a nafoukl tváře.
Rádobydrsňák Artura pustil tak rychle, až se oba zapotáceli. Protože to Artur očekával, vzpamatoval se první. Jedním skokem se přenesl přes další tři schody a o pár metrů si udržel náskok před houfem mužů v buřinkách. Byli všude, jako hejno havranů snášející se na kus masa. Studenti i učitelé jim uhýbali z cesty, aniž si uvědomovali, proč to dělají, a spousta z nich se náhle zastavovala, ustupovala stranou nebo odskakovala se zmateným výrazem, jako by nevěděli, co to do nich vjelo.
Artur si na zlomek vteřiny pomyslel, že to nestihne. Psí tváře už měl v patách a slyšel, jak hekají a odfrkují. Cítil i jejich dech, přesně jak říkala Lístka. Smrděl shnilým masem, hůř než ulička plná odpadků někde za restaurací. Puch a mlaskání mu dodaly sil. Vyběhl posledních několik schodů, vrazil do otočných dveří a vletěl do školy.
Hned se narovnal a byl připravený dál běžet, ale to už se mu krátil dech a stahovaly plíce. Svíral ho strach, strach, že psí tváře projdou dveřmi, že dostane astmatický záchvat a nebude mít sílu jim vzdorovat.
Ale psí tváře hlavním školním vchodem neprošly. Nahrnuly se u dveří a tiskly ploché hlavy ke skleněným výplním. Artur si všiml, že se svýma malýma prasečíma očkama, stlačenými tvářemi, povislými lícemi a vyplazenými jazyky, kterými zanechávaly šmouhy na skle, opravdu vypadají jako kříženci mezi barváři a lidmi. Někteří vypadali trochu jako Winston Churchill, když neměl svůj den. Všichni si kupodivu sundali buřinky a drželi si je v levém podpaží. Nevypadali v nich přitažlivěji, protože všichni do jednoho měli stejně krátké a hnědé vlasy - které připomínaly psí srst.
"Pusť nás dovnitř, Arture," zaskuhral jeden z mužů, pak se k němu přidal další a ozvala se strašlivá změť mísících se hlasů. "Nás, dovnitř, pusť, Arture, Arture, nás, pusť, dovnitř, Arture, dovnitř, dovnitř…"
Artur si zacpal uši a vydal se pryč hlavní chodbou. Soustředil se na dýchání, zklidňoval dech do bezpečného rytmu. Stěkavé výkřiky zvenku zvolna ustaly.

Na konci chodby se Artur otočil.
Psí tváře zmizely a dveřmi se opět valili studenti a zaměstnanci školy, rozesmátí a zaujati hovorem mezi sebou. Za zády jim pořád svítilo slunce. Všechno vypadalo normálně.
"Co máš s ušima?" zeptal se ho někdo, tentokrát už poměrně vlídně.
Artur se začervenal a odtáhl si od nich prsty.
Bylo jasné, že psí tváře na něho ve škole nemůžou. Teď se - alespoň do konce vyučování - mohl soustředit, jak přežije běžné školní problémy. A mohl by zkusit najít Lístku a Eda. Chtěl jim říct, co se všechno stalo, ověřit si, zda i oni pořád vidí psí tváře. Možná by mu mohli pomoci vymyslet, co si počít dál.
Očekával, že je uvidí v tělocvičně při přípravě na přespolní běh. Dnes měl omluvenku, ale musel ji ještě zanést panu Weightmanovi. Napřed musel přetrpět dopoledne plné matematiky, přírodopisu a angličtiny. Když chtěl, vždycky mu tyto předměty šly, ale dnes se na ně nedokázal soustředit. Potom, když došel do tělocvičny, přičemž si dal pozor, aby prošel školou a nezkrátil si cestu přes dvůr, s překvapením zjistil, že se ve srovnání s minulým týdnem na hodině sešly jen asi dvě třetiny žáků. Chybělo nejmíň patnáct dětí, a mezi nimi i Ed a Lístka.
Pan Weightman neviděl Artura příliš rád. Převzal omluvenku, přečetl si ji a bez jediného slova mu ji vrátil, a pak se otočil. Artur zůstal stát a přemýšlel, co má dělat, když se nezúčastní běhu.
"Má ještě někdo omluvenku?" zavolal Weightman. "Zdržela se někde nějaká třída? Kde jsou všichni?"
"Nemocní," zamumlal někdo.
"Úplně všichni?" zeptal se Weightman. "Vždyť ani není zima! Jestli si tady někdo dělá legraci, bude to mít vážné důsledky."
"Ne, pane učiteli, opravdu jsou nemocní," odpověděl jeden z poctivých běžců. "Postihlo to spoustu lidí. Je to nějaká rýma."
"Dobře, věřím ti, Ricku," řekl Weightman.
Artur se na Ricka podíval. Byla to jasná sportovní hvězda. Vypadal, jako by vystoupil z televizní reklamy na zubní pastu nebo tenisky. Nebylo divu, že mu Weightman věří.
Přesto bylo zvláštní, že je v tomto ročním období tolik studentů nemocných. Zvlášť když se před pěti lety zavedlo povinné dvouleté očkování proti chřipce. Všichni měli dostat injekci teprve před dvěma měsíci a ta obvykle před vážnými virovými onemocněními poskytovala naprostou ochranu.
Artur ucítil, jak v něm začíná hlodat slabý, dobře známý strach. Strach, který v sobě nosil odnepaměti: že další virová nákaza skolí všechny lidi, které má rád.
"Tak dobře, začneme s několika cviky na rozehřátí," rozhodl Weightman. Konečně se podíval i na Artura a přivolal si ho pokrčeným prstem.
"Ty, Penhaligone, si můžeš jít cvrnkat kuličky. Jenom zas nedělej žádné potíže."
Artur jen přikývl, protože se neodvažoval nic říct. Dost na tom, že si z něho utahovaly další děti, těm to však mohl alespoň nějak vrátit, mohl zareagovat vtipem nebo kdovíjak. S učitelem to bylo mnohem těžší.
Otočil se a vydal se k východu z tělocvičny. Na půl cesty ke dveřím uslyšel, jak k němu někdo přibíhá, a pak se ho dotkla čísi ruka. Cukl sebou a přikrčil se, neboť ho přepadl strach, že ho dostaly psí tváře. Ale uviděl jen dívku, kterou zatím neznal. Dívku s jasně růžovými vlasy.
"Ty jsi Artur Penhaligon?" zeptala se na pozadí smíchu a posměšků od zbytku třídy, která si všimla, jak sebou trhl.
"Ano."
"Lístka mi pro tebe poslala e mail," řekla a podala mu přeložený list papíru. Artur ho vzal, aniž věnoval pozornost pokřikování kluků za jejími zády.
"Těch debilů si nevšímej," řekla dívka. Usmála se a odklusala za svou skupinkou vysokých, znuděně se tvářících spolužaček.
Artur si strčil papír do kapsy a celý zarudlý odešel z tělocvičny. Nebyl si jistý, co ho víc dostalo: jestli to, že mu Weightman řekl, aby šel hrát kuličky, nebo fakt, že před zraky všech dostal vzkaz od dívky.
Útočiště našel v knihovně. Když vysvětlil knihovnici, že má do tělocviku omluvenku, kterou také ukázal, rozhlédl se kolem dokola a rozhodl se, že se usadí u stolku v prvním patře, hned u okna, odkud měl výhled před školu a na ulici. Ze všeho nejdřív si postavil bariéru z několika velkých knih z příruční knihovny a vytvořil si úkryt. Pokud za ním někdo nepřijde a nepodívá se mu přes rameno, nikdo nezjistí, co vlastně čte.
Potom z batohu vytáhl Klíč a Atlas a spolu se vzkazem od Lístky je položil na stůl. Když to udělal, koutkem oka si všiml nějakého letmého pohybu. Podíval se z okna, a jak s dosti velkou jistotou očekával, spatřil psí tváře. Vylézaly mezi zaparkovanými auty a stromy. Kradly se ke škole, aby se zadívaly k jeho oknu. Věděly přesně, kde je.
Artur doufal, že se bude cítit jistější, když na ně uvidí. Že se bude cítit smělejší, když se jim ukáže v okně. Ale nebylo to tak. Když se muži v buřinkách shlukli do houfu a všichni na něho němě upřeli oči, zachvěl se. Žádný dosud neukázal křídla jako ten, který přiletěl o včerejší noci k jeho oknu. Ale možná to byla jen otázka času.
Když se přinutil od okna odvrátit, představil si, že je bílá myška, která odvrací zrak od kobry indické. Pokud to dokáže, bude moci utéct.
Pocítil velice silné nutkání uprchnout do odlehlejších částí knihovny, kde by mohl najít úkryt a útěchu mezi hromadami knih. Ale věděl, že by to nepomohlo. Tady alespoň věděl, kde psí tváře právě jsou. Další otázka - z celé řady, z nichž si v duchu dělal seznam - byla, co jsou zač.
Pak rozložil vytištěný e mail od Lístky a dal se do čtení:

Komu: pinkhead@tepidmail.com
Od: raprepteam@biohaz.gov

Cau Allie

To jsem ja, Listka. muzes predat tenhle vzkaz arturovi penhaligonovi? to je ten kluk, co minuly pondeli omdlel pri behu. je to takovej pobledlej hubenour, vysokej jako ed vlasy ma jako gary krag je fakt dulezity, aby to dostal, musim bezet. dikes.

Listka

cau arte

sorry ze jsme za tebou uz neprisli do te nemocnice, ed je od uterniho vecera marod, pak lehla i mama i tata a teta mango (to ale není jeji skutecny jmeno), ja nemocna nejsem, i když barak je v karantene, je tady plno doktoru a policajtu v ochranných oblecích který vypadaj fakt strasidelne, mysli, ze je to nejaka nova chripka, na kterou NEFUNGUJOU injekce, nikdo na tom neni zatim nejak hodne spatne ale kdyz se priblizim k edovi nebo nekomu jinymu citim fakt obludnej smrad kterej se tahl z těch CHLAPKU S PSIMA TVAREMA jako by v tom byla nejaka souvislost, vis, ale doktori nic neciti, ti jsou v tech oblecich a neciti to ani ed nebo rodice, ikdyz maji rymu jak tram taxe ani nedivim. doktori maji nejakou pomucku ktera cicha za ne, podle ni je ale všechno ok, ikdyz to evidentne neni pravda, mne nikdo neveri. myslim, ze ten virus pochazi od tech psich tvari FAKT DOUFAM ze je vidis musis na to prijit SPOLEHAM NA TEBE.
policajti vypnuli internet i telefon myslim ze se boji paniky, pisu z palmtopu jednoho doktora kterej jsem ale UKRADLA a urcite na to brzo přijdou.
bojim se

Kapitola pátá
Artur několik vteřin civěl na poslední slova: bojim se.
Zachvěl se, papír složil a vrátil ho zpátky do kapsy. Ucítil, že se mu znovu stáhlo hrdlo, a soustředil se na pravidelné, pomalé nádechy. Pomalý nádech, pauza, pomalý výdech. Ale celou dobu mu v hlavě vířila jedna myšlenka za druhou. Bylo to ještě horší, než si myslel.
Hrozilo, že ho zaplaví veškeré obavy, které se mu zatím dařilo držet na uzdě, a podlehne nekontrolovatelné panice. Cítil starý strach z propuknutí chřipky. A nový strach z psích tváří a z pana Pondělí a dokonce i z Klíče.
Dýchej, říkal si v duchu. Uvažuj.
Proč dostal ten Klíč… a Atlas? Kdo… nebo co… je zač pan Pondělí a ty psí tváře? Mají opravdu souvislost s tímto náhlým propuknutím chřipky odolávající lékům? Opravdu vypukla ve městě chřipka? Nebo postihla jen Eda a Lístčinu rodinu…?
Artur se opět zadíval z okna na psí tváře a mimoděk se na stole dotkl Klíče a Atlasu. Když k tomu došlo, ucítil prudký elektrický výboj, Atlas se s bouchnutím otevřel a on vyskočil jako vyděšená kočka. Jako se to stalo už předtím, Atlas se začal zvětšovat, dokud nevyplnil skoro celou plochu stolu mezi barikádami knih.
Tentokrát mu Atlas nenabídl obrázek Domu. Naopak rychle načrtl jednu ze psích tváří, ačkoli bez buřinky, špinavé košile a černého staromódního obleku. Tato na sobě měla něco jako pytel, ale o tváři nebylo pochyb.

Vedle obrázku se objevila slova psaná nějakou neviditelnou rukou. Slova byla tvořena jakousi abecedou, kterou Artur nepoznával, a kterou tudíž nemohl ani náhodou přečíst, ale zatímco se díval, původní písmena se měnila na normální abecedu a slova se přeskupovala do srozumitelné podoby, ačkoli znaky vypadaly pořád podivně a starobyle. Občas se uprostřed některého slova objevila kaňka, která však byla vzápětí smazána. Pak se slova objevovat přestala a Artur začal číst text, který vytvořila:

Dům byl postaven z Ničeho a jeho základy spočívají na Ničem. Nicméně jelikož Nic je věčné a Dům trvá ve věčnosti, tyto základy se pomalu zapouštějí do Ničeho, z něhož byl Dům vystavěn, a Nic tak Dům pomalu nahlodává. V těch nejhlubších sklepeních, odpadních jámách a hladomornách Domu je možné na Nic narazit a vytvarovat jej vlastní myšlenkou, pokud bude tato myšlenka dostatečně silná. Ačkoli jde o činy zapovězené na základě zvyklostí, byť nikoli zákonem, převelice často se o ně pokoušejí ti, kteří by měli vědět, co se sluší a patří, třebaže jednání s Nicníky, těmi umíněnými bytostmi, jež čas od času z Ničeho vystoupí a jež chovají jen v pramalé úctě Čas či rozum, není považováno za velezradu.
Typickým výtvorem Ničeho je Uchvatitel (viz ilustrace). Uchvatitel je bytost velice nízkého stupně, obvykle stvořená za jedním konkrétním účelem. Ačkoli něco takového odporuje Původnímu zákonu, tyto bytosti bývají v současnosti často zaměstnávány při podřadných úkolech mimo Dům, v Druhořadých říších, neboť jsou kromobyčejně odolné a škodí méně lidskému životu než většina stvoření Ničeho (či bytostí vyššího řádu z útrob Domu). Nicméně je svazují jistá omezení, jako například neschopnost přejít práh bez pozvání, a lze je snadno rozehnat solí nebo četnými dalšími drobnými kouzly.
Možná jeden z milionu Uchvatitelů může dojít nebo nabýt osvícení mimo své postavení, a tak získat zaměstnání v

Domě. Ve většině případů se však po splnění svého úkolu navracejí do prvotního Ničeho, z něhož vzešli. Uchvatitelé by neměli být nikdy vybavováni křídly či zbraněmi a vždy je jim třeba dávat jednoznačné pokyny.

Artur opět pomyslel na tu úděsnou tvář přitisknutou k oknu, jíž za zády divoce tloukla křídla. Někdo ignoroval doporučení, aby Uchvatitelé nebyli obdarováni křídly. Artura by nepřekvapovalo, kdyby bytosti čekající venku měly i zbraně, ačkoli se nechtěl zamýšlet, jakými zbraněmi by mohly být třeba vybaveny.
Pokusil se naopak otočit stránku Atlasu, aby se podíval, jestli v něm nenajde další informace, ale stránku otočit nedokázal. V knize jich byly ještě spousty, ale byly nepřístupné, jako by je někdo slepil do jednolité masy. Artur mezi jednotlivé listy papíru nemohl strčit ani nehet.
Snahu vzdal a opět se podíval z okna a s překvapením zjistil, že během krátké doby, kdy si četl v Atlasu, se Uchvatitelé stačili přeskupit. Vytvořili na silnici kruh a všichni hleděli vzhůru. Několik aut kvůli nim muselo zastavit, ale bylo zřejmé, že řidiči pořádně nevědí, co jim stojí v cestě. Artur i na dálku a za dvojitým oknem slyšel vzteklá slova jednoho z křičících automobilistů: "Odtáhněte vodsaď tu kraksnu! Já nemám čas celej den!"
Uchvatitelé vzhlíželi k obloze. Artur se na ni také podíval, ale nic neviděl. Jedna jeho část nic vidět nechtěla, protože v něm klíčil strach.
Nedívej se, slyšel hlas v hlavě. Jestliže problém nevidíš, neexistuje.
Ale on existuje, pomyslel si a bránil se náporu děsu. Nepřestávej pomalu dýchat. Musíš se postavit svému strachu čelem. Zvítězit nad ním.
Dál se díval, až se nad kruhem zablesklo prudké bílé světlo. Zavřel oči a zastínil si tvář. Když se podíval ještě jednou, před očima mu tančily černé mžitky a trvalo mu několik vteřin, než se rozptýlily.
Prázdné místo uprostřed kruhu už prázdné nebylo. Objevil se na něm člověk. I když to člověk tak úplně nebyl, protože mu z ramen vyrůstala velká opeřená křídla. Artur nepřestával mrkat a snažil se na něho zaostřit. Křídla měl spíše bílá, ačkoli byla potřísněna čímsi tmavým, co v Arturovi vyvolávalo nepříjemnou reakci. Pak se za přízrakem složila a v mžiku zmizela. V kruhu zůstal jen velice pohledný, vysoký, asi třicetiletý muž. Měl na sobě bílou košili, přičemž mu bradu odíraly hroty límce, rudou vázanku, zlatou vestu pod tmavě zeleným kabátem a světlé nohavice spuštěné přes naleštěné hnědé boty - úbor, který nebyl v módě už víc než sto padesát let.
"Panebože!" vyjekl jakýsi ženský hlas za Arturem. "Přesně tak jsem si vždycky představovala pána Darcyho. Musí to být herec! Ráda bych věděla, proč má na sobě zrovna tohle."
Byla to knihovnice, paní Banberová. Přikradla se k Arturovi, když nedával pozor.
"A co jsou zač ti zvláštní páni v těch černých oblecích?" pokračovala paní Banberová. "Ty tváře nemůžou mít skutečné! To tady točí film?!"
"Vy vidíte ty psí tváře?" vyhrkl Artur. "Chci říct Uchvatitele?"
"Ano…" odpověděla knihovnice roztržitě, s očima stále upřenýma z okna. "I když jak tak o tom mluvíš, nejspíš jsem zapomněla jít s očima na kontrolu. Připadá mi, že mám něco s kontaktními čočkami. Ti lidé jsou nějací rozmazaní."
Otočila se a poprvé se podívala jak na Artura, tak na jeho barikádu z knih.
"Ačkoli tebe vidím docela dobře, hochu! Co tady provádíš s těmi knihami? A tohle je co?"
Ukázala na Atlas.
"Nic!" zvolal Artur. Atlas zabouchl a upustil Klíč, což byla chyba. Atlas se okamžitě scvrkl na kapesní velikost.
"Jak jsi to udělal?" zeptala se paní Banberová.
"To vám nevysvětlím," opáčil Artur rychle. Neměl na to čas! Pohledný muž už se blížil ke knihovně a Uchvatitelé mu šli v patách. Vypadal trochu jako pan Pondělí, ačkoli působil mnohem rázněji, a Artur si nebyl vůbec jistý, zda se stejná omezení, která bránila Uchvatitelům v překračování prahů, vztahují i na něho.
"Nemáte náhodou sůl?" otázal se bleskurychle.
"Cože?" zarazila se paní Banberová. Už zase se dívala z okna a uhlazovala si vlasy. Oči měla rozostřené a zasněné. "Jde k nám do knihovny!"
Artur popadl Atlas a Klíč a vrazil je do batohu. Když je takto uklidil, rozzářily se měkkým žlutým přísvitem, který na okamžik dopadl i na tvář paní Banberové.
"Neříkejte mu, že jsem tady!" naléhal na ni. "Nesmíte mu říct, že tady jsem."
Buď strach v jeho hlase, nebo onen krátký záblesk z Atlasu a Klíče paní Banberovou vytrhly ze zasnění. Najednou vypadala mnohem soustředěněji.
"Nevím sice, co se to tu děje, ale ani za mák se mi to nelíbí," vyštěkla. "Do knihovny bez dovolení nikdo nesmí! Běž se schovat za knihy ze zoologie, Arture. Já už si s ním poradím!"
Artura nemusela vybízet dvakrát. Odtrhl se od okna a zacházel do labyrintu knihovnických polic, co nejrychleji si troufl. Cítil, jak se mu svírají plíce a přestávají být pružné. Napětí a strach už přiživovaly i jeho astma.
Zastavil se za regály s knihami o zoologii a přikrčil se tak, aby mezi dvěma řadami polic viděl ke vstupním dveřím, kde paní Banberová stála na stráži u knihovnického pultu. V ruce měla čtečku a zuřivě listovala knihami; čtečka vždy po několika vteřinách pípla, když svým infračerveným okem přečetla čárový kód.
Artur se snažil zvolna dýchat. Možná sem ten pohledný muž nepřijde. Jestli čeká venku, mohl by Artur utéct vchodem pro zaměstnance, kterého si všiml v zadní části knihovny.
Pak na dveře padl stín. Arturovi uvízl v krku dech na cestě do plic. Na okamžik ho napadlo, že nemůže dýchat, ale panika ho ihned přešla. Když do plic dostal zbytek nádechu, muž se zastavil přede dveřmi.
Natáhl ruku v bílé rukavici a zatlačil na ně. Artur Vteřinu doufal, že nebude moci překročit práh. Pak muž vstoupil do knihovny. Jakmile prošel dveřmi, úpěnlivě se rozpípal alarm proti krádežím a rozblikala se na něm zelená světla.
Paní Banberová v mžiku vyrazila zpoza pultu.

"Tady jste ve školní knihovně," pronesla mrazivě. "Návštěvníci se musí nejdříve hlásit v kanceláři."
"Jmenuji se Poledne," odvětil muž. Měl hluboký a pěkně modulovaný hlas a zněl jako nějaký slavný britský herec. Jako kterýkoli slavný britský herec. "Jsem osobní tajemník a číšník pana Pondělí. Hledám tu jednoho chlapce. Ar tora."
Artur si všiml, že má stříbrný jazyk. Opravdu stříbrný, a blyští se mu v ústech. I jeho slova byla hladká a blyštivá. Artur měl sto chutí vyjít z úkrytu a prohlásit: "Jsem tady."
Paní Banberová zjevně cítila totéž. Artur viděl, jak se celá chvěje a zvedá ruku, jako by se chystala ukázat na místo, kde se skrývá. Ale jakýmsi způsobem ji dokázala zase svěsit.
"To… to je mi jedno," odpověděla paní Banberová. Vypadala menší a najednou mluvila slabým hláskem. "Musíte… musíte se jít nahlásit…"
"Vážně?" opáčil Poledne. "To mi nedovolíte ani pár slov…"
"Ne, ne," šeptala paní Banberová.
"Jaká škoda," řekl Poledne. Hlas mu ochladl a zaznívala v něm autorita a výhružnost. Usmál se, ale úsměv to byl krutý a nerozšířil se mu za úzké rty. Jedním prstem v bílé rukavici přejel po desce pultu a podržel ho paní Banberové před očima. Špička rukavice byla špinavá od šedého prachu.
Knihovnice zírala na prst, jako by to byla svítilna jejího očního lékaře.
"Musíte se vrhnout do jarního úklidu," poznamenal Poledne. Foukl na zaprášenou špičku a paní Banberové dosedl na tvář malý obláček prachu. Jednou zamrkala, dvakrát si kýchla a skácela se na zem.
Artur se vyděšeně díval, jak Poledne obezřele překračuje tělo knihovnice a krade se podél pultu. Napřed si pomyslel, že je paní Banberová mrtvá, pak ale uviděl, jak se pokouší opět vstát.
"Ar tore," zavolal Poledne klidným hlasem, přičemž se mu mezi rty mihl stříbrný jazyk. Zastavil se těsně za pultem a se zřejmou podezíravostí se rozhlížel po policích. "Pojď ven, Ar tore. Chci si s tebou jenom promluvit."
"Ar tore!"
Hlas zněl rozkazovačně a Artur zase pocítil nutkání ukázat se, vyběhnout ven. Proti němu však působil opačný tlak vycházející z Klíče a Atlasu, které měl v batohu. Konejšivá vibrace, jako by v něm předlo kotě, jež tlumila moc návštěvníkových slov. Artur batoh rozvázal, sevřel Klíč a Atlas si vsunul do kapsy u košile. Oba předměty mu skýtaly nesmírnou úlevu a zjistil, že se mu dokonce i o něco lépe dýchá.
Poledne se zamračil, jeho pohlednou tvář na okamžik zachvátila ošklivost. Potom natáhl ruku v bílé rukavici a otevřel malou skříňku, která se zhmotnila ve vzduchu, jen co k ní sáhl. Byl v ní telefon. Velice starý telefon se samostatným sluchátkem na šňůře a mluvítkem, k němuž se přibližovala ústa.
"Pana Pondělí," řekl Poledne do mluvítka.
Artur slyšel, jak na druhém konci někdo drmolí.
"Volám v oficiální záležitosti, ty pitomče," vyštěkl Poledne. "Jak se jmenuješ a jaké máš číslo?"
Na druhém konci někdo pořád drmolil. Poledne se zase zachmuřil, potom sluchátko pomalu a uvážlivě zavěsil, chvíli ho nechal viset a pak je zase zvedl.
"Slyšíme se? Pana Pondělí. Ano, okamžitě. Ano, vím, odkud volám! Tady Pondělní Poledne. Děkuji vám." Nastala pauza, během níž byl hovor přepojován na pana Pondělí. "Pane? Držím toho hocha v šachu."
Artur jasně slyšel, jak pan Pondělí před odpovědí zažíval. Jeho hlas vycházel nejen ze sluchátka, ale rozléhal se po celé knihovně.
"Máte Minutovou ručičku? Okamžitě mi ji musíte donést!"
"Zatím ne, pane," přiznal se Poledne. "Chlapec se ukrývá v… knihovně."
"Mně je jedno, kde se ukrývá!" zaječel Pondělí. "Sežeňte ten Klíč!"
"V knihovně, pane," zopakoval Poledne trpělivě. "Je tu spousta textů. Mohla by tu být i Vůle…"
"Vůle! Vůle! Už mě ty řeči nudí! Udělejte vše, co je třeba! Máte plnou moc! Využijte ji!"
"Potřeboval bych to písemně, pane," odpověděl Poledne klidně. "Následující dny…"
Ozval se zvuk, v němž se mísilo zívání s vrčením a ze sluchátka vyletěl pevně svázaný svitek. Vystřelil tak rychle, že ho Artur ani nezaregistroval. Poledne uhnul, a když ho svitek míjel, volnou rukou ho zachytil ve vzduchu.
"Děkuji vám, pane," řekl a zarazil se. Z druhého konce se nedočkal žádné odpovědi. Slyšel jen dlouhé chrápání.
Poledne zavěsil sluchátko a skříňku pečlivě zavřel. Jakmile dvířka zacvakla, skříňka s telefonem se vypařila.
Poledne rozmotal svitek a přečetl si ho. Tentokrát se mu tváří mihl opravdový úsměv a v očích mu zablesklo rudé světlo. "Máš poslední šanci vyjít ven," pronesl Poledne konverzačním tónem. "Teď už můžu zavolat Uchvatitele. Ti tě brzo vyšťourají, Ar tore."
Artur nic neříkal. Poledne stál před pultem a svitkem si klepal do stehna. Za jeho zády se u pultu vytáhla paní Banberová a zvedla telefonní sluchátko. Artur je v panice oba sledoval; nevěděl, co má dělat. Má pomoci paní Banberové? Má se vydat nepříteli do rukou? Co kdyby dal Poledni Klíč, nechal by ho na pokoji?
Paní Banberová, s rukou roztřesenou, že sluchátko sotva udržela, začala vyťukávat číslo. Klávesnice zapípala a Poledne se prudce otočil. Za zády mu do výšky vystřelila křídla. Obrovská opeřená křídla, která byla kdysi bílá a třpytivá, ale nyní byla potřísněná šmouhami čehosi tmavého a příšerného, čehosi, co mohla být dokonce i zaschlá krev.
Vetřelcova křídla vrhla na knihovnici strašidelný stín a muž nastavil ruku a ohnul prsty. V dlani se mu objevil ohnivý meč, kterým udeřil do telefonu. Planoucí čepel ho okamžitě roztavila a na pultu vzplály papíry. Paní Banberová se zapotácela a svalila u vstupních dveří, zatímco se ke stropu zvedaly prstence dýmu.
"To by stačilo!" zvolal Poledne. S křídly klenoucími se mu nad hlavou se přikradl ke dveřím a otevřel je.
"Pojďte, mí Uchvatitelé! Pojďte a najděte mi toho chlapce! Pojďte a najděte Ar tora!"

Kapitola šestá

Přes strop se valil černý kouř. Venku se rozřinčel a rozvřískal požární alarm, který o vteřinu později následovalo houkání evakuační sirény. Spolu se zvukem vtrhli do místnosti v jedné vlně i Uchvatitelé, kteří vzrušeným halasením dávali najevo radost, že byli konečně pozváni dovnitř.

Poledne ukázal na police a Uchvatitelé k nim vyrazili; spousta se sklonila, aby mohli očichávat podlahu, vyplazovali jazyky a škubali plochými nosy. Čenichali po kořisti. Po Arturovi.

Ale Artur nečekal. Už stál u zadních dveří. Byly sice zamčené, ale vedle nich se ve skleněné schránce skrývalo aktivační tlačítko opatřené varovnými nápisy ohledně alarmů a nutnosti užití pouze v případě požáru.

A požár nastal. Artur se před schránkou rozmáchl batohem a sklo rozbil. To se neroztříštilo, nýbrž rozdrobilo na drobounké kousky. Pak natáhl levou ruku, kterou také zmáčkl tlačítko, protože nechtěl pouštět Klíč, jenž pevně svíral v pravé ruce. Jakýmsi záhadným způsobem mu umožňoval dýchat a nyní opravdu potřeboval dýchat co nejlépe. Už za sebou slyšel Uchvatitele, jak vrčí a funí při běhu chodbičkami mezi regály s knihami, jak se zastavují na každé křižovatce, aby vyčenichali cestu, kterou se vydal.

Když stiskl tlačítko, nic se nestalo. Zachvěla se mu ruka a zkusil zatlačit ještě jednou. Tlačítko zajížděllo poměrně lehce, ale dveře se neotevíraly. Artur do nich kopl, ale ani se nepohnuly. Když kopnutí zopakoval, rám olízl rudý plamen.

Stejně sytá tmavá červeň plamenného meče, který třímal Poledne.

"Zadní východ, mí Uchvatitelé! Ar tor zkouší zadní východ!"

Polednův hlas se nesl na pozadí požárních alarmů, sirén i hekání Uchvatitelů. Artur okamžitě poznal, že Poledne využil svých magických schopností, aby dveře zablokoval. Ale Artur měl také kouzla. Nebo měl alespoň něco mocného, i když přesně nevěděl, co to je ani jak to používat.

Klíč.

Dotkl se dveří hrotem minutové ručičky a vykřikl: "Otevřete se!" Objevil se záblesk bílého světla, na tváři pocítil vlnu horka, potom se dveře rozevřely a v nesourodém kvílení se ozval další alarm. Artur vyběhl na požární schodiště a seběhl první dva schody. Pak se zničehonic zastavil, rychle se otočil a vyskočil zpátky. Musí za sebou zavřít, nebo ho Uchvatitelé jistojistě dostanou. Ale ztratil drahocennou vteřinu - stihne to včas?

Vrhl se na dveře a prudce je přivřel, zrovna když se do mezery vrhali dva Uchvatitelé. Artura odrazili a dveře se začaly opět otevírat, přičemž Uchvatitelé skučeli a vrčeli, když se ho pokoušeli popadnout. Prsty mu roztrhli košili, urvali mu knoflíky, ale pak sekl Klíčem a Uchvatitelé ho za strašlivého ječivého skřeku pustili.

Artur dveře zase zabouchl, divoce před nimi máchl Klíčem a vykřikl: "Zavřete se! Zamkněte se! Hned!"

Ať už to bylo oním máchnutím nebo pronesenými slovy, dveře zůstaly zavřené, ačkoli Artur slyšel bušení, jak se na ně vrhali Uchvatitelé. Na nic však nečekal. Věděl, že Poledne nezastaví žádné dveře.

Stačil doběhnout do úzké uličky mezi knihovnou a školní jídelnou, když se shora ozvala exploze. Přikrčil se a ohlédl se na plameny, které vystřelily do všech stran, a spatřil, jak mu nad hlavou prosvištěly dveře a letí k fyzikálním laboratořím čtyři sta metrů od něho. Poledne vykročil na požární schodiště v oblaku černého dýmu, který mu vířil nad hlavou; Uchvatitelé se choulili těsně za ním. Teď už nevypadali jako lidé a spíše se podobali napůl lidským psům. Černé obleky měli na cáry a buřinky poztráceli někde uvnitř hořící knihovny.

Artur se zase otočil a vyrazil. Uběhl však jen několik metrů, když uslyšel zasvištění a nad hlavou mu zamáchala obrovitá křídla. Přeletěl ho studený stín, a Poledne přistál těsně před ním. Křídla měl doširoka roztažená, v ruce se mu opět objevil planoucí meč a teď jím Arturovi zamířil přímo na hrdlo.

"Dej mi ten Klíč," vyzval Artura klidným hlasem.

"Ne," zašeptal Artur. "Dostal jsem ho."

"To byl omyl, ty blázne," řekl Poledne. Podíval se oknem na slunce a zamračil se. "Podej mi ho, očkem napřed. Nemám na tebe celý den."

Něco na jeho zachmuřeném výrazu a způsobu, jak vyslovil tato poslední slova, Arturovi vnuklo nápad. Zadíval se dolů a předstíral, že uvažuje, zda má Klíč opravdu předat. Ale ve skutečnosti se díval na hodinky. Chyběla minuta do jedné hodiny.

"Já nevím," zamumlal Artur. Zoufale se rozhlédl. Slyšel, jak k němu zezadu přicházejí Uchvatitelé, a plamenný meč měl u krku tak blízko, že musel ucukávat před jeho horkem. Z čela mu kanul pot a pálil ho v očích. Ale přinejmenším mohl dýchat, i když si byl zcela jistý, že přestane, jakmile pustí Klíč.

"Dej mi ten Klíč!"

"Pojď si pro něj!" zařval Artur. Otočil se jako diskař, odhodil Klíč přes chodbu k nejbližším dveřím a hned za ním vyrazil.

Při běhu ho na levé ruce zasáhl hrot planoucího meče, který mu od ramene až k lokti vypálil čáru prudké bolesti. Poledne cosi zakřičel, ale chlapec ho neslyšel. V okamžiku, kdy se zbavil Klíče, mu zmrzly plíce, a najednou mu nezbýval dech, možná dokonce ani na těch několik dalších kroků.

Počítal, že se Klíč odrazí ode dveří a on ho zvedne ze země, ale ručička hodin proletěla jako vržená dýka uzoučkou škvírou mezi dveřmi a stěnou. Takže Artur naopak narazil do dveří, ale jeho očekávání se opět nesplnila. Dveře měly být zavřené, ale místo aby se od nich odrazil a vrátil se do cesty nepřítelova planoucího meče, proletěl jimi jakoby nic a skutálel se na podlahu za nimi. Otevřenými prsty dopadl na Klíč a hned jej v nich co nejpevněji sevřel. S Klíčem v ruce ucítil, jak se mu do těla vrací drahocenný dech a spálenina na ruce přechází do tupé bolesti.

"Ty směšné akrobatické kousky ti k ničemu nejsou," pronesl Poledne, když vstoupil do dveří. "Dej mi ten Klíč a dovolím ti, aby ses odplazil. Jinak ti useknu ruku a vezmu si ji."

Artur se podíval na hodinky. Vteřinová ručička se blížila ke dvanáctce. Byla skoro jedna hodina. Hodinky mu šly velmi přesně a asi před týdnem si je seřizoval.

Pomalu začal uvolňovat sevření, v němž držel Klíč, jako by chtěl uposlechnout neúprosných pokynů. Když ho pustil, ucítil, jak se mu opět sevřely plíce a začala se vracet bolest v ruce.
"Pospěš si!" vykřikl Poledne. Pozvedl meč a plameny se na něm prudce rozhořely.
Vteřinová ručička byla na jedenáctce. Artur polkl, když si uvědomil, že vsadí ruku - celý svůj život - na pouhou domněnku. Domněnku, že Poledne může existovat v jeho světě jen jedinou hodinu mezi polednem a první hodinou odpolední.
"Ne!" vykřikl Artur. Strhl Klíč zpátky, ucukl a zavřel oči. Poslední, co uviděl, byly rudě žhnoucí oči nepřítele a planoucí meč snášející se k jeho ruce.
Ale žádnou bolest nepocítil. Otevřel oči. Vteřinová ručička hodinek byla za dvanáctkou, hodinová i minutová ručičky byly na jedničce. Po Pondělním Poledni nebylo ani stopy a Uchvatitelé jen mlčky slintali za dveřmi. Na podlaze se několik centimetrů od Arturových prstů táhla doutnající čára popela. Upřeně se na ni díval a uvažoval, jak ho mohl Poledne minout.
Požární alarm pořád ječel a siréna neustávala v houkání. Kdesi v dálce Artur slyšel, jak sílí další sirény patřící hasičským vozům sjíždějícím se ke škole.
Pomalu vstal a rozhlédl se. Byl v zadní části jídelny, prakticky ve vchodu do kuchyně, kudy přicházeli zaměstnanci a kudy se dovážely suroviny. Nikoho neviděl, ačkoli na základě částečně připravených jídel, přichystaných polotovarů, ještě kouřících hrnců a otáčejících se talířů mikrovlnných trub nebylo těžké se domyslet, že zaměstnanci před chviličkou zareagovali na evakuační poplach a utekli.
Otevřenými dveřmi se podíval na Uchvatitele. Ti se nijak neprojevovali a stáli vyrovnáni v řadách. Jakýmsi způsobem se opět dostali ke svým buřinkám a v pořádku už měli i černé obleky. Už zase vypadali spíše jako velmi ošklivíí lidé než jako psi.
Jeden z nich vystoupil dopředu, otevřel ústa a vycenil velké psí zuby. Potom několikrát podivně zachrochtal. Arturovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že se vlastně zasmál. Ale z jakého důvodu se právě tento Uchvatitel smál?
Potom však uviděl, co drží v ruce s krátkými prsty a dlouhými nehty. Atlas! Artur rukou okamžitě zajel ke kapse u košile a odtáhl ji s cárem látky v prstech. Kapsu mu někdo utrhl, ještě v knihovně, když se ho málem zmocnili. Měl poškrábanou i hruď, ačkoli si toho doposud nevšiml. Teď ho bolela. Ale ještě víc ho bolela ztráta Atlasu.
Všichni Uchvatitelé se rozesmáli, pokud se sílící a slábnoucí sled chrochtání dal nazvat smíchem. Artur ucukl, když se k němu s každým jejich výdechem donesl páchnoucí, odporný závan vzduchu. Zjevně si mysleli, že ukořistili něco velice důležitého, a slavili vítězství.
Artur musel zkormouceně uznat, že tomu tak bylo. Pokud měl někdy pochopit, co se kolem něho děje, potřeboval Atlas. Bude ho tedy muset získat zpět. Co se v Atlasu říkalo o Uchvatitelích? Že nemohou překračovat prahy a…
Sůl! Artur se otočil ke kuchyňským regálům. Sůl tu bude muset někde být a nejspíš jí bude celá hromada. S Klíčem pevně sevřeným v jedné ruce probíhal kolem regálů a druhou převracel pytlíky a třásl nádobami. Cukr, čtyři různé druhy mouky, všemožné druhy koření, obiloviny, sušené ovoce… sůl! Tady byla: velký kbelík kuchyňské soli a pytlík kamenné soli.
Artur zaváhal, potom si Klíč zastrčil za opasek jako dýku. Jakmile ho pustil, ucítil, jak se mu vrací astma. Hluboké nádechy, které si dopřával ještě před chvilkou, byly minulostí. Ale Klíč mu pořád trochu ulevoval. Mít ho poblíž je možná lepší než nic.
Vložil si kamennou sůl do batohu, hned si ho zase nasadil, potom vzal kbelík a odhodil víko. Kbelík byl ze dvou třetin plný jemné bílé soli. Artur levou rukou chytil kbelík za držadlo a pravou jí nabral plnou hrst.
Potom se vydal zpátky ke dveřím; sice trochu sípal a hekal, ale byl připraven na boj. Jestliže se mi je podaří překvapit, pomyslel si, a hodím sůl za první řadu, třeba budu moct vyběhnout a Atlas popadnu, když se budou… prostě, když se bude dít to, co s nimi má sůl provést.
V koutku duše mu ihned vyvstala pochybovačná otázka. Co když je jim sůl jenom nepříjemná, a jakmile vyskočím, popadnou mě a rozkoušou a rozdrápou mě na kousky?
Na tuto otázku si neodpověděl. Přinutil se soustředit na jedinou věc: dostat zpátky Atlas. Až ho bude mít, bude si moci klást další otázky.
Tyto myšlenky se mu honily hlavou, zatímco přicházel na konec regálu. Polkl, zhluboka se nadechl, vyskočil přede dveře, rozeřval se a začal rozhazovat sůl.
"Uáááááááá!"

Kapitola sedmá

Arturovi z ruky vylétla sůl a potřísnila přední řadu Uchvatitelů. Smích jim okamžitě ztuhl na rtech a rozplynul se ve vyděšeném jekotu a vřískotu. Jakmile na ně sůl dopadla, Uchvatitelé zapištěli, začali přes sebe padat v panické snaze uniknout a proměnili se na spletitou změť vřeštících tváří, rukou a nohou, díky čemuž bylo pro Artura snadnější házet na ně další a další hrsti soli.
Ta po dopadu na Uchvatitele vždycky zasyčela. Kůže a černá látka se roztěkaly, jako by sůl byla tou nejsilnější představitelnou kyselinou. Třeba i jen špetka soli zasáhnuvší Uchvatitele rozpoutala řetězovou reakci, která z něho během několika vteřin udělala bublající hromádku odporně vyhlížejícího slizu.
Když Artur rozhodil devátou či desátou hrst, po Uchvatitelích nezbyla ani stopa. Na jejich místech zůstalo jen čtrnáct odporně zapáchajících hromádek hnusu o velikosti poklice na kolo, které vypadaly jako kříženec mezi sloním trusem a rozpáleným dehtem.
Artur zůstal na hromádky civět a z ruky se mu dál sypala sůl. Cítil, jak se mu ještě více stahují plíce, takže zpoza opasku

vytáhl Klíč. Jakmile se ho dotkl, ucítil, jak se mu hruď uvolňuje a vrací se mu dech, ničím nespoutaný a volný. Pořád sice cítil, že astmatický záchvat číhá nedaleko, ale držela ho v šachu zvláštní moc Klíče.
Věděl, že ztížené dýchání je reakcí na to, k čemu došlo. Účinek soli na nestvůry ho vyděsil a nepříjemně mu připomněl, jak solil pijavice, které se mu loni v létě přisály k nohám při turistickém výletě.
Taky se mu hnusila představa, že při hledání Atlasu bude muset prohledat každou hromádku.
Bylo vyloučené, aby se hromádek dotýkal holýma rukama. Začal dýchat ústy a opatrně se nejbližší hromádky dotkl špičkou boty. Ale jen co ji na botě ucítil, hromádka se zachvěla a proměnila se na sloupec kouře černého a blyštivého, jako byly jeho školní polobotky. Odskočil a kouř se zformoval do podoby malé mlhavé napodobeniny Uchvatitele.
Drobný obraz se několikrát zatočil - a zmizel!
Za chviličku se to stalo se všemi hromádkami. A zatímco Artur zoufale kopal do zbytků, poslední pozůstatek hnusu zmizel ve vířícím oblaku kouře.
Teď před ním zůstala jen betonová podlaha chodby. Po Uchvatitelích nebylo ani památky. A ať už jejich posolené pozůstatky zmizely kamkoliv, zmizel s nimi i Atlas.
Požární alarmy a siréna kvílely pořád se stejnou intenzitou, což vůbec neusnadňovalo Arturovy myšlenkové pochody. Přidala se k nim spousta dalších houkaček a Artur si uvědomil, že slyší i helikoptéry. Požár musel být horší, než si myslel.
Najednou si vzpomněl na paní Banberovou. Zůstala ležet v bezvědomí v přední části knihovny! Když utíkal před Polednem a Uchvatiteli, byl tak vyděšený, že na ni zapomněl. Musí říct hasičům, že tam pořád leží!
Vyběhl zase do uličky a vzhlédl nad sebe. Jak se obával, z roztříštěných dveří i ze střechy knihovny se valila obrovská mračna kouře. Oheň se musel šířit neuvěřitelnou rychlostí.
Artur vyrazil ke schodišti. Napadlo ho, že pokud mu Klíč pomáhá dýchat i navzdory astmatu, mohl by mu pomoci dýchat i v kouři. Možná ho ochrání i před ohněm, protože mu okamžitě zahojil ránu, kterou mu uštědřil Poledne svým planoucím mečem.
Doufal, že ho ochrání.
Když vybíhal do schodů, slyšel uvnitř hluboký hukot požáru. Strašlivý, děsivý zvuk, který ještě zhoršovaly křiklavé, komíhavé barvy, které žhnuly ze dveří a osvětlovaly tmavý dým.
Už byl skoro na vrcholu schodiště, když ucítil, jak mu něco sevřelo kotník. Upadl, na okamžik povolil sevření Klíče a ucítil hrozné horko a okamžitý nával paniky, když mu plíce sevřel smrtelný stisk. Potom Klíč znovu popadl a spolu s ním se dostavila úleva. Pevně ho uchopil a zaškubal sebou, připravený Klíčem seknout, neboť očekával, že ho za nohu drží Uchvatitel.
Ale Uchvatitel to nebyl. Spatřil jasně žlutý oblek, rudou přilbu a nezřetelnou lidskou tvář za kuklou hasičského dýchacího přístroje.
"Jen klid, mám tě!" zakřičel hasič tlumeným a vzdáleným hlasem. Zvedl Artura a přehodil si ho přes rameno. Prohnali se kolem nich další hasiči, všichni v plné výbavě a s dýchacími přístroji. Někteří nesli v rukou sekery a hasicí přístroje; jiní za sebou táhli hadice.
"Paní Banberová!" zakašlal Artur a zatahal za loket probíhajícího hasiče, protože ani neviděl do tváře toho, kterému spočíval na rameni. Jelikož na okamžik přestal držet Klíč, do plic se mu vevalil kouř. Hned sice ucítil, jak se rozptyluje, ale bylo jasné, že i Klíč zvládne během krátké chvilky jen něco. "Je u výdejního pultu!"
Druhý hasič se zastavil.
"Cože?" zahulákal hlasem, který se mu ztrácel pod přilbou.
"Knihovnice!" odpověděl mu křikem Artur. "U výdejního pultu."
"Už jsme ji dostali ven!" ujistil ho hasič. "Byl uvnitř ještě někdo jiný?"
"Ne," informoval ho Artur. Byl si jistý, že kromě nich v knihovně nikdo nebyl. Pokud se neskrýval mezi regály, jako se on skrýval před Polednem. "Myslím, že ne."
"Budeš v pořádku!" zavolal hasič a vzápětí zmizel v dýmu a záři plamenů.
Jeho hasič ho vynášel dolů po schodech, uličkou, která byla nyní plná hasičů, hadic a dalšího požárního vybavení, a ven kolem zdi knihovny před školu. Tam bylo hasičů ještě víc. Na ulici stály čtyři hasičské vozy, tři sanitky, šest policejních aut - a za nimi pak parkovala dlouhá řada zvláštních autobusů. Arturovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že nemají žádná okna ani žádné označení.
Hasič ho donesl do části parkoviště, kde byla připravena nosítka, na jedny ho položil, poplácal ho po rameni a usmál se. Artur mu úsměv opětoval a až teď mu došlo, že se dívá do tváře ženy. Pak zmizela a vrátila se zpátky k požáru.
Další nosítka byla prázdná. Artura napadlo, že paní Banberovou už museli odvézt do nemocnice.
Zůstal ležet na zádech. Cítil se omráčený a najednou i velice unavený. Všechno se odehrálo tak rychle. Dál pevně svíral Klíč, ale přitlačil si ho ke stehnu, aby na něj nebylo vidět.
Skoro přímo nad ním visely na modré obloze tři helikoptéry. Myslel si, že to jsou vrtulníky televizních štábů, ale nebyla to pravda…
Posadil se. Jedna helikoptéra byla tmavě zelená a na spodní části měla nápis ARMÁDA. Další dvě byly jasně oranžové a po stranách a vespod měly velká písmena K.
K jako karanténa.
Artur se rozhlédl a všiml si, jak se k němu blíží zdravotníci nesoucí kufříky první pomoci, označené jasně červenými kříži. To bylo pochopitelné. Ale na sobě měli kompletní výstroj proti biologickému nebezpečí včetně dýchacích přístrojů podobných těm, které měli hasiči. To už pochopitelné nebylo.
Artur ucítil, jak se strach, který v něm neustále přebýval, mění na něco jiného. Nyní se stával skutečností a přestával být hlodajícím pocitem, který mohl držet pod pokličkou.

Uviděl policisty v modré výstroji proti biologickému nebezpečí, a také vojáky v maskovacích ochranných oblecích. Vojáci stavěli všemožná technická zařízení včetně přenosných dekontaminačních sprch. Policie odmotávala kolem školy karanténní pásku a posílala lidi, kteří museli být poslední třídou opouštějící školu, do autobusů bez oken. Všechny děti byly zamlklé a skleslé a jejich odchod nedoprovázelo žádné povykování a řeči, které by se za normálních okolností ozývaly při takto nečekané cestě z vyučování.
Artur poznával všechno, co se kolem něho dělo. Byl příliš malý, aby to někdy předtím spatřil na vlastní oči, ale viděl spoustu dokumentů. Četl knihy a díval se na obrázky. Emily mu o něčem takovém často vyprávěla, když byl mladší, pomáhala mu pochopit, co se stalo s jeho skutečnými rodiči a se světem.
Byl svědkem boje s biologickým nebezpečím a karantény. Škola byla izolována a všichni, kdo se v ní nacházeli, byli odváženi do zabezpečené nemocnice. To znamenalo, že Federální úřad pro potírání biologických rizik vyhlásil propuknutí infekce a situace formálně přešla pod jeho kontrolu. Musel se domnívat, že virus má původ ve škole nebo že škola je hlavním zdrojem nositelů nákazy.
Znamenalo to také, že někteří lidé už museli na neznámou nákazu zemřít. Artur si vzpomněl na e mail od Lístky a na Eda. Jestli měla Lístka pravdu a virus sem zavlekly ty psí tváře… Uchvatitelé…
Artur pevně zavřel oči a snažil se vybavit, co se o Uchvatitelích dočetl v Atlase.
Škodí méně lidskému životu než většina stvoření Ničeho…
Škodí znamenalo, že nebudou neškodní nebo prospěšní, a škodí méně mohlo znamenat jen to, že nejsou tak hrozní jako nějaká jiná nebezpečí. Jako je menší zemětřesení lepší než to opravdu silné. I když ne v případě, kdy jste v jeho centru. Uchvatitelé pravděpodobně doopravdy přivlekli nějakou strašlivou nemoc. Nemoc, na jejímž vymýcení pracuje jeho máma, která se snaží nalézt účinnou vakcínu nebo léčbu. Ale její snaha bude nejspíš beznadějná, pokud nákaza pochází odněkud jinud, z nějakého nezemského zdroje.
Možná v Emilině laboratoři dokázala překonat všechna ochranná opatření a bezpečnostní bariéry. Artur ji mohl ztratit, mohl ztratit jedinou skutečnou matku, kterou kdy poznal. Pak by se nákaza bezpochyby přenesla i na Boba, pak na jeho sourozence…
"Jsi v pořádku? Můžeš se nadechnout?"
Artur otevřel oči. Další dýchací maska, další nezřetelná tvář a přidušený hlas.
"Jo, jsem v pořádku," odpověděl rozechvěle. Alespoň tělesně, pomyslel si a zapudil paniku, která ho měla každým okamžikem zaplavit. Nadechl se a opět s překvapením zjistil, jak je to snadné, když drží v ruce Klíč.
"Nadýchal ses nějakého kouře?"
Artur zavrtěl hlavou.
"Popálil ses někde? Bolí tě něco?"
"Ne, nic mi není," odpověděl Artur. "Vážně. Než se oheň rozhořel, byl jsem venku."
Zdravotník se Arturovi rychle podíval do očí, přiložil mu ke krku jakési maličké diagnostické zařízení a prohlédl mu kůži pod roztrhanou košilí.
"Můžeš nadzvednout ruku? Co to je?"
"To jsem dělal v dílně. Jestli to ztratím, propadnu z pracovního vyučování."
"Dobře," opáčil zdravotník. "Nadzvedni ještě druhou ruku. Zahýbej prsty. Dobře. Zvedni nohy."
Artur vyhověl všem pokynům, i když se cítil trochu jako loutka.
"Po tom, z čeho jsi vyvázl, jsi v mnohem lepším stavu, než bys měl být," usoudil zdravotník, když se zadíval na výpis ze snímacího zařízení. Oba se zadívali na hořící knihovnu. Nyní už z ní vycházel sloupec ohně vysoký asi sto metrů. "Řekl bych, že někteří lidi mají prostě kliku.
"I když ne zas tak moc," opravil se zdravotník, když kolem nich ztěžka prošel policista, který místo ohrazoval páskou s reflexním trojitým symbolem biologického nebezpečí. "Musím bohužel konstatovat, že tvoje škola byla podle Creightonova zákona zařazena na seznam lokalit představujících potenciální biologické nebezpečí…"
"Krizové místo," přerušil ho Artur. Když to řekl, mohl se snadněji porvat se svým strachem. Strach se stal skutečným problémem, něčím, co mohl analyzovat a na co mohl reagovat, a přestal být hlodavým, neurčitým pocitem. "To nás všechny odvezou do karantény?"
"Jo, přesně tak," odpověděl zdravotník. "Počkej chvilku. Musím ti přečíst tvoje práva jako občana podrobeného karanténě."
Vytáhl plastikovou kartičku, zamžoural na ni a přitáhl si ji těsně k masce.
"Tak, můžeme. ‚Tímto jste byl zadržen na základě Creightonova zákona. V době karantény máte právo na elektronickou komunikaci a máte právo se proti karanténě odvolat. V karanténě nesmíte být držen o více než 365 dnů déle, než je inkubační doba nemoci nebo činitele, kvůli němuž na vás byla karanténa uvalena, pokud nebyla formálně prodloužena federálním soudem. V době karantény je jakýkoli čin, kterého se dopustíte za účelem přerušení karantény nebo ohrožení zdraví dalších lidí, považován za federální zločin, za nějž může být uložen jakýkoli trest až do trestu smrti včetně.' Rozumíš tomu?"
"Ano," odpověděl Artur pomalu. Slovo jako by mezi nimi zůstalo těžce viset ve vzduchu. Uvědomil si, že je to jedna z nejzávažnějších věcí, které kdy řekl.
Ve škole se o Creightonově zákonu učili. Byl to pozůstatek po chřipkové epidemii, která zabila oba jeho skutečné rodiče. Za tu dobu byl už několikrát málem zrušen, neboť nemoc už nikdy významněji nepropukla a protože dával vládě obrovskou moc nad lidmi drženými v karanténě. Mimořádně kontroverzní byla poslední část týkající se trestu smrti, protože byla využívána ke zpětnému ospravedlnění střílení lidí, kteří se z karantény pokusili utéct.
Jako by se to stalo mně, kdybych se teď odsud pokusil pláchnout. Ale kdyby se nedostal do Domu a nezjistil by, co se děje, na virus, který s sebou Uchvatitelé přinesli, by se nemusel najít žádný lék.

"Kvůli čemu nás v té karanténě vlastně drží?" zeptal se Artur, když sklouzl z nosítek a zase se postavil.
"To zatím nevíme," odpověděl zdravotník. Už se na Artura nedíval a pod maskou mu nebylo skoro vůbec rozumět.
"Začíná to jako hodně silné nachlazení, které vydrží i několik dní. Pak pacienti usínají."
"To nezní tak hrozně."
"Ale my je pak nemůžeme probudit," opáčil zdravotník nevesele. "Nic nefunguje."
"Ale spánek je pro člověka dobrý…" začal Artur váhavě, ve snaze přesvědčit sám sebe.
"Nedaří se nám je přimět, aby něco snědli nebo vypili, a nepřijímají nic nitrožilně, jak by správně měli," pokračoval zdravotník. "Nikdo neví proč."
Artur na zdravotníka nevěřícně hleděl. I přes masku viděl, že muž má strach.
"Všechny případy jsou spojeny s touto školou - to bych ti ale říkat neměl," dodal zdravotník. "Nelam si s tím hlavu. Karanténa se osvědčí. Lék najdeme."
Sám tomu nevěří, pomyslel si Artur. Myslí si, že všichni umřeme.
Záchranář sundal Arturovi z krku diagnostické zařízení, ještě jednou se podíval na výsledky a výpis odhodil do opodál stojícího koše, označeného trojitým špičatým znakem nebezpečného biologického odpadu. Roztřesenou rukou pak ukázal na autobusy.
"Běž se nahlásit seržantovi Huovi, u támhletoho autobusu."
"Ano, pane."
Artur pomalu přecházel k policistovi, který stál u dveří posledního autobusu se třemi nebo čtyřmi dalšími dětmi, a horečnatě uvažoval. Musí něco provést. Je jediný člověk, který může s epidemií něco udělat. Ale co?
Zadíval se zpátky na hořící knihovnu a zoufale se snažil vymyslet nějaký plán. Kouř se pořád zvedal v mohutném sloupci, ale jeden jeho pás se ve spirále stáčel stranou, jako by ho něco odtahovalo jako kus cukrové vaty. Potom se pás najednou zkroutil, natáhl a ohnul způsobem, který byl pro běžný kouř nepředstavitelný.
Arturovi došlo, že kouř vytváří písmena. Celá slova. Chvatně se ohlédl, ale všiml si, že se stejným směrem nikdo jiný nedívá. Možná, stejně jako v případě Uchvatitelů, mohl tento jev sledovat pouze on.
Slova byla nahuštěná a navzájem se překrývala, takže pro Artura bylo poněkud těžké zjistit, co mu sdělují. Pak se všechno vyjasnilo.

Arture. Dostaň se do blízkosti Domu a já ti pomohu. Vůle

"To se ti snadno řekne," zamručel Artur a kouřová slova se protrhala a opět se rozptýlila jako normální kouř.
Bylo mnohem snadnější něco takového napsat než udělat. Musí se nejprve dostat z karantény, aniž ho někdo zastřelí nebo zneškodní. Jakmile se ocitne v tom autobusu, únik bude prakticky nemožný.
Hlavou se mu honily nejrůznější možnosti. Ale ve většině si jen představoval sám sebe, jak utíká od autobusu, všichni policisté a vojáci na něho křičí a běží za ním, až nakonec jeden z nich vytahuje pistoli a následuje salva výstřelů…
Musí existovat i jiný způsob. Artur zpomalil, aby měl víc času na rozmyšlenou. Ušel polovinu vzdálenosti k autobusu, zbývala mu necelá minuta svobody. Musí přece existovat odpověď. Nemohl by nějak použít Klíč?
Pohlédl na něj, jak ho drží u boku, a uvědomil si, že čelí dalšímu problému. Policista před nástupem do autobusu všechny děti šacoval a vedle nohou mu ležela hromádka nožíků, slzných sprejů a dalších věcí. Mnohem menší hromádka, než by nashromáždil na Arturově bývalé škole; nebyly na ní pistole, ale přesto by se v ní našlo několik vražedných zbraní.
Podle policistových měřítek by Klíč nebyl pomůckou do pracovního vyučování, nýbrž dlouhým, tenkým a podivně vyhlížejícím nožem. Určitě by mu ho vzal a pak…
Artur by dostal astmatický záchvat. Měl sice inhalátor, ale po běhání, souboji a vdechnutém kouři měl za to, že by mu nejspíš nepomohl.
Najednou si uvědomil, že Klíč je jedinou věcí, která ho drží při životě.
"Hej, hochu! Pospěš si!" vykřikl na něho policista.

Kapitola osmá

Policistův hlas zněl přes masku hroziveji, byl hlubší, bzučivý a mnohem méně lidský. Poslední student nastoupil do autobusu a seržant se nyní plně soustředil na Artura.
Výkřik přivedl Artura k rozhodnutí a v hlavě mu zničehonic vyklíčil plán. Bez dalšího uvažování ho ihned začal uskutečňovat.
"Já jsem…" řekl Artur. "Já jsem…"
Zasunul si Klíč hluboko do kapsy, až hrot protrhl dno, kov proklouzl dírou a dotkl se jeho nohy. Pak ho pustil.
Účinek se dostavil okamžitě. Ačkoli s Klíčem ještě úplně neztratil kontakt, okamžitě začal jinak dýchat. Připadal si, jako by ho někdo udeřil do zad a jedinou ránou mu zmenšil kapacitu plic o padesát procent.
"Astmatik!" zasípal Artur a zhroutil se deset kroků od seržanta. Navzdory ochraně, kterou mu poskytoval oblek, a Arturově vysvětlení seržant zareagoval tak, že vyskočil zpátky na schůdky autobusu, jako by nový virus spatřil v bezprostřední akci.
Artur zašmátral v druhé kapse po inhalátoru a přiložil si ho k ústům. Také se překulil, aby se jeho nohy dotýkala větší část Klíče. Z kapsy mu vyčnívala asi polovina, kov ho chladil na kůži, ulevoval jeho plícím. Doufal, že očko na konci

zabrání, aby mu vypadl z nohavice, až se postaví.
"Doktore!" zařval policista. Když vykřikl, uvolnil přezku na pouzdru a rukou sklouzl k rukojeti pistole. "Doktore!"
"Astma!" zasípal Artur. Dvakrát potáhl, potom inhalátor nadzvedl, aby na něj policista viděl. Artur nepočítal s tím, že policista by se viru mohl obávat natolik, že by dokázal vystřelit.
Zdravotník, který Artura před chvilkou prohlédl, už přibíhal, a zároveň s ním se blížil další zdravotník, několik policistů a dva vojáci. Zdálo se, že Arturův nečekaný kolaps je výzvou k akci, na kterou všichni čekali. Doufal, že vojáci nebudou tak nervózní jako policista. Oba byli vyzbrojeni jakousi ultramoderní automatickou puškou.
První k Arturovi přiběhl zdravotník. Podržel mu inhalátor a pomohl mu několikrát z něj potáhnout, přičemž rychle otevřel kufřík a něco v něm hledal. Ačkoli mu Artur přes masku neviděl do obličeje, bylo jasné, že se zlobí.
"Pročs mi neřekl, že jsi astmatik?" zeptal se. "To je v pořádku, seržante. Má astma, nezasáhla ho ta spává epidemie. Mimoto střelbou do pacientů by se jen rozšiřovaly části infekčního materiálu, takže bych ji vůbec nedoporučoval."
"P… pr… promiňte," hlesl Artur.
"To nic, jen se uvolni," odpověděl zdravotník. Otočil se ke svému kolegovi. "Měli bysme ho odnést. Buď tak hodný a vezmi to obinadlo."
Za necelou minutu oba zdravotníci Arturovi píchli něco, co mu pomohlo mnohem lépe dýchat, ačkoli ho to zároveň uspávalo a Artur se musel usilovně snažit zůstat při vědomí. Potom ho naložili na nosítka, přeběhli ulici a spolu s nosítky ho zasunuli do sanitky.
Za tři minuty už byli na cestě, předjížděli autobusy a mířili do stanovené karanténní nemocnice. Artur počítal s tím, že půjde o Východní nemocnici, protože ta stála nejblíž škole. Stála také blízko Domu, a pokud by měl pravdu, pojedou i kolem této podivuhodné budovy, ačkoli na druhé straně a několik bloků od silnice, po které se vracel domů.
Artur také počítal se slíbenou pomocí "Vůle", kterou považoval za stejnou osobu nebo bytost, jako byla "Vůle", o níž mluvili pan Pondělí a Kýchal a o které se rovněž domníval, že mu poskytla Atlas. Předpokládal, že pokud se přiblíží k Domu, nějak se mu pokusí pomoci dostat se dovnitř.
Naneštěstí zevnitř sanitky neviděl ven. Byl nedbale připoután k nosítkám, takže se nemohl posadit, ale stejně ve voze nebyla okna kromě těch v zadních dveřích.
"Kam jedeme?" zeptal se Artur.
"Do Východní," odpověděl zdravotník, který seděl vedle něho. "Nemluv. Šetři si dech."
Artur se usmál. Alespoň tato část plánu vycházela. Teď musí jen asi pět minut počkat, než pojedou po Parks Way, která sousedí s Domem. Byl si jistý, že potom už se něco stane.
Jeli dál, bez sirény. S ubíhajícími minutami - nebo tím, co mu jako minuty připadalo - v něm začínala narůstat úzkost. Co když se spletl? Připadalo mu, že Parks Way už museli nechat za sebou a museli každým okamžikem zabočit do nemocnice. Se sázkou na Vůli se musel přepočítat. Nebo možná se mu pomoci pokusila, ale neúspěšně. Možná přisluhovači pana Pondělí zkoušeli nějaký vlastní plán, jak by se mohli opět zmocnit Klíče…
Pak na střeše sanitky náhle něco zašramotilo a vůz dramaticky zpomalil.
"Co to sakra bylo?!" vyjekl řidič. Jenže maska mu slova zkomolila a jeho otázka nakonec vyzněla jako "Cotusakvabyl?"
Druhý zdravotník se natáhl kolem Artura, aby se podíval předním sklem ven. Artur využil situace a vytáhl Klíč z kapsy. Jakmile ho pevně sevřel, všechny stopy astmatu pominuly.
Sanitka zastavila. Bubnování deště se změnilo na nepolevující hučení na střeše, jako by zaparkovali těsně u moře a někde kousek od nich se třískly vlny.
"Místní bouřka!" vykřikl Arturův zdravotník na řidiče. Nepřestával se naklánět do kabiny a v zadním prostoru sanitky mu zůstával už jen pas a nohy. "Přečkáme to. Chlapec je na tom docela dobře."
Artur se zhluboka nadechl a dotkl se Klíčem popruhu u boku.
"Uvolni se! Povol! Rozepni se!" zašeptal. Doufal, že to bude fungovat.
Popruh sklouzl na zem a cvaknutí přezky pohltilo rámusení deště. Artur slova rychle zašeptal ještě jednou a dotkl se druhého pásu. Potom se posadil a celý postup zopakoval s popruhem, kterým měl spoutané nohy.
Potom vyrazil dopředu, vzal za kliku zadních dveří, zatlačil na ně a napůl vyskočil, napůl vypadl do toho nejprudšího deště, který kdy zažil. Deště, který mu ve skutečnosti působil bolest; kapky byly velké jako pěst, tak velké, že když se mu rozšplíchávaly na obličeji, měl pocit, že se utopí.
Snášel se tak hustě, že Artur neviděl na krok. Poslepu se brodil kolem sanitky a vyrazil směrem, který považoval za správný. Na silnici už bylo po kolena vody a kanály vůbec nestačily odvádět další a další přívaly.
Artur svíral Klíč a razil si cestu dopředu. Bradu tiskl k hrudi, aby mu déšť nezaléval oči, nos a ústa. Voda se kolem něho burácivě a klokotavě hnala pryč. Uslyšel nezřetelný výkřik ze sanitky.
Potom zcela nečekaně bouře ustala. Artur zvedl hlavu a rozhlédl se; uviděl však, že déšť nepolevil všude. On sám z něj vyšel. Několik kroků za ním se snášel se stejnou intenzitou jako předtím. Ale dopadal jen na silnici a tmavý mrak na obloze byl sotva větší než sanitka.
V tomto podivném, neuvěřitelně soustředěném lijáku bylo těžké něco rozeznat, ale Artur spatřil, jak ze zadních dveří sanitky vyskočil neurčitý tvar. Zdravotník se za ním pustil ven!
Artur už chtěl vyrazit na útěk, ale zdravotník se daleko nedostal. Déšť ještě zesílil, takže už ho netvořily jednotlivé kapky, ale spíš připomínal celistvou mořskou vlnu, která se vodorovně vylévala z nebe. Zdravotníka porazila a smetla a unášela ho pryč ulicí jako pohupující se korkovou zátku. Naštěstí se ve svém záchranářském obleku s nezávislým zdrojem kyslíku neutopí, pomyslel si Artur.
Za okamžik celá sanitka sklouzla na stranu. Pohyb doprovázelo hrozné skřípění smýkaných pneumatik a vůz se vydal ulicí v patách zdravotníkovi, i když mnohem pomaleji. Artur sledoval, jak muž i auto odplouvají v té nejzvláštnější přívalové vlně, kterou svět kdy spatřil. Neměla je odnést příliš daleko, ale dostatečně daleko, aby mohl Artur utéct.

Déšť už slábl a mrak se zmenšoval.
Artur se k silnici otočil zády. Jak doufal a napůl očekával, uviděl chladivý mramor zdi a nad ním pak hrozivě se rýsující bláznivou strukturu Domu.
Ačkoli ztratil Atlas, pořád si vybavoval mapku kresbu Domu. Prohlížel si ji dosti dlouho a věděl přesně, kde na ní má najít místo označené jako Pondělní portál. Jakmile jím projde, bude muset přejít do bodu označeného jako VSTUPNÍ DVEŘE v jedné ze síní, které tvoří ústřední masu Domu. Projde Vstupními dveřmi a pak…
Pak co? To Artur netušil. Věděl však, že nemůže jít zpátky. Musí najít lék nebo alespoň musí o nemoci, kterou zdravotník nazval Spává epidemie, získat víc informací. A musí zjistit, proč dostal Klíč a Atlas.
Všechny odpovědi se nacházejí v Domě, takže do Domu se musí vydat. Došel tedy přímo ke zdi, dotkl se jejího chladivého kamenného povrchu a - s rukou stále se otírající o kámen - se vydal podél zdi na jih, kde se domníval, že narazí na Pondělní portál.
K jihozápadnímu rohu Domu došel za deset minut. Uvědomil si, že dokud se dotýká zdi, nevidí ani neslyší provoz na Parks Way ani nevidí lidi v domech nebo na dvorcích přes ulici. Vypadalo to, jako by ulice a domy byly jen namalovaným pozadím, které čeká, až se večer zaplní herci.
Ale jakmile se ode zdi vzdálil a přestal po ní přejíždět prstem, uviděl, jak ho míjejí auta a jak lidé vcházejí do svých domů. Uslyšel štěkání psů a pláč dětí a především vzdálené kvílení sirén a nepolevující jektání vrtulníků. Bylo jasné, že se karanténa rozšířila i mimo objekt školy.
Většinou se ale zdi nepouštěl. Domníval se, že pokud nevidí a neslyší ostatní, oni nebudou vidět nebo slyšet jeho.
Pondělní portál se otevíral v jižní zdi, jen několik set metrů od západního rohu. Těsně předtím, než došel na místo, kde si myslel, že ho najde, poodstoupil od zdi. Ale když se porozhlédl po nějakých vratech, bráně nebo nějakém vchodu, nic nenašel. Táhl se před ním jen studený mramor, hladký a lesklý.
Zamračil se a přistoupil blíž. Pořád nic neviděl. Zvedl tedy Klíč a dotkl se jím zdi.
To vyvolalo okamžitou odezvu. Mramor se v místě, kde se ho dotkl Klíčem, jasně rozzářil a temná žilnatina v jeho struktuře začala pulzovat a reagovat, jako by ji tvořily živé, pohyblivé kanálky. Deset nebo dvacet kroků od Artura se objevil tmavý obrys otevřených, zšeřelých dveří.
Arturovi se vůbec nezamlouvaly, ale přistoupil k nim blíž, aniž se Klíčem přestal dotýkat zdi. Při chůzi se uklidňoval mramor, který nechával za sebou, a ožíval ten, k němuž přicházel.
Dveřní otvor byl tak černý, že Artur nepoznal, zda je brána otevřená, nebo zavřená. Jakýmsi zvláštním způsobem vstřebávala světlo, takže měl pocit, jako by hleděl do nejhlubších stínů. Tyto stíny mohly být jen obrazem na zdi nebo mohly být hlubokým, temným vchodem na nějaké jiné místo.
Když se Artur přiblížil k portálu, ucítil, jak se mimoděk otřásl. Projel jím křečovitý záchvěv, který nedokázal potlačit. Ale aby se dostal dovnitř Domu a ke Vstupním dveřím, musí tímto vchodem projít.
První krok spočíval ve zjištění, zda je otevřený, nebo ne.
Váhavě natáhl ruku s Klíčem. Nesetkal se s žádným odporem; když se stříbrná a zlatá ručička vnořily do tmy, nepřestaly zářit, ačkoli svým světlem vchod neosvětlily.
Kolem ruky a zápěstí ucítil mírné elektrizování, ale nevnímal žádnou bolest. Předklonil se a natáhl ruku, že zmizela v černočerných dveřích až po loket. Pořád to nebolelo a na druhé straně vůbec nic necítil. Nic mu nekladlo odpor, Klíč nenarazil na žádný pevný objekt.
Artur ruku vytáhl a prohlédl si ji. Jak Klíč, tak ruka vypadaly úplně stejně jako předtím, než je vsunul do tmy. Kůži neměl žádným viditelným či vnímatelným způsobem proměněnou, poraněnou či poškozenou.
Přesto pořád váhal. Děsilo ho, že nevidí, co se skrývá za otevřenými dveřmi. Přišel taky o batoh a o sůl, svou zbraň proti Uchvatitelům. Nejspíš byla pořád v sanitce.
Měl však Klíč a vedle strachu se nedokázal ubránit jistému vzrušení. Za touto zdí se nachází Dům a všechna jeho tajemství - a odpovědi. Pokud věděl, Pondělní portál představuje jedinou cestu dovnitř.
Musí jím projít.
Zhluboka se nadechl, čehož nebyl příliš často schopen. Užíval si pocit, jak se mu plíce rozpínají do maximálního objemu. Potom s Klíčem, který před sebou držel jako šermíř kord před zahájením souboje, neohroženě vstoupil do dveří.

Kapitola devátá

Artur prošel dveřmi, ale nedošlápl na pevnou zem. Nedošlápl na žádnou zem. Vykřikl, když si uvědomil, že padá prostorem a Pondělní portál není za ním, nýbrž nad ním, obdélník jasného světla, kolem něhož se rozprostírá naprostá tma. Obdélník, který se zmenšuje s každou vteřinou, co se od něj vzdaloval.
Potom v řevu trochu polevil, když si všiml, že nepadá zase tak rychle. Připadalo mu, jako by se spíš nořil do vody, ačkoli nevnímal vlhko a neměl potíže s dýcháním. Zkusil zakopat nohama, jestli pád ještě více zbrzdí. Dalo se to poznat jen s obtížemi, protože vzdálené dveře byly jediným vztažným bodem, ale měl dojem, jako by nemizely tak rychle.
Nohama zakopal ještě jednou a volnou rukou zkusil udělat dvě tempa. Zdálo se, že pomáhají i ta. Napadlo ho, že by si mohl Klíč zastrčit za opasek a pokusit se o několik plnohodnotných záběrů, když tu se mu Klíč v ruce zaškubal. Za okamžik sebou škubl ještě jednou, tentokrát mnohem silněji, jako rybářský prut, na jehož návnadu zabrala ryba. Potom Klíč vystřelil dopředu a skoro se Arturovi vysmekl z prstů. Kdyby ho pevněji nesevřel, přišel by o něj a opět by se řítil do hlubin.
Svíral ho co nejsilněji to šlo a chytil ho i do druhé ruky, až mu na obou pažích vypětím naběhly svaly. Klíč neustále zrychloval jako maličká raketa, z níž naštěstí nešlehaly zplodiny, a dál Artura táhl do černočerné tmy.
Artur pořád nic neviděl. Pokud necítil, jak kolem něho sviští vzduch, a na ničem nedokázal spočinout očima, měl velký

problém zjistit, jak rychle se vlastně řítí. Ale pořád jaksi cítil, že Klíč zrychluje, pohybuje se stále prudčeji a stahuje ho s sebou. Za chvíli - Artur nedokázal určit, jak dlouho to mohlo trvat - se hrot Klíče rozzářil do ruda a začaly z něj šlehat jiskry. Artur ucukl a pokusil se odvrátit hlavu, ale jiskry vylétávaly v šikmém úhlu, jako by ho chránil nějaký štít, a konec Klíče, který držel v prstech, zůstával pořád studený.
Uběhla dlouhá doba. Artur se snažil podívat na hodinky, ale ty se mu na zápěstí smekly a on se neodvažoval Klíč pustit, aby je stáhl zpátky. Pokoušel se počítat vteřiny a pak minuty, ale pořád zapomínal, k jakému číslu došel. Nakonec toho nechal. Byl si jistý, že uplynula celá hodina. Měl strnulé a rozbolavělé prsty a bolela ho ramena. Opět ucítil, jak Klíč svou mocí bolest a křeč zmírňuje, stejně jako mu pomáhal dýchat.
Nakonec ho dokonce přepadla nuda, začal se rozhlížet kolem dokola a upíral oči do tmy s nadějí, jestli v ní třeba něco neuvidí. Cokoliv. Ale s výjimkou žhnoucího Klíče a jisker, které z něj odlétávaly, si žádného světla nevšiml. Občas, když v dálce některá z jisker pohasla, měl dojem, jako by vedle sebe zahlédl nezřetelné siluety, ale když se zadíval soustředěněji, neviděl zhola nic.
Potom, když začal opět propadat obavám a napadalo ho, že se třeba nikam nedostane, Klíč zničehonic změnil směr. Artur vyjekl, když se mu smýklo tělo, aby následovalo jeho natažené paže, a divoce zakomíhal nohama.
Něco před sebou spatřil. Tečku světla, z níž se stal puntík a potom zřetelný obdélník. S děsivou rychlostí se stále víc a víc přibližoval, až si Artur uvědomil, že vidí další osvětlený dveřní otvor - otvor mnohem, mnohem větší, než byl Pondělní portál. Měli do něj v závratné rychlosti, nejméně sto třiceti kilometrů za hodinu, narazit a z něho měl zbýt jen mastný flek…
Artur v okamžiku nárazu zavřel oči… a přes něco přeletěl, přičemž se nepohyboval rychleji, než kdyby zakopl při přecházení po pokoji s nosem zabořeným do knihy.
Otevřel oči, máchl rukama a žuchl na zem. Chvilku zůstal ležet, a zatímco nahmatával pravou a nefalšovanou pevnou půdu, zakoušel obrovskou úlevu. Pořád držel Klíč, který už však nezářil, a nepřítomnost zřetelné bolesti mu naznačovala, že si nezlomil žádné kosti ani neutrpěl žádnou jinou újmu.
Ale kde se to ocitl? Uvědomil si, že leží na trávě - to viděl i cítil. Pomalu vstal a rozhlédl se. Hned si všiml, že se tu rozlévá nějaké podivné světlo. Kalné a studené a oranžovorůžové, jako západ slunce, když se slunce rozpíjí nízko nad obzorem. Tady však žádné slunce nesvítilo.
Artur stál na holém vysokém kopci čerstvě posečené trávy, z něhož bylo vidět na bílé moře… ne, moře to nebylo. Až k obzoru se táhl mlžný příkrov. A v mlze se vypínaly budovy, nezřetelné tvary, u nichž nedokázal úplně rozeznat, co jsou zač. Z šedobílé plochy se tyčily vížky a věže, ale žádná nebyla natolik blízko, aby na ní rozpoznal nějaké určující rysy.
Potom vzhlédl, a očekával, že spatří nebe. Ale nebe neuviděl a před tím, co spatřil, se instinktivně přikrčil.
Žádné nebe nad ním nebylo. Na jeho místě spočíval strop, ohromný klenutý strop z matného stříbra, který se do všech stran táhl na vzdálenost několika kilometrů. Jeho epicentrum bylo asi dvě stě metrů přímo nad místem, kde stál Artur. Přes stříbřitý povrch kupole se svíjely nachové a oranžové pruhy a právě ony byly zdrojem chatrného osvětlení.
"Hezké, co?" ozval se hlas za Arturovými zády. Mužský hlas, hluboký a pomalý. Nezněl hrozivě, pronesl jen poznámku, kterou by na vyhlídce mohl utrousit kdokoli před jiným návštěvníkem.
Artur poskočil a málem zase spadl, když se otáčel, aby se podíval, kdo k němu takto promluvil. Uviděl však pouze gigantické dveře z tmavého leštěného dřeva mezi vysokými sloupy z bílého kamene, postavené na vrcholu kopce. Dveře ale nejsou to nejlepší označení, pomyslel si Artur. Byla to spíš brána, protože byla dobře třikrát nebo čtyřikrát větší než dveře do garáže jeho rodičů.
Brána byla ozdobená popínavými šlahouny z tepaného železa a šikovnými kudrlinkami, které vytvářely různé obrazce a vzorce podle toho, odkud a z jakého úhlu se na ně člověk díval. Připomínaly spíš puzzle. Artur v nich během několika vteřin rozeznal strom, který mohl být taky mořským koníkem, kdyby jen trochu naklonil hlavu, a ocas koníka mohl být rovněž kometou obklopenou hvězdami, které se pak spojovaly, aby vytvořily loď…
Artur zamrkal a uviděl úplně jiné tvary a obrazy. Zamrkal ještě jednou a odtrhl od brány oči. Byla nebezpečná. Měl pocit, že by ho obrazce a tvary mohly ujařmit, aby se na ně díval navždy…
Ale kde je ten muž - nebo kdovíco -, kterého slyšel promluvit? Rozhlédl se, ale viděl jen tu podivuhodnou bránu a holý kopec. Ostře a osaměle se před ním rýsovaly obrovské dveře, které podle všeho nikam nevedly.
Artur je obešel a vůbec ho nepřekvapilo, že z druhé strany vypadají úplně stejně. Možná jsou něco jako socha, napadlo ho, kterou chce někdo vyjádřit svůj umělecký postoj. Ale v hloubi duše byl přesvědčen, že kdyby je měl otevřít, kopec by za nimi určitě nespatřil.
"Za okamžik se mění směny," řekl hlas. "Pak uvidíš něco, co za to opravdu stojí."
"Kde jsi?" zeptal se Artur.
"Kde?" zopakoval hlas. Zněl překvapeně. "Aha. Ne tak úplně přesně… momentíček… úkrok doleva…"
Kování na dveřích se zatetelilo a obrazce se přeskupily do podoby člověka. Potom tvar ze dveří vystoupil. Ze železných ornamentů se stalo tělo z masa a kostí a před Arturem stanul vysoký, klidně vyhlížející muž, který mu věkem připomínal jeho tátu Boba, ačkoli měl dlouhé bílé vlasy, jež se mu snášely přes ramena na záda. Podobně jako pan Pondělí, Kýchal a Poledne i on měl na sobě velmi staromódní oblečení. V jeho případě to byl modrý frak se šosy se zlatými knoflíky a jedinou zlatou výložkou na levém rameni, pod ním pak sněhobílá košile, krátké hnědé kalhoty a blyštivé holínky s ohnutými konci. V levé ruce držel pochvu s mečem, kterou ledabyle svíral pod jílcem. Přes zápěstí mu visely dva zlatavé střapce. Nevypadalo to, že by se zbraň chystal tasit.
"Promiňte," řekla postava. "Někdy bývám roztržitý. Jsem zástupce dozorce Vstupních dveří. Dovolte mi, abych pozdravil nositele Menšího Klíče Nižšího Domu."
Postavil se do pozoru a zasalutoval, potom Arturovi podal ruku.
"Artur Penhaligon," odpověděl Artur. Automaticky mu rukou potřásl. Kůže zástupce dozorce mu připadala podivně

hladká a chladná, i když ne odpudivá. Artur si opatrně předal Klíč do levé ruky a nepřestával ho pevně svírat, zatímco uvažoval, proč ho tato zvláštní postava nazvala Menším klíčem.
"Kde to jsem?"
"V Nižším předsálí Domu," odpověděl zástupce dozorce. "Na Prahovém kopci."
"Aha," řekl Artur. Už se chystal položit další otázku, ale neudělal to, protože jeho další myšlenku zatlačil do pozadí kužel nádherného světla, které znenadání vystřelilo z úpatí kopce a dosáhlo samého vrcholu kupole. Za okamžik se k němu přidal paprsek, který se snesl shora dolů, a potom nahoru a dolů šlehalo obrovské množství paprsků, jako by se zapínaly stovky, ba možná tisíce prudkých reflektorů. Všechny dohromady vytvářely osvětlení, které se podobalo, i když ne tak úplně docela, dennímu světlu.
A Artur už viděl i přes mlhu, která se začínala pomalu protrhávat a rozplývat. Pod kopcem se rozkládalo celé město, město, jehož architektura Arturovi nápadně připomínala, jak v jeho světě vypadal Dům, ačkoli tady jednotlivé budovy stály odděleně, trůnily na širokých ulicích a nebyly nakupené jedna na druhou.
"Co… co jsou zač ty paprsky?"
"Výtahy. Mění se směny," vysvětloval mu zástupce dozorce. "Končí noc, přichází světlo. Je třeba vykonat práci a výtahy shora i zezdola přivážejí dělníky, vezou noční dozor za odpočinkem a dopravují všechny záležitosti a okamžiky, které se musejí v tomto novém dni vyřešit."
"Jakou práci? Co… kdo?"
"Nemám čas odpovídat na otázky," odpověděl zástupce dozorce. "I když se mění směna, mě nikdo nepřišel vystřídat už deset tisíc let a na inspekci nepřišel ani kapitán dozorce. Musím se vrátit na své stanoviště. Právě při střídání směn se často objevuje nebezpečí a já bych měl být na stráži. I když ti poskytnu jednu radu: skrývej Klíč před zvědavýma očima. A dám ti i svou náhradní košili a tuhle čepici, abys nevypadal tak nepatřičně. Hodně štěstí, Arture Penhaligone."
Opět zasalutoval, vstoupil zpátky do dveří a znovu se proměnil v kování. Hned vzápětí se i jeho lidský tvar rozplynul v řadě dalších složených obrazců a Artur se musel přinutit odtrhnout ode dveří oči, než měl být jeho rozum uvězněn v neustále se proměňujícím sledu obrazů. Nevšiml si, že by se kování zkroutilo do podoby košile a pletené čepice, ty mu však hned vypadly k nohám.
Košili si oblékl na své vlastní oblečení. Byla z bílého lnu, měla dlouhé cípy a byla mu příliš velká. Taky měla podivný odnímatelný límec a na manžetách neměla knoflíky, ale Artur si stejně musel rukávy několikrát vyhrnout. Čepice byla tmavomodrá a okrouhlá a byla z nějakého plstěného materiálu.
Skrývej Klíč před zvědavýma očima. Artur se nad tím zamyslel. Znělo to jako dobrá rada a na zástupci dozorce Vstupních dveří bylo něco, co se mu instinktivně zamlouvalo a vzbuzovalo v něm důvěru. Ale jak může Klíč ukrýt, když se ho potřebuje držet, aby mohl normálně dýchat?
Ale je to doopravdy tak? Možná tu věci fungují jinak. Ale ať už byl kdekoliv, ve svém světě nebyl. Artur zaváhal, potom na zkoušku ruku otevřel a podržel Klíč na dlani. Necítil žádnou změnu, i když kov byl pořád v kontaktu s jeho kůží.
Pak poklekl, opět zaváhal, ale opatrně upustil Klíč na trávu. Napůl očekával, že jakmile mu Klíč vypadne z ruky, zasáhne ho v plících křeč, ale nestalo se to. Dýchal pořád plynule; neucítil žádnou náhlou bolest ani se mu nestáhly plíce. Cítil se pořád stejně. Což, jak si najednou uvědomil, bylo vlastně skvělé. Povzbudilo ho to a naplnilo nezvyklou energií.
Takže se tady - ať je kdovíkde - Klíče pořád dotýkat nemusí. Po krátkém přemýšlení ho nakonec zvedl a zasunul si ho za opasek. Jelikož mu košile zástupce dozorce dosahovala až skoro ke kolenům, blyštivý kov minutové ručičky byl nyní zcela skryt.
Když měl v tomto jasno, shlédl na město, které se pod ním rozprostíralo. Všude v ulicích už viděl lidi a slyšel na nich dobře známý ruch a rámus, ačkoli tu nejezdila žádná auta a neozývaly se tu žádné zvuky moderního velkoměsta. Jediné dopravní prostředky, které spatřil - a bylo jich pramálo -, byly podle všeho taženy koňmi. Nebo něčím na způsob koňů. Artur si na tuto vzdálenost nebyl jistý, ale měl za to, že vypadají trochu divně.
"Myslím, že úplně nejdřív bych se tam měl vypravit a pokusit se najít někoho, kdo by mi o tom… všem něco pověděl," řekl si v duchu. Nespatřoval v tom žádné velké nebezpečí. Zvláštní světelné paprsky nepřestávaly vystřelovat, ať už shora či zdola, všiml si však, že vycházejí pouze ze střech domů, takže i kdyby byly ve skutečnosti obrovskými laserovými paprsky nebo nějakým jiným vražedným zářením, dokázal by se jim vyhnout. A odsud z kopce město a lidé vypadali obyčejně, i když hrozně staromódně, a nikde nebylo jediné auto, semafor anebo elektrický stožár.
Bude si jen muset dávat obrovský pozor na Uchvatitele, Poledne, pana Pondělí a kohokoli jiného, kdo by se o něho nějak příliš zajímal nebo by vypadal nebezpečně. Je škoda, že jsem ztratil batoh, pomyslel si, a s ním i sůl. Ale možná že ta by mi tady ani nepomohla.
Artur se ještě jednou rozhlédl po kopci, ale už jenom otálel s tím, co bylo třeba udělat. Musel sejít do města, protože neměl na vybranou. Vrátit se nemohl. I kdyby věděl jak, nic by se tím nevyřešilo. Jediný způsob, jak může najít lék na Spavou epidemii, byl vyrazit na cestu.
Na chvilku se v myšlenkách ještě jednou vrátil k Lístce a Edovi. Byli to nejlepší kandidáti na přátele, které potkal na nové škole. Pokud tedy přežijí epidemii. Doma teď mohlo docházet k čemukoliv. Vzpomněl si, jak neuvěřitelně rychle postupoval virus, který zabil oba jeho skutečné rodiče. Od jednoho jediného známého nositele se lavinovitě rozšířil mezi obyvatelstvo a během prvních dvaceti čtyř hodin nakazil více než pět tisíc lidí. Na druhý den už bylo nemocných téměř padesát tisíc. Když teprve osmnáct dní po počátečním hlášení Emilin tým našel účinnou vakcínu, přičemž celou dobu platila velmi přísná karanténa, umřel skoro jeden milion lidí.
Kéž bych si tu statistiku nezapamatoval, pomyslel si Artur. Ale nemělo cenu zůstávat stát na místě a utěšovat se nadějemi. Musel něco podniknout.

"Musím udeřit do strun," zamumlal si Artur a vzpomněl si na svého tátu. Máchl pěstí do vzduchu a vydal se z kopce dolů k nejbližší řadě domů a dlážděné uličce, která za nimi ubíhala na úpatí kopce.
O půl hodiny později už byl hluboko ve středu města a nevěděl, kde mu hlava stojí. Všude byli lidé - nebo alespoň bytosti, které vypadaly jako lidé. Všechny byly ale oblečené v šatech, které byly v módě před více než sto padesáti lety. Všichni muži měli na hlavách klobouky a stejně tak i ženy, ačkoli ty si většinou vystačily s čepci a kloboučky. Dokonce i děti - ne že by jich tu ale bylo příliš mnoho - nosily barety nebo pokrývky poděděné po rodičích, které jim byly příliš velké. Panovala tu také nesmírná pestrost v kvalitě ošacení. Někteří lidé na sobě měli sotva víc než odrané kusy čehosi, co vypadalo jako pozůstatky z několika velice různorodých a nesourodých šatníků. Jiní byli oblečeni bezchybně, v čisťounkých kabátech, naškrobených bílých košilích, splývavých nákrčnících, blyštivých vestách a vyleštěných botách. Do této kategorie však nespadalo žádné z dětí. Ty byly umolousané a oblečené v neuvěřitelném mišmaši šatů z druhé ruky.
Ještě podivnější než oblečení bylo to, co tito lidé dělali. Artur očekával, že tu narazí na veškeré běžné městské aktivity, na krámky a restaurace a bary a provozovny a na nakupující a prodávající lidi, na lidi, kteří se jen procházejí a baví se spolu.
Nic z toho tu nebylo. Vládl tu strašný spěch a zmatek, lidé vcházeli do budov a zase z nich vycházeli, hovořili na ulicích a nosili krabice, tlačili malé vozíky, vyměňovali si náklady a krabice a tašky a bedny a sudy. Viděl vozy tažené zvířaty podobnými koňům, ale koně to nebyli. Zvířata sice jako koně vypadala z dálky, ale místo kopyt měla tři samostatné prsty, neměla hřívy, oči se jim třpytily jako rubíny a kůže se jim spíš než jako koňská srst leskla jako kov. Rozhodně to koně nebyli.
Ale ani tito koně nebyli na tomto městě nejpodivnější. Ještě zvláštnější byla skutečnost, že všechno, co se tu dopravovalo nebo vyměňovalo, bylo buď z papíru, papíru se podobalo nebo nějak souviselo se psaním.
Chodili tu muži se stohy papíru v rukou a bradami tlačili na horní listy, aby jim neuletěly. Byli tu muži, kteří měli kapsy kabátů nacpané svitky pergamenu, z nichž visely voskové pečetě. Lidé tu tlačili vozíky naložené kamennými destičkami, do nichž byly vyryté řádky textu. Ženy si vyměňovaly kožené spisové desky. Dívky pobíhaly se síťovkami plnými obálek a volných listů. Chlapci se lopotili se soudky označenými jako AZUROVĚ MODRÝ INKOUST - DRUHÁ JAKOST.
Artur se procházel po tržišti plném stánků, ale všechny stánky byly stejné; prodávala se v nich psací brka a useknutá pera, která se jako brka mohla použít, přičemž se všem pod nohama pletly napůl oškubané husy. Kolem prošel zástup mužů v kožených zástěrách, kteří v rukou nesli hromádky, v nichž Artur z projektu o starověkém Egyptě, na kterém pracoval minulé pololetí, rozeznal papyrový rákos. Čtyři ženy zápasily s obrovským plátem tepaného zlata, do něhož byly vyklepány prazvláštní symboly.
A mezi tím vším spěchem a zmatkem a přenášenými papíry a všemožnými dalšími věcmi byla také všude, kam Artur zabrousil, patrná nesmírná dezorganizace. Vypadalo to, jako by spousta lidí vlastně ani nevěděla, co dělá, a dělala něco jen proto, že se bála, že něco dělat nebude. Všichni měli plné ruce práce, ať už v nich nesli papír, kamenné destičky, papyrové svitky, pera, inkoust nebo dláta. Artur neviděl jediného člověka, který by jen tak postával nebo seděl nebo si s někým povídal bez hromady papírů v náručí.
Dezorganizace se odrážela i v mnoha diskuzích, které zde Artur zaslechl a které často přecházely do hádek. Zaslechl, jak jedna žena odmítla podepsat čtyřicet šest různých popisů na teletině, a jinou, která vášnivě oponovala, že je zodpovědná za první svazek Soupisu Menších bytostí na volných listech.
Houf mužů a žen se ve dveřích jedné budovy dohadoval s velmi vysokým mužem v modré uniformě, který stál ve vchodu a nechtěl je vpustit dovnitř, zatímco jim četl ze svitku o tom, že nebylo obnoveno jakési povolení.
Další dav sbíral střepy obrovské kamenné desky, která podle všeho vypadla z okna v nějakém vyšším patře, jež se samo drolilo na kusy. Dva muži obcházeli hromadu rozsypaných papírů a oba za ně hlasitě odmítali zodpovědnost, zatímco listy poletovaly ulicí. Artur si všiml, že tyto papíry sbírá několik nejotrhanějších dětí, ale když se snažil sledovat, kam s nimi utíkají, ztratily se mu mezi lidmi.
Všechny budovy vypadaly jako nějaký úřad. Tedy přinejmenším všechny ty, které si Artur pečlivě prohlížel v naději, že v nich najde něco jiného, jako třeba kavárnu, restauraci nebo supermarket. Hlad sice neměl, ale chtěl tu spatřit i něco normálního.
Každá budova měla na dveřích nebo vedle nich bronzový štítek nebo ceduli, ale skoro všechny byly natolik pokryté měděnkou, že Artur nedokázal přečíst, co na nich stojí. Těch několik málo, které byly vyleštěné a leskly se, mu nedávalo žádný smysl. Uviděl štítky, na nichž stálo: DETAŠOVANÉ DRUHÉ ŘEDITELSTVÍ TŘETÍHO ODDĚLENÍ VNITŘNÍHO ZVAŽOVÁNÍ A KONTROLY - ÚŘADOVNA NIŽŠÍ PŘEDSÁLÍ a ÚŘAD INICIATIVY CO STOUPÁ NEMUSÍ KLESAT - PŘÍSTAVBA NIŽŠÍ PŘEDSÁLÍ a JEDENÁCTÝ ZÁSTUPCE MIMOŘÁDNÉHO ASISTENTA GENERÁLNÍHO INKVIZITORA ZODPOVĚDNÝ ZA KŘÍDLA - KONTROLNÍ PRACOVIŠTĚ NIŽŠÍ PŘEDSÁLÍ.
Dalším rysem neorganizovaného shonu byl fakt, že Arturovi nikdo nevěnoval pozornost. Ve své příliš velké košili a pletené čepici se docela podobal jiným dětem. Ale děti si od něho udržovaly odstup a on věděl, že to dělají schválně.
Pokusil se oslovit ženu, která mu připadala méně zaneprázdněná než ostatní, ale jakmile k ní přistoupil a řekl: "Promiňte", vyskočila do vzduchu, vytáhla z rukávu svazek papírů, podržela si je těsně u tváře a pustila se do tak rychlého hlasitého čtení, že jí Artur nerozuměl jediné slovíčko.
Podruhé to zkusil s jedním sešlým staříkem, který se pomalu belhal ulicí a v ruce držel košík s drobnými zlatými destičkami. Artur s ním srovnal krok a opět ho oslovil: "Promiňte."
"Já za to nemůžu!" zvolal stařík. "Úložní prostor v Nižším pomocném třetím archivu je zavřený a posledních tisíc let není ve službě žádný archivář. Řekněte to svému nadřízenému."
"Já jsem se chtěl jenom zeptat…" začal Artur. Ale než to stačil dopovědět, stařík překvapující rychlostí vykročil

kupředu a začal si razit cestu mezi lidmi. Jeho úprk vyvolal lavinu menších nehod a stížností a zanedlouho byla celá ulice posetá vytracenými papíry a hemžila se lidmi, kteří do sebe naráželi hlavami, když se je pokoušeli sbírat, a dalšími, kteří se káceli na zem na tisícovce tužek, jež se vykutálely z převrácené kádě.
Artur zíral na chaos kolem sebe a došel k rozhodnutí, že si další krok musí rozmyslet. Vyšel po schodišti nejbližšího úřadu a opřel se o další měděnkou zastřenou mosaznou ceduli. Jak to dělal vždy po několika minutách, i nyní zašmátral pod košili, zda má Klíč pořád na boku.
Jen co se ho dotkl, ruch na ulici rázem zesílil. Vzteklé výkřiky, povykování a hádky najednou změnily tón. Ozvaly se výkřiky úleku a nefalšovaného strachu. Zástup lidí se přestal motat na místě, rozdělil se a začal prchat doprava doleva. Řada lidí křičela: "Pomoc!" a "Nicníci!"
Artur se rychle narovnal, aby se podíval, co se děje. Ulice se během několika vteřin zcela vylidnila. Na dláždění poletovalo několik archů papíru a zapadalo do štěrbin a na místě, kde před chvilkou zůstal opuštěně ležet, sebou pleskl pergamen z hovězí usně s okrovými piktogramy.
Artur neviděl žádný důvod k panice, ale něco cítil.
Dobře známý zápach. Dech Uchvatitelů páchnoucí po shnilém mase.
Potom si všiml, že se štěrbiny na ulici pomalu roztahují a rozšiřují a prýští z nich řídká tmavá pára, jako by pod dlážděním někdo narazil na ropu.
Kdesi v dálce ostře zaječela píšťalka. Ze všech stran jí odpověděly další. Jakoby v reakci na vřeštění píšťalek se praskliny v ulici ještě více rozevřely a vyřinuly se z nich další proudy tmavé páry.
Výrony se zvedaly, až dosahovaly výšky přibližně dvou metrů, potom se tato černá mlha začala srážet do podoby pololidských bytostí. Znetvořených mužů a žen zformovaných z plynu, nestvůr s tvářemi hledícími dozadu, s rukama se dvěma klouby a skvrnami šupin na kůži. Vytvořily se na nich rovněž nedokonalé imitace oblečení, ve kterém chodili městští přenašeči papíru - kabáty s chybějícími rukávy, klobouky bez střech a kalhoty, které měly jednu nohavici o metr delší než druhou a vláčely ji za sebou po zemi.
Výron, kterého si Artur všiml nejdřív, se také první zcela zformoval. Stala se z něj vyzáblá napodobenina člověka s gumovitýma rukama, které jí visely až pod kolena. Uprostřed čela měla jediné zarudlé oko a na sobě měla navlečený jediný kus šatstva podobný modré svěrací kazajce, svázaný za zády, na hlavě promáčklý cylindr s dírou ve střeše a na nohou různě velké boty s ostruhami.
Artur na netvora vyděšeně civěl a netvor mu pohled opětoval, přičemž mu přes zarudlé oko pomalu nahoru a dolů klouzalo průhledné víčko. Potom otevřel ústa, v nichž se objevily zažloutlé psí tesáky a rozeklaný jazyk, který hbitě vystřeloval ven.
Artur si uvědomil, že měl utéct společně s ostatními. Pustil se ze schodů, ale netvor už stál na jejich úpatí a za zády se mu zhmotňovala šestice jeho bratrů.

Kapitola desátá

Artur ustupoval, až za zády ucítil dveře. Zatlačil do nich ramenem, ale ty se ani nepohnuly. Aniž spustil netvora z očí, natáhl ruku, aby prudce škubl klikou, ani ta se však nepohnula. Útěk tím směrem nebyl možný.
Rychle se rozhlédl na obě strany a hledal, kudy by se mohl dostat pryč. Ale znetvořené stvůry se rozptýlily, aby obsadily sousední budovy, a jednooké monstrum se už belhalo do schodů. Za chůze mu z tesáků kanuly sliny; olizovalo si rty a své jediné oko hladově upíralo na hocha.
"Ustup!" vykřikl Artur. Vytáhl Klíč, který se mu však na nervy drásající okamžik zamotal do košile, pak ho podržel jako dýku.
Jednooký netvor při spatření Klíče zasyčel. Otočil hlavu a zachvěla se mu znetvořená tlama. Zastavil se na schodech a zavolal na své druhy, kteří se už rozcházeli po ulici. Artur si přál, aby nerozuměl jejich hrdelnímu skřekotu, ale nadarmo.
"Poklad! Nebezpečí! Pojďte mi na pomoc!"
Všichni netvoři se zastavili a obrátili se zpátky k Arturovi. Jednooký opět zasyčel a začal se krást dopředu, tentokrát už mnohem obezřetněji, s okem upřeným nikoli na Artura, nýbrž na Klíč. Artur si všiml, že ručička se znovu rozzářila a na hrotu se slilo světlo. Klíč sbíral sílu, zatímco netvor dál povolával své spojence.
Pak se jednooký najednou přikrčil a Artur poznal, že se chystá ke skoku. Namířil na něho Klíčem a vykřikl; z hrdla se mu vydralo divoké zaječení, jež nemělo vyjádřit žádné slovo, jen směs vzteku a strachu.
Z Klíče vyšlehl proud čehosi připomínajícího roztavené zlato a netvorovi při skoku uštědřil přímý zásah. Netvor zavřeštěl a začal syčet jako parní vlak, v němž někdo zatáhl za ruční brzdu, v piruetě odletěl a dopadl na ulici. Tam zůstal ležet, trhal sebou a chroptěl a z otvoru v hrudi mu stoupal kouř. Za ním však čekalo velké množství jeho druhů, a ačkoli ti poté, co spatřili, jaký osud potkal jejich předchůdce, zpomalili, Artur věděl, že pokud k němu vyrazí všichni naráz, neuteče jim. Pomyslel si však, že jich co možná nejvíc zlikviduje, a na nejbližšího netvora namířil Klíčem.
"Hej! Ty pitomče! Jsem tady nahoře!"
Pak Artura něco měkkého zasáhlo do týla. Vzhlédl. Přes okap střechy, z výšky několika pater, na něho shlížela malá ušmudlaná tvářička. Pod ní a hubenou ručkou navlečenou v cárech visel provaz ze zauzlovaných kusů látky. Jeho konec Artura právě bouchl do hlavy.
"Šplhej, blbečku!"
Artur si později nebyl vůbec jistý, jak se mu podařilo navléct Klíč na opasek, vyskočit asi dva a půl metru nad zem a z větší části vyšplhat po stěně třípatrové budovy, a to všechno předtím, než netvoři stačili vyběhnout do poloviny schodiště.
"Pospěš si! Rychleji! Nicníci taky umějí lézt!"

Artur se během zběsilého šplhání ještě stačil ohlédnout, aniž však přestal ručkovat od jednoho uzlu ke druhému. Lezl rychlostí, která by vyrazila dech každému učiteli tělocviku. Kdyby mě teď tak viděl pan Weightman, pomyslel si. Netvoři taky uměli lézt. Jeden z nich už visel na laně a hnal se vzhůru ještě rychleji než Artur. Další se drápal přímo po cihlové stěně. Zdálo se, jako by dokázal zasouvat úzké prsty do těch nejužších škvír, ale pohyboval se pomaleji.
Artur dospěl na vrchol a přehoupl se přes okraj. Pak si všiml záblesku oceli a provaz, useknutý těsně u horního okraje, se začal volně snášet k zemi. Bolestný výkřik prozradil, že spolu s ním se dolů zřítil i netvor.
"Honem! Popadni kus dlaždice a házej!"
Artur uviděl hromadu rozbitých dlaždic, sáhl po jednom ostrém kusu a nahnul se přes okap, aby jím mrštil dolů. Házel i jeho zachránce, a to s mnohem větší přesností. Artur se na něho… vlastně na ni… koutkem oka podíval, popadl další střep a hodil ho po druhém lezci.
Spatřil vedle sebe dívku přibližně svého věku, možná mladší, ačkoli byla oblečená jako chlapec, ve stejných staromódních šatech, ve kterých na tomto místě chodili všichni ostatní. Pomačkaný a dobitý cylindr. O několik čísel větší kabát, z větší části tmavomodrý, i když někde vyspravený černými záplatami. Krátké kalhoty po kolena, s proužky v několika odstínech šedi a velice zvláštní, barevně nesladěné dlouhé ponožky nebo punčochy, které končily v botách, z nichž jedna dívčině sahala po kotník a druhá po lýtko. Na sobě měla ještě několik košilí nejrůznějších velikostí a barev a morušově zbarvenou vestu, která vypadala, pokud ne nově, tak alespoň zachovaleji než zbytek celého kompletu.
"Kdo jsi?" zeptal se Artur.
"Suzy Tyrkysově Modrá," odpověděla dívka a s uspokojením shodila poslední celou dlaždici. "Zásah!"
Netvor se s táhlým řevem řítil zpátky na ulici a přistál na hlavě druha, který se zrovna pustil nahoru.
"Pojď! Musíme se odsud dostat dřív, než se sem dovlečou komisaři."
"Kdo?"
"Komisaři! Neslyšíš ty píšťalky? Vyřídí si to s Nicníky a pak budou určitě chtít zatknout tebe. Tak pojď!"
"Počkej!" zvolal Artur. Píšťalky už zněly mnohem blíž. "Díky za pomoc a tak, ale proč si s těmi… komisaři… nemůžu jen tak promluvit? A co jsou zač ti… Nicníci?"
"Ty jsi blázen, co?" zeptala se Suzy a zvedla oči v sloup. "Na hloupý otázky teď není čas."
"Proč bych měl s tebou někam chodit?" ptal se dál Artur zarputile. Ani se nehnul.
Suzy otevřela ústa, ale z hrdla se jí vydral jiný hlas, který jí rozhodně nepatřil. Byl mnohem hlubší a zaznívalo v něm chropot. Hodně připomínal hlas Kýchala, když ještě na hřišti zápolil s panem Pondělí toho pondělí, které se nyní zdálo tak vzdálené.
"Vůle si našla způsob a ty jsi jeho součástí. Není čas na vrtochy a tvrdohlavost. Následuj Suzy Modrou."
"Dobře," přitakal Artur otřesený nečekaně hlubokým hlasem, který vyšel z dívky. "Tak mě veď."
Suzy se otočila na patě, až jí zasvištěly šosy kabátu, a začala šplhat vzhůru po střeše. Ta byla sice strmá, ale tašky byly drsné a stupňovitě uspořádané, takže se po nich nelezlo těžko. Artur ji o něco pomaleji následoval.
Hřeben střechy byl plochý, i když byl široký jen asi třicet centimetrů. Suzy po něm přeběhla ke komínu, kolem kterého se těsně prosmekla; přidržela se jeho nástavce a vyklonila se tak, že se Arturovi úzkostlivě sevřel žaludek. Na zem to bylo opravdu daleko.
Doběhl ke komínu a vydal se kolem něj. Suzy už byla na druhé straně a shlížela na balkon, který vyčníval z vedlejšího domu. Byl asi tři metry daleko a necelé dva metry pod nimi.
"To si děláš srandu! Nejsme přece…"
Než Artur větu dokončil, Suzy skočila a na balkonu přistála ladně jako kočka. Nečekala, aby se podívala, co si počne Artur, naopak okamžitě vstala a hned se pustila do dveří: bud chtěla vypáčit zámek, nebo je chtěla otevřít s použitím síly.
Artur se podíval dolů. Ulice byla kdesi hluboko pod ním a on na okamžik pocítil obrovský strach, že spadne. Ale strach ho rychle přešel, když přesunul pozornost na to, co pod sebou uviděl. Dole se odehrávala nefalšovaná bitva. Píšťalky dohvízdaly, ale nahradily je výkřiky a řev, úpění a jekot, výskot a hluboké burácení jakoby nekonečného hromobití. Netvory, kteří se zhmotnili z černé páry - Nicníky -, uprostřed ulice neprodyšně sevřel houf urostlých, statných, dobře vycvičených mužů s blyštivými cylindry a v modrých kabátcích, z nichž měla řada na rukávech ozdoby v podobě zlatých seržantských prýmků. Artur si uvědomil, že to musejí být komisaři. Seržanti měli na výšku dobře přes dva a půl metru. Obyčejní komisaři byli menší, měli jen asi dva metry a nepohybovali se s takovou ladností. Seržanti používali šavle, které pableskovaly vnitřním světlem, a obyčejní komisaři třímali dřevěné obušky, které blikotaly drobounkými blesky, a když našly cíl, hromově zaburácely.
Avšak Nicníci nepředstavovali vůbec snadný terč. Kousali a škrábali a prali se a občas se některý komisař prohnal zpátky řadami svých kolegů zalitý krví z utržených ran. Artur se alespoň domníval, že je to krev. Seržanti měli jasně modrou krev a krev obyčejných komisařů byla stříbřitá a byla hustá a pomalá jako rtuť.

"Tak skoč už přece!" zaječela Suzy.
Artur odtrhl oči od bitky a soustředil se na balkon. Věděl, že to zvládne. Kdyby ho od země nedělila tak velká vzdálenost, nijak zvlášť by se nad tím nezamýšlel. Ale vzdálenost, kterou by urazil, byla dlouhá ažaž…
"Pospěš si!"
Artur se přikrčil a připravil se ke skoku. Potom si vzpomněl na Klíč a vytáhl ho. Úplně nejméně by se mu zamlouvalo, kdyby se právě na něj napíchl při doskoku.
S Klíčem v ruce se najednou cítil sebevědomější. Opět se přikrčil, pak prudce vyskočil do prázdného prostoru a jako

pírko se snesl na balkon, kde přistál, aniž by se musel nějak víc zhoupnout v kolenou. Suzy Modrá už byla pryč; jen za ní třískly dveře. Artur vstal a vydal se za ní. Klíč si opět zasunul za opasek a zakryl košilí.
Místnost za dveřmi byla zařízená jako staromódní kancelář, což Artura příliš nepřekvapilo. Stály v ní nízké, široké psací stoly z leštěného dřeva, se zeleným koženým povrchem, který byl posetý papíry. Byly tu knihovny napěchované dalšími papíry a také knihami. V každém koutě hořelo něco na způsob plynové svítilny a pod jedním z těchto světel, na malém stolku, spatřil Artur vůbec první náznak jídla v celém městě, bronzový samovar s mnoha pípami a kohoutky, stříbrnou konvici a několik porcelánových šálků.
Také zde pracovali lidé. Když se kolem nich Suzy a Artur prohnali, zvedli hlavy, ale nic neřekli, ani se je nepokusili zastavit. Dokonce když Artur při zběsilém úprku z rohu jednoho stolu shodil velkou hromadu pergamenů, muž za ním zůstal mlčet a dál něco škrábal brkem - i když přece jen vzhlédl a zamračil se.
Suzy vyrazila z kanceláře a už sbíhala po ústředním schodišti. Na jeho úpatí se otočila pryč od vstupních dveří, proběhla úzkou chodbičkou, otevřela dveře čehosi, co vypadalo jako přístěnek na koště, a zmizela za nimi. Artur ji následoval a zjistil, že jde doopravdy o přístěnek na koště, či spíše na mop, aby byl zcela přesný, neboť v něm v kbelících trůnilo několik mopů.
"Zavři dveře!" zašeptala Suzy.
Artur je zavřel a do komůrky rázem přestalo proudit světlo.
"Co tady děláme?"
"Schováváme se. Komisaři budou po Nicnících pátrat v každým domě na Ztracené ulici. Takže než to udělají, počkáme tady."
"Ale vždyť nás tady určitě najdou!" protestoval Artur. "Tohle je fakt ubohý úkryt…"
"Máš Pondělní Klíč, je to tak?" zeptala se Suzy. "Teda jeho půlku. Aspoň to mi bylo řečeno."
"Ano," přitakal Artur.
"No tak ho použij!"
"Jak ho mám použít?" dotazoval se Artur.
"Já nevím," odpověděla Suzy. "Je to Klíč, tak co jím zamknout dveře?"
Artur Klíč vytáhl. Ten ve tmě zazářil, tentokrát nazelenalým svitem. Už ho použil k uzamčení dveří knihovny před blížícími se Uchvatiteli a k rozvázání popruhů v sanitce, ale už doopravdy nevěděl, co jiného by s ním měl ještě udělat.
"Jak přesně bych jej měl…"
"Pssst!" varovala ho Suzy naléhavě. Potom tím podivným hlubokým hlasem dodala: "Dotkni se kliky a řekni jí, aby se zamkla."
Artur přiložil Klíč k oblé železné klice a zašeptal: "Zamkni se!"
Zároveň na chodbě za dveřmi uslyšel dusot bot. Srdce se mu v hrudi rozbušilo skoro stejně hlasitě jako kročeje, které se blížily k jejich skrýši. Potom klika zarachotila jednou… dvakrát… ale neotočila se.
"Zamknuto, seržante!" zahřímal hluboký hlas. Zněl poněkud zvláštně, jako by člověk, který jím promluvil, měl v ústech zasunutý kovový trychtýř. Jakoby plechově, pomyslel si Artur. Kroky se vzdálily a za několik vteřin Artur uslyšel, jak několik zavalitých mužů vystupuje do schodů.
Otevřel ústa, aby něco zašeptal Suzy, ale ta zvedla ruku - z větší části zakrytou děravou vlněnou rukavicí - a zavrtěla hlavou.
Uplynulo několik minut. Stáli dál potichu v přístěnku, naslouchali krokům a občasným výkřikům. Na schodech se ozvalo klapání, následoval chvatný pohyb a někdo opět zkusil kliku.
"Zamčeno, seržante!" zaburácel stejný hlas. Pak se kroky vzdálily a Artur uslyšel, jak bouchly vstupní dveře.
"Skoro všechno dělají dvakrát," podotkla Suzy. "Aspoň ti kovoví, ti obyčejní komisaři. Jsou docela natvrdlí. Se seržanty je to jiný. Nejsou Vyrobení a většina z nich sem spadla shora a za trest byla degradovaná na seržanty komisaře. Tak pojď - už bysme snad mohli vyklouznout ven. Odemkni."
Artur se Klíčem dotkl dveří a pronesl: "Otevřete se."
Dveře se nečekaně prudce rozletěly, až narazily do protější stěny. Suzy vyšla ven první. Artur jí šel v patách, když tu ho její polekaný výkřik varoval, aby okamžitě schoval Klíč za zády.
"Ach! Seržante!"
Na chodbě stál seržant komisař, vypínající se do své závratné výšky dvou a půl metru, ačkoli při bližším pohledu bylo patrné, že asi třicet centimetrů tvoří jeho cylindr. Měl navoskovaný knír, který si právě hladil, a velmi ostrý, dlouhý nos pod pronikavýma modrýma očima. V plynovém světle se mu na modrých rukávech leskly zlaté prýmky.
"Ále, ále, ále," řekl. Hlas měl hluboký, ale ne plechový jako druhý komisař. Vytáhl z kapsy kabátu notes, rychle ho otevřel a z úzkého pouzdra na desce notesu vytáhl špaček tužky. "Uvažoval jsem, proč je ten přístěnek asi zamčený. Tak copak nám řeknete? Jména, čísla, hodnost a právě vykonávaná činnost."
"Suzy Tyrkysově Modrá, 182367542 a půl, plnička inkoustu šesté třídy, jdu doplňovat inkoust."
Uprostřed odpovědi Suzin hlas přešel do velmi hlubokého, chraplavého tónu, který Artur zaslechl už dříve.
Seržantova tužka se zastavila.
"Ten váš hlas. Co se s ním stalo?"
"Mám v krku žábu," odpověděla Suzy pořád oním hlubokým hlasem.
"Žábu? Jak jste k ní přišla?" zeptal se seržant závistivě.
"Byl to dárek," řekla Suzy už normálně. "Ráčila mi spadnout do krku a zůstala skoro celá. Když budu mít kliku, vydrží mi třeba celý rok."
"Já nikdy žábu v krku neměl, ani knedlík," přiznal se seržant smutně. "Jednou jsem měl slabé šimrání v nose. Zabavil jsem ho dveřníkovi, který ho dostal od prosívače odpadků. Rok se mě drželo, než se vyčerpalo. Šikovná věcička. Sice

ne tak úžasná jako kýchání, ale přesto moc hezká… Kde jsem to skončil? Co je zač tento chlapec?"
"Nó, já…"
"Je jeden z nás," přerušila ho Suzy. "Artur Půlnočně Černý. Před dvěma sty lety tam dole spadl na hlavu v kaluži Ničeho a od té doby není v pořádku. Pořád se ztrácí. Proto jsme byli v tom přístěnku. Hledala jsem ho…"
"Papíry!" přikázal seržant Arturovi.
"Ztratil je," přispěchala Suzy s odpovědí. "Vyděsili ho Nicníci, vykroutil se z kabátu a utekl se schovat. Řekla bysem, že je Nicníci hnedka sežrali."
"Řekla bych," opravil ji seržant a příkře se na ni zadíval. "Víš, já proti plničům inkoustu nic nemám, ale rozkazy jsou rozkazy. Musím ho odvést k vyšetřovateli."
"Na vyšetřovatelnu?" odfrkla si Suzy. "Tam by mohl strávit celý roky. Sníží mu výplatu… a když si teď bude muset sehnat novej kabát… Nemohli bysme to vyřešit trochu na úrovni? Ještě jste nic nenapsal, že jo?"
Seržant se zamračil, potom tužku pomalu zasunul do pouzdra a zaklapl notes.
"Co navrhujete, slečno Modrá?"
"Tuhle žábu," Suzy na to. "Chcete ji?"
Seržant zaváhal.
"Jako dárek," dodala Suzy. "Ale ne že si na vás bude někdo stěžovat. Kdy došlo k poslední Všeobecné inspekci?"
"Před víc než deseti tisíci lety," odpověděl seržant potichu. "Ale už předtím jsem se dopustil chyb. Nebyl jsem vždycky komisař. Kdysi jsem byl…"
"No tak," ponoukla ho Suzy a mluvila ještě hlubším a pánovitějším hlasem. "Podívejte se."
Podržela si ruku před ústy a plivla si do dlaně.
"Fuj!" vyhrkl Artur, protože ze Suzy nevyletěla slina, nýbrž malá a překrásná smaragdově zelená žabka. Posadila se Suzy na ruce a z hrdla se jí vydralo hluboké, pronikavé zakvákání.
"Zkuste ji," vybídla ho. Vytáhla z kapsy dosti špinavý kapesník a žábu rychle přeleštila. Nezdálo se, že by jí to nějak vadilo.
Seržant byl žábou úplně uhranutý. Rozhlédl se, pak natáhl ruku a zvíře zvedl. Prohlížel si ho na ruce a pak ho spolkl, jako by snědl mátový bonbon.
Zavřel ústa a celý strnul.
"Toho bysme měli z krku," pronesla Suzy už normálním hlasem. "A já jsem volná, takže si to nějak neber, Arture, ale na tenhle úkol jsem byla naverbovaná a teď mám jednu móc neodkladnou schůzku…"
S posledním slovem vyrazila pryč, ale seržant po ní chňapl rukou a chytil ji za šosy kabátu. Suzy se z kabátu pokusila vyvléknout, ale než se jí to podařilo, seržant už jí svíral krk.
"Au! Au! Pusťte mě!"
"Vůle tě potřebuje, Suzy Modrá," pravil seržant, ale už nepromluvil svým hlasem, nýbrž se ozval hluboký hlas, který před chvílí vycházel ze Suzy. "Možná se dočkáš odměny."
Suzy sebou přestala cloumat.
"Odměny? Akorát že v tom možná nezní moc velká jistota…"
Potom k nim přistoupil Artur. "Podívejte, já sice nevím, o co tu jde, nebo co se mnou Vůle zamýšlí, ale je hodně důležité, abych zjistil, co se tu děje. Myslím… myslím, že když se to nedozvím, mohla by umřít spousta lidí. Takže potřebuju tvoji pomoc, Suzy."
Artur mluvil se zanícením. Cítil, jak jím prochvívá strach a napětí, jako pára uvězněná v konvici. V jeho světě, v jeho městě se možná dál rozšiřuje oblast karantény. Nemocnice už jsou možná plné lidí, možná nacpané k prasknutí, možná už nedokážou odolávat náporu postižených. Artur v duchu spatřil mámu a její tým v laboratoři, jak se horečnatě… horečnatě věnují práci, možná už sami popotahují, kýchají vlivem rýmy, která je příznakem nástupu epidemie…
"Lidí? Umírají?" zeptala se Suzy. "To chceš vážně říct, že nejsi z Domu? Že jsi z Druhořadých říší?"
"Žil jsem mimo Dům," přitakal Artur. "Nevím, co myslíš těmi Druhořadými říšemi."
"Ty jsi smrtelník?" žasla Suzy. "Skutečný živý smrtelník?"
"Řekl bych, že ano," odpověděl Artur.
"Já taky, svým způsobem, nebo jsem jím spíš bývala," vysvětlovala Suzy. Zaváhala a pak dodala: "Pomůžeš mi vrátit se zpátky? Pomůžeš nám všem vrátit se zpátky?"
"Komu?" vyjekl Artur. "Všem ve městě?"
"Ne!" opáčila Suzy pohrdavě. "Všichni dospělí patří sem. Těm se říká Starousedlíci. Myslím nám. Dětem. Nám, kteří jsme před všemi těmi lety následovali Pištce."
"To je podružná záležitost," zamručel seržant nebo to, co promlouvalo jeho ústy. "Artur musí najít způsob, jak přivést zpátky Vůli. Všechno ostatní bude následovat."
"Nepomůžu ti, jestli ty nepomůžeš nám," stála si na svém Suzy. "Platí?"
"Tak jo," Artur na to. "Pomůžu, jestli teda budu moct. Ano."
Suzy se usmála a napřáhla ruku. Artur ji stiskl a silně jí potřásl.
"Nebezpečí," ozval se seržant a přiložil ruku k uchu. "Blíží se komisaři. Je taky velice pravděpodobné, že Pondělní Poledne nebo Soumrak vědí, že Artur prošel Vstupními dveřmi a pustil se do pátrání. Okamžitě musíme pryč."
"Pak tu ale budeš muset nechat toho balíka," namítla Suzy. "Toho s sebou brát nebudem."
Neozvala se žádná odpověď, ale seržant otevřel ústa, z nichž vylezla zelená žába. Muž zůstal stát jako socha. Žába seskočila Suzy na rameno a hned jí začala šplhat k ústům, ale dívka ji chytila do ruky a strčila si ji do náprsní kapsy, kterou hned zapnula na knoflík.
"Už ne, žabičko," varovala ji. "Jednou to stačilo. Tak pojďme!"

"Kam jdeme?" zeptal se Artur. Už z toho byl celý popletený. Tak rychle se seběhlo tolik věcí, že přemýšlel, jestli se mu vůbec někdy naskytne příležitost posadit se a zeptat se na několik otázek. Nebo, a to bylo ještě důležitější, jestli se dočká odpovědí.
"Do úřadovny Generálního účelníka Nižšího předsálí."
"Kam?!"
"Generální účelník se stará o to, aby v Nižším předsálí všechno účelně fungovalo," vysvětlovala Suzy, když zadními dveřmi vyšli do boční uličky. "Akorát že žádný Generální účelník neexistuje. Podle všeho toho posledního po povýšení nikdo nenahradil. A nejsou tam ani žádní zaměstnanci. Takže tam bydlím, teda samozřejmě, když nemám směnu."
"Je to daleko?"
"Tři tisíce devět set pater," odpověděla Suzy a ukázala vzhůru.

Kapitola jedenáctá

"Pojedeme nákladním výtahem," řekla Suzy, když chvíli s očima na stopkách okouněli na ulici a pak vklouzli za průvod nosičů s balíky lněných hadrů, které měly být proměněny na papír. "Jeden jezdí v Prostřednictví pro rychlé šíření přebytečných záznamů."
"Ty světelné paprsky," uvědomil si Artur nahlas a opatrně ukázal na jeden z nejbližších. "Jsou teda výtahy?"
"Ne tak úplně," odpověděla Suzy a svraštila čelo. "Ty vykreslují dráhu výtahu. Když jsi uvnitř, připadáš si jako v nějaké místnůstce. Je to nuda."
"Aha," Artur na to. Ulevilo se mu, že se neměl proměnit na proud fotonů nebo něčeho na ten způsob. Nebo pokud ano, ani se to nedozví.
"V některých hraje hudba," dodala Suzy. "Ale jenom do těch největších se vejde několik pěvců nebo celá kapela. Těma my nepojedeme. Ty jsou jenom pro hlavouny."
"Pro koho?"
"Pro šéfy. Pro vedení. Úředníky Firmy."
"Firmy?" zopakoval Artur, zatímco přecházeli ulici sehnutí pod velmi dlouhým srolovaným pergamenem, který jeden velmi malý tlouštík a jedna velmi vysoká žena nesli jako koberec.
"Firmy. Společnosti. Podniku," vysvětlovala Suzy. "Pro ty, co řídí tenhle Dům a všechny jeho… jak to říct… aktivity."
"Co je zač tenhle Dům?" zeptal se Artur. "A jak se do něj tohle všechno vejde?"
"Tudy," upozornila ho Suzy. Rozhlédla se, pak otevřela jeden poklop v dolní části nedaleké zdi. "Chvilku se poplazíme."
Artur ji následoval do úzkého tunelu, který vedl pod budovou. Poměrně ostře klesal, pak se vyrovnal. Během lezení mu Suzy odpovídala na otázky.
"Nejsem si moc jistá, co je Dům vlastně zač, protože jsem přistěhovalkyně, abych tak řekla, a kromě Nižšího předsálí a možná deseti dalších pater jsem toho nikdy moc neviděla. Já teda nejsem nějak kór vzdělaná, ale z toho, co jsem četla, a co učí někteří lidi - jejda."
"Co je?" zeptal se Artur.
"Dům je Epicentrem veškerého Stvoření," odpověděl ve tmě hluboký hlas a vyděsil Artura k smrti.
"Krucipísek!" zvolala Suzy. Říhla si a dodala na vysvětlenou: "Je venku. Teda uvnitř."
"No, ehm, teda jako… žabko nebo co jsi vlastně zač," začal Artur nervózně, "co tím myslíš, Epicentrum veškerého Stvoření?"
"Můžeš mi říkat Vůle, které tvořím nepatrný zlomek. Dům je Království veškeré skutečnosti a obsahuje Archiv veškerých věcí."
"Jo, jasný… co to vlastně znamená? Vaše, ehm, Vůlebnosti?"
"Dům byl postaven z Ničeho Velkou Architektkou Všeho a byl obsazen sloužícími, aby vykonávali Její práci. Potom stvořila Druhořadé říše, které bys mohl nazvat Vesmírem. Dům a jeho sloužící se věnovali zaznamenávání a dohlížení na tuto velkolepou práci, a činili tak po bezpočet věků. Poté Velká architektka odešla a zanechala po sobě Vůli, která měla zajistit, aby Její práce a práce Domu pokračovaly tak, jak mají."
"Dobrá…"
"ALE TO SE NESTALO!" zahřímal hlas.
"Auvajs! Víš ty co, to je můj krk," postěžovala si Suzy.
"Nestalo se to," pokračoval hlas, tentokrát už tišeji. "Vůle nebyla naplněna, naopak byla rozlomena na sedm částí a tyto jednotlivé části byly roztroušeny po Druhořadých říších, v prostoru a čase. Sedm Správců nedodrželo slovo a rozhodlo se vládnout Domu a nejen dohlížet a zaznamenávat, nýbrž přímo zasahovat do chodu Druhořadých říší. Plést se do Stvoření!"
"Zkusím si tipnout," řekl Artur. "Není jednou z těch osob i pan Pondělí?"
"To vskutku je, i když to není jeho skutečné jméno," mručela Vůle. "Mezi zloději se nesetkáš se ctí příliš často, ale našlo by se jí dost na to, aby se těchto sedm Správců dohodlo na rozdělení moci jak v Domě, tak v Druhořadých říších. Pondělí vládne Nižšímu Domu. Mimo něj je pánem všeho každé pondělí."
"Zrovna tady bysme se o těchhle věcech bavit nemuseli," poznamenala Suzy úzkostlivě. "Co kdybysme počkali… bléé…"
Její hlas se ztratil v chroptění.

"Čas v Domě ubíhá vždy dopředu, ačkoli je venku tvárný," pokračovala Vůle. "I teď se pan Pondělí snaží znovu získat to, co ztratil. Polovinu jednoho ze Sedmi Klíčů od Království, Sedmi Klíčů od Domu, Sedmi Klíčů od Stvoření!"
"Polovina jednoho ze sedmi Klíčů není moc," podotkla Suzy. "Podle mýho to je…"
"Z Ničeho povstal celý Dům," začala recitovat Vůle a Suzy rázně přerušila. "Polovina Klíče je lepší než nic. Zanedlouho Právoplatný dědic získá i druhou polovinu a první část Vůle bude naplněna!"
"Počkat počkat!" zvolal Artur. "Tím myslíte mě? Já dědit teda nic nechci. Chci jenom získat lék na epidemii a vrátit se domů."
"Ale ty jsi Právoplatný dědic!" zahřímala Vůle. Potom jen o trošku klidněji dodala: "Tedy jsi jediný, kdo je po ruce, ať se ti to líbí, nebo ne. My zvítězíme!"
"Trochu moc si věříš, ne?" odkašlala si Suzy. Artur si v kalném světle všiml, že si masíruje krk. "Popletená zelená žába, jeden smrtelný návštěvník a plnička inkoustu šesté třídy proti panu Pondělí a celému tomu aparátu Nižšího Domu moc neznamenají."
"Celému čemu?" zeptal se Artur.
"Kdysi jsem to kdesi zaslechla," odpověděla Suzy. "Neznělo to špatně. Aparát Domu. Což zahrnuje Pondělní Poledne a jeho bandu surovců, obsluhu výtahů, komisaře v Předsálí a razítkovače a pečetíce. Nemluvě o Pondělní Jitřence a jejím sboru Inspektorů a Pondělním Soumraku a těch speciálních tentononc, který řídí."
"Okřídlení služebníci Noci," řekla Vůle. "A Půlnoční návštěvníci. Ne… Okřídlení služebníci spadají pod ochranu sira Čtvrtka a jeho Soumraku. Teda myslím."
"Teď si není jistá ani podružným detailem a to se chce navážet do velkých šéfů," utrousila Suzy. "Za chviličku vyjdeme na ulici, Vůle, tak buď zticha!"
"Já jsem jen část Vůle, a tak jsou mé znalosti neúplné."
"Řekla jsem, buď zticha!" sykla Suzy. Zastavila se a zlehounka nadzvedla padací dveře nad svou hlavou, vystrčila hlavu a rozhlédla se.
"Výborně. Zdá se, že vzduch je čistý. Vylezeme na rohu expedičního úřadu, za bednou, která přišla o nálepku. Stojí tu už dvě století. Chvilku tam počkáme, pak, až se rozezní zvonek, přeběhneme k nákladnímu výtahu. Všechno jasný?"
"Ne," ozval se Artur. "Chci říct, že chápu, že po zazvonění máme běžet k nákladnímu výtahu, ale nerozumím tomu zbytku."
"Řekla bych, že to bude ještě horší," poznamenala Suzy zasmušile, když vylezli ven a přikrčili se za bednou. "Já věděla, že jsem tu zatracenou žábu neměla nikdy zvedat. I když si myslím, že všechno je lepší než každý den dalších deset tisíc let doplňovat kalamáře. A nemusela bych být přítomná, až se mě zas budou příště snažit mýt mezi ušima."
"Mýt tě mezi ušima? Myslíš jako za nimi?" zeptal se Artur. Z toho, co viděl, usuzoval, že Suzy by taková očista jenom prospěla.
"Ne, mezi," opáčila Suzy. "Zhruba každých sto let se všem dětem vymyjou mozky. Nevím proč. Bolí to jak zub, i když tady mě ještě nebolel, a zapomeneš skoro na všechno kromě těch nejzákladnějších věcí. Už… no… mockrát… jsem se musela znova učit číst. Jenže nikdy jsem tak úplně nezapomněla, jak jsem se sem vlastně dostala, a někdy si pořád tak trochu pamatuju, jak jsem žila předtím…"
Chtěla dodat ještě něco jiného, když se v místnosti rozdrnčel zvonek. Suzy okamžitě vyskočila, popadla Artura za ruku, vlekla ho přes místnost a protáhla se s ním skupinkou mužů a žen v kožených zástěrách, kteří právě začali odnášet krabice a bedny k otevřenému nákladnímu výtahu.
Suzy a Artur je předběhli a Suzy jim před překvapenými tvářemi zatáhla dveře. Ačkoli na jejich výrazech překvapení bylo něco zvláštního, pomyslel si Artur, když Suzy vybrala a zmáčkla jedno tlačítko ze stovek nebo snad tisícovek drobných bronzových knoflíků, které pokrývaly celou jednu stěnu výtahu.
"Dělám to vždycky," dodala na vysvětlenou, když se výtah rozjel po několika otřesech, které se pomalu změnily na plynulý pohyb vzhůru. Artur cítil, jak ho zrychlení tlačí do podlahy, a musel pokrčit kolena a chytit se vyleštěného dřevěného zábradlí. Zrychlení bylo mnohem výraznější, než kdy ve výtahu zažil.
"Vždycky se tváří překvapeně, ale myslím, že je to jen pro případ, že by se díval někdo zvenku," pokračovala Suzy. "I když tentokrát mohli být vážně překvapení, protože vždycky jezdím sama."
"Nebudou mít problém, když nedoručí to, co mají doručit?" zeptal se Artur.
Suzy zavrtěla hlavou.
"Nejspíš si toho nikdo ani nevšimne. Všechno v Nižším předsálí je vzhůru nohama. Nic není v pořádku a jak má být."
"Proč ne?"
"To nevím," odpověděla Suzy s výmluvným pokrčením ramen. "Slyšela jsem, že pan Pondělí nehne ani prstem, aby něco zlepšil - aj -"
"Lenost," pronesla Vůle Suzinými ústy. "Pan Pondělí jí trpí a rozlézá se z něho i dolů po Nižším Domě. Až se Vůle naplní, lenost bude zapuzena a navrátí se činorodost."
"Nemůžeš jít ven a mluvit sama za sebe?" postěžovala si Suzy vztekle, zatímco si opět masírovala hrdlo.
"Ano, prosím tě," přitakal Artur úpěnlivě. Připadalo mu strašidelné poslouchat, jak se dívce z hrdla line tak hluboký hlas.
"Tak dobře, když o to žádáš, Arture," pravila Vůle. Než domluvila, Suzy vytřeštila oči, předklonila se a křečovitě se jí stáhlo hrdlo. Za okamžik z ní vyletěla zelená žába a s lepkavým plesknutím přistála na stěně. Chvíli tam visela, koulela duhovýma očima a pak seskočila na madlo kousek od Artura.
"Skrývání je často nezbytné," pokračovala žába tímtéž hlubokým hlasem. "Pan Pondělí vládne určitými schopnostmi a jeho přisluhovači jsou vnímaví."
"Jak dlouho nám potrvá cesta do té… už jsem zapomněl, jak se ta úřadovna jmenuje?" zeptal se Artur.

"Ještě asi tak minutku," odpověděla Suzy. "Člověk nikdy neví. Někdy jsi tam hnedka, někdy to trvá celý hodiny. Jednou jsem jela výtahem, kterej se porouchal, a já v něm trčela čtrnáct měsíců. Ale dneska si to svištíme parádně."
"Čtrnáct měsíců? Ale to bys umřela."
Suzy zavrtěla hlavou. "Umřít v Domě není jen tak. Nemůžeš tu umřít z nedostatku jídla nebo vody. I když hladovět můžeš pořádně a taky tě může někdo zabít, ale ani to není taková hračka. Bolest sice cítíš a může se ti stát něco hroznýho, ale zranění, který by tě měly zabít, smrtí většinou nekončí, aspoň teda v případě Starousedlíků a možná i nás Pištcových dětí, i když to nezkouším, abych si to ověřila. Starousedlíci můžou dokonce přijít o hlavu, ale když si ji zase rychle nasadí, za chvilku jsou zas v pořádku. Ale můžou tu zabíjet zbraně komisařů a taky oheň, jestli je dost horkej, a Nicníci… po zaníceným kousnutí nebo škrábanci od Nicníka se rozpustíš do Ničeho. Proto se jich všichni bojí.
Ale neumřeš tu na nějakou nemoc ani tu neonemocníš. Teda jako doopravdy neonemocníš, nesklátí tě žádná horečka nebo běhavka nebo černý zvracení. V módě je užívat nachlazení a posmrkávání přinesené z Říší. Ale ty se většinou přechovávají v talismanu, co se dá sundat, nebo jsou v něčem, co se dá sníst a co vydrží jenom chvilku, a pak jenom kýcháš nebo máš rýmu nebo ti zrudnou oči. Nejsi z toho marod. Nikdo nemusí jíst ani pít, i když čaj je v módě a všichni jedí jen tak pro zábavu, nebo aby se předváděli. Nejsou s tím žádný obtíže, protože nemusíš… vždyť víš… v Domě nejsou záchody, nejsou potřeba."
"Jak dlouho už tu jsi?" zeptal se Artur. Cítil, jak mu hlava víří novými poznatky.
"Nevím," odpověděla Suzy a pokrčila rameny. "Je to tím drhnutím mezi ušima. Navíc Čas Domu plyne jinak."
"Čas Domu je skutečný Čas," ozvala se Vůle. "Čas v Druhořadých říších je do jisté míry tvárný, alespoň směrem dozadu. Nezapomeň na to, Arture. Možná se ti to bude hodit. Kvák."
"Co? Kvák?"
"Tělo téhle žáby bylo vytvořeno z Ničeho. Ačkoli je to jen kopie jadeitu z tvého vlastního světa, tvar mu dalo samo Úděsné Úterý, takže byla zachycena velká část jeho žábovitosti a síly původního kamene. Jako tvar se neobývá snadno. Ani na to nezapomeň, Arture…"
"Počkej!" přerušil Artur Vůli. Zhluboka se nadechl. "Potřebuju si udělat jasno v několika věcech. Proč jsi mě vybrala, abych se stal tím Právoplatným dědicem? Proč jsem dostal ten Klíč a ten Atlas - s nímž, mimochodem, zmizeli Uchvatitelé?"
"To je náhoda a okolnosti," pravila Vůle. "Vylíčím ti situaci. Před dvanácti dny, podle Času Domu, se mi podařilo vymanit z pout a omezení, které byly použity k mému uvěznění na jedné vzdálené hvězdě. Přišla jsem do Domu a pokoutným a podvodným způsobem jsem pronikla do mysli Kýchala, komorníka a pravé ruky pana Pondělí. Zevnitř Kýchala jsem přiměla Pondělí, aby odevzdal Klíč smrtelníkovi, který měl zanedlouho umřít. Myslel si, že potom bude moci Klíč znovu získat, protože pokud by ho jednou odevzdal, splnil by podmínky Vůle a nehrozilo by mu tak riziko odplaty ze strany sil Spravedlnosti a Zákona. To znamená ze strany mě a dalších součástí Vůle, které ještě mohou uniknout ze svého vězení. Co se stalo potom, už víš."
"Ale proč já? A proč jsi chtěla, aby se Klíč dostal ke smrtelníkovi?"
"Za to, že jsi byl vybrán zrovna ty, vděčíš pouhé náhodě. Architektka napsala, že Právoplatným dědicem může být jen smrtelník," pokračovala Vůle. "Já jsem jednoduše prošla záznamy lidí, kteří měli umřít v nějaké snadno dostupné pondělí. Chtěla jsem někoho s otevřenou myslí. Někoho mladého a nepříliš pověrčivého nebo zaslepeně zbožného, takže jsem vyloučila obrovské množství pondělků v průběhu celých těch vašich takzvaných dějin. Muselo to být v pondělí, abychom pan Pondělí a já - samozřejmě jakožto Kýchal - mohli vstoupit do vašeho světa."
"To jsem měl doopravdy umřít?" zeptal se Artur pomalu. To byl pro něho další šok. "Na astmatický záchvat?"
"Ano," přitakala Vůle. "Ale když jsi uchopil Klíč, změnil jsi záznam."
"Nerozumím."
"Je to docela prosté, Arture. Pozorně mě poslouchej. Každý záznam v Domě, ať už v kameni či kovu, na papyru či papíru, je niterně spojen s tím, co zaznamenává v Druhořadých říších. Jakmile se tam to, co zaznamenává, změní, změní se i záznam. Pokud máš tu moc, vidíš, jaké změny se blíží, a pak je možné zasáhnout. Ale stejně to platí i opačně. Pokud se záznam změní tady, potom tato změna postihne osobu, místo, předmět nebo cokoli jiného, co je zaznamenáno."
"Chceš říct, že kdyby někdo změnil můj záznam, aby to vypadalo, že jsem umřel, pak bych doopravdy umřel?" žasl Artur.
"To by ale napřed tvůj záznam musel najít," přerušila ho Suzy. "To je ale prakticky vyloučený. Já svůj záznam hledám už několik staletí. Kam mi paměť sahá. A stejně je hledají i všichni ostatní - myslím děti - a zatím se nenašel ani jeden."
"Záznamy jsou v žalostném stavu, to je pravda. Ale možnost měnit záznamy má v Domě stejně jen málokdo," řekla Vůle. "K pozměnění skoro jakéhokoli záznamu se mohou samozřejmě použít Klíče. Někteří jiní funkcionáři disponují určitými menšími schopnostmi. Byť je to proti duchu Původního zákona a účelu Domu, jímž je dohlížet a zaznamenávat dění v Druhořadých říších, a NIKOLI SE DO NĚJ PLÉST!"
"Au!" vyjekli Artur a Suzy zároveň a hned si přitiskli ruce na uši.
"Vinu za to částečně nesou i vaši lidé," dodala Vůle sklíčeně a jedním zeleným lepkavým prstem ukázala na Artura. "Nikoho nelákalo plést se do vašich věcí, když jste byli jen biologická kaše. Ale uběhne několik milionů let a jednoduché buňky jsou rázem zajímavé. A vaši lidé jsou tak tvořiví. Kéž by se jen Architektka rozhodla neodejít…"
"Co by se se mnou stalo, kdybych umřel?" ptal se dál Artur.
"Byl bys mrtvý," odpověděla Vůle. "Co tím myslíš?"
"Myslím tím…" Artur se zarazil. Nevěděl, co tím myslel. "Kde jsem teď? Existuje nějaký život po smrti? Jestli ta Architektka stvořila všechno…"
"Žádný mně známý posmrtný život neexistuje," vysvětlovala Vůle. "Existuje Nic, z něhož všechno povstalo. Existuje Dům, který je neměnný. Existují Druhořadé říše, které jsou pomíjivé. Jakmile opustíš Druhořadé říše, je konec, i když

někdo tvrdí, že se nakonec všechno navrací do Ničeho. Záznam zaregistruje tvoje úmrtí a umře taky, ačkoli je dál uchováván k archivačním účelům."
"Chceš spíš říct, že je jednou provždy zapomenut," odfrkla si Suzy. "Nevěřil bys, jak jsou bezradní. Počkat - zpomalujeme. Už jsme skoro na místě. Drž se pevně!"

Kapitola dvanáctá

Artur popadl madlo, jakmile výtah najednou zpomalil a několikrát za sebou se s otřesem zastavil a rozjel, přičemž hrozilo, že všichni skončí nejdřív na stropě a pak na podlaze. Poté několik vteřin hladce pokračoval v jízdě, dostatečně dlouho na to, aby se Artur uvolnil, pak se však zničehonic prudce zastavil a tentokrát Arturem a Suzy úspěšně mrštil o stěny a podlahu. Vůle, s laskavou výpomocí svého žabího těla s přísavkami na nohou, zůstala viset na madle.
Artur se zvedl o něco pomaleji než Suzy, která už otevírala dveře. Očekával, že spatří kancelář podobnou té, kterou proběhli v Předsálí, obloženou tmavým dřevem, zeleným suknem a osázenou plynovými lampami. Avšak po tom, co spatřil na jejím místě, jen nevěřícně otevřel ústa.
Za dveřmi výtahu se objevil stinný háj velmi vysokých stromů s mohutnými kmeny. Stály v kruhu kolem nedbale zastřiženého trávníku, v jehož středu bylo patrné spálené místo po nedávném táboráku. Jeden roh protínal úzký, ale nádherně čistý, jemně zurčící potůček. Přes koryto se klenula dřevěná lávka s dlážděnou stezkou, která vedla k otevřenému altánku připomínajícímu staromódní hudební pavilon. V altánku stál stůl, lenoška a několik regálů s knihami.
"A jsme tady," zvolala Suzy. "Úřadovna Generálního účelníka."
Artur za ní vyšel z výtahu. Vůle skákala vpředu. Dveře výtahu se mu za zády samy od sebe zavíraly a přitom ho vylekalo zarachocení elektrického zvonku. Když se ohlédl, všiml si, že dveře jsou zasazeny ve kmeni jednoho z oněch mohutných stromů. Jakmile se dovřely, jen stěží rozeznával jejich obrys v kůře nebo tlačítko, které se ukrývalo ve spirále suku.
"Svítí tu slunce," divil se Artur a ukázal na paprsky, které sem dopadly mezi listím. Zadíval se mezi dva kmeny a spatřil za nimi vzdálené panorama savan, nad nimiž se klenula modrá obloha. "A vidím modré nebe a všechno ostatní. Kde to jsme?"
"Jsme pořád v Domě," vysvětlovala Stizy. "Všechny tyhle věci jsou jako obraz. Za ty stromy jít nemůžeš. Už jsem to zkoušela. Jenom do něčeho vrazíš. Je to něco na způsob okna, který to tady všechno obklopuje."
Artur nepřestával hledět. V trávě viděl nějaké pohybující se tvary. Obrovité ještěry. Pravěké obludy, které vídával v knížkách a muzeích. Jenže tyhle nebyly šedé jako na obrázcích, nýbrž světle žluté se sotva patrnými modrými pruhy.
"Vždyť to jsou dinosauři!"
"Dovnitř se dostat nemůžou," podotkla Vůle. "Suzy má pravdu. Kolem úřadovny se táhne panoramatické okno, z něhož je výhled na jedno konkrétní místo v Druhořadých říších. Není obvyklé, aby z něj bylo vidět do vzdálené minulosti, poněvadž je to mimořádně obtížné. Čím větší je vzdálenost od Času Domu, tím je okno nestabilnější."
"A může některé okno nahlížet i do budoucna?" zeptal se Artur. "Můžete změnit, kam se z něho bude možné podívat?"
"To záleží na tom, co si pod pojmem budoucnost představuješ," řekla Vůle. "Mezi Časem Domu a časem v Druhořadých říších existuje mnoho různých vztahů. Pokud máš na mysli budoucnost vašeho světa, pak ne. Ta je úzce spjatá s Časem Domu, takže budoucnost přístupná není. Ale mohli bychom se podívat na jakoukoli dobu předtím, než jsi sem přišel, kdybychom tedy měli dokument, který okno popisuje. Víš, jelikož je z něj výhled do Druhořadých říší, je jejich součástí a někde v Domě bude mít svůj záznam. Možná v tom stole."
"Na tom nezáleží," přerušil ji Artur. "Jen jsem se chtěl podívat, co se teď děje doma. Ale nemá to cenu, jestli nedohlédnu do doby po tom, co jsem odešel."
Možná je lepší nic nevidět, pomyslel si Artur sklesle. Jenom by to v něm přiživilo strach a napětí.
"Rozdělám oheň," řekla Suzy. "Dáme si čaj."
Na čaj nemáme čas! okřikl ji v duchu Artur. Ale nahlas to nevyslovil. V každém případě musel počkat, co řekne Vůle. Zatímco budou poslouchat, můžou si vypít i ten čaj.
Suzy přešla ke spálenému místu a začala stavět malou pyramidu z černých kamenů. Artur se vydal za ní. Chvilku mu trvalo, než mu došlo, že kamení je ve skutečnosti uhlí. Žádné dosud neviděl. Tedy skutečné uhlí, tak lesklé a černé. Všechny kusy měly naprosto stejný tvar a velikost, což nepovažoval za normální.
"Tohle místo mi vůbec nejde na rozum," poznamenal. "Proč tu jsou plynová světla, ohniště s uhlím, staromódní šaty a vůbec všechno ostatní? Jestli jsme v epicentru vesmíru, neměla by se tu o všechno starat kouzla nebo něco takového? A mohli byste mít lepší oblečení."
"Taková je móda," odpověděla Suzy. "Občas se změní, ani nevím proč. Když dojde ke změně, všechno je jiný, vždycky tu ale zbydou záznamy a ta hnusná práce a věci, co chceš, ale nedostaneš, jako třeba slušnej ohoz. Na poslední módu si vlastně ani nepamatuju. Bylo to víc než před sto lety. Moc mě myli mezi ušima. Ale nějak matně si vzpomínám, že jsme museli nosit špičatý klobouky."
"Řízy, ohně z kravského hnoje a místo výtahů vozíky tažené osly, které se drkotaly po nekonečných stráních," řekla Vůle. "Taková panovala móda, než jsem byla uvězněna. Myslím, že Architektka ráda přejímala představy z Druhořadých říší, aspoň kosmeticky. Není pochyb, že současný styl vymysleli Správci."
"Ať už je móda, jaká chce, oblečení neseženeš od oficiálních dodavatelů, takže ho musíš shánět od pašeráků," postěžovala si Suzy. "Ale na to musíš mít místní zlato, a k tomu se dostat je skoro nemožný, nebo něco na výměnu.

Jasně že velcí hlavouni mají vždycky v zásobě kabáty, košile, čaj a čajový pečivo a další věci. Ale abys věděl, čas od času někam zašantročí pytel uhlí nebo krabičku s čajem."
Suzy potutelně mrkla, přešla k altánku a vytáhla otlučenou, zčernalou konvici na čaj, kterou naplnila vodou z potůčku a pověsila nad oheň na trojnožku, vyrobenou ze tří ohnutých pohrabáčů a několika drátků.
"Takže, žabičko, řekni nám, co by měl Artur udělat," řekla pak Suzy. Posadila se se zkříženýma nohama na trávník a zahleděla se na obojživelníka s vypoulenýma očima. Artur si lehl na břicho a položil bradu na ruce.
"Arture. Máš Minutovou ručičku, která tvoří polovinu Klíče, jenž vládne Nižšímu Domu," rozhovořila se Vůle. "Není tak mocná jako Hodinová ručička, kterou přechovává pan Pondělí, ale rychleji se s ní manipuluje a lze ji častěji použít. Už víš, že s ní můžeš zamykat a otevírat dveře, ale má řadu jiných upotřebení, která ti v patřičnou dobu vysvětlím. Jako První část Vůle jsem tě zvolila za Právoplatného dědice Domu. Minutová ručička je jen první položkou tvého dědictví. Tvým bezprostředním úkolem je získat Hodinovou ručičku a sestavit Klíč. S ním budeš snadno moci porazit pana Pondělí a převzít Vládu nad Nižším Domem. Následující dny budou samozřejmě protestovat, ale na základě dohody, kterou samy uzavřely s Pondělím, nebudou moci nijak zasáhnout.
Jakmile bude Pondělí poražen a ty se staneš Vládcem, budeme muset v Nižším Domě zavést významné změny, abychom si vytvořili pevnou základnu k osvobození zbývajících částí Vůle. Není pochyb, že tu panuje obrovská nedbalost a hloupost, a co je podle mě nejhorší, dochází k prolínání s Druhořadými říšemi. Budeš si muset samozřejmě vybrat svůj kabinet, svou vlastní Jitřenku, Poledne a Soumrak…"
"Počkat!" vyhrkl Artur. "Já nechci být žádný vládce nebo co. Musím sehnat lék na epidemii a dostat se s ním zpátky domů! Chci jen vědět, jak to mám udělat."
"Já se bavila o celkové strategii," odfrkla si Vůle. "Ne o taktice. Nicméně se na tvoje otázky pokusím odpovědět."
Propletla si prsty spojené plovacími blánami a předklonila se.
"Tak zaprvé, abys měl vůbec nějakou šanci, že něčeho dosáhneš, včetně toho, že seženeš lék na tu svoji epidemii, budeš muset porazit pana Pondělí. Zadruhé, vplížíš se do Denního pokoje pana Pondělí a zmocníš se Hodinové ručičky, která je tvým právoplatným majetkem. Jakmile se tam dostaneš a přivoláš ji pomocí zaklínadla, které tě naučím, jednoduše ti přiletí do ruky, pokud ji tedy Pondělí nebude v dané chvíli držet v ruce, což však není pravděpodobné."
"Takže neexistuje žádný způsob, jak bych mohl získat lék na epidemii bez toho, abych musel porazil Pondělí?" zeptal se Artur.
"Jakmile z tebe bude Vládce, bude možná celá řada věcí," odpověděla Vůle. "Budeš mít například neomezený přístup k Atlasu coby pokladnici nemalých znalostí. Domnívám se, že v něm najdeš i lék na tu epidemii."
"Ale já Atlas nemám! Vzali ho Uchvatitelé. A kdoví, kde je jim konec."
"Uchvatitelé byli zapuzeni zpátky do Ničeho, odkud přišli," řekla Vůle. "Atlas se však vrátil tam, odkud byl vytažen, to znamená do slonovinové knihovny za stromem v Pondělním Pokoji."
"Takže jiný způsob, jak bych mohl získat lék na epidemii a vrátit se domů, neexistuje?"
"Ne," potvrdila Vůle neoblomně.
"Tak jo, jestli to musím udělat, tak to udělám," přitakal Artur. "Jak se vplížím do toho Pondělního Pokoje?"
"To je věc, nad kterou jsem se ještě nezamýšlela," řekla Vůle. "Mohu říci jen tolik, že existuje mnoho možností včetně té, že použiješ Nepravděpodobné schodiště, ačkoliv to je poslední…"
Žába se uprostřed slova odmlčela, naklonila drobnou zelenou hlavičku a řekla: "Co to bylo?"
Artur to uslyšel také. Vzdálený rykot. Tázavě se podíval na Suzy.
"Nevím," špitla Suzy. "Kromě potoka a zvonku výtahu jsem tady nikdy nic neslyšela."
Ryk se ozval ještě jednou, tentokrát mnohem hlasitěji a blíže. Ve skulině mezi stromy Artur zahlédl žlutomodře pruhovanou stvůru, která mu, s výjimkou barvy, silně připomínala všechny obrázky tyranosaura rexe, které kdy viděl. Obluda musela vážit několik tun, od hlavy po ocas měřila dobře deset metrů a zuby měla dlouhé jako Arturova paže. Hnala se přímo k úřadovně a za dlouhých plavných přískoků nepřestávala ryčet.
"Hele, jsi si doopravdy jistá, že se nemůže dostat dovnitř?" zeptal se Artur. "Jak pak můžeme slyšet, že se blíží?"
"Pondělí," zvolala Vůle chvatně. "Použil Hodinovou ručičku a Sedm ciferníků, aby propojil onu realitu a tuto místnost. Takže se dostat dovnitř může a stejně tak i Pondělí! Musíme utéct a bojovat budeme jiný den! Nevzdávej se dobrovolně Klíče, Arture!"
Žabka okamžitě skočila do potoka. Suzy do něj málem skočila také, ale zaváhala, pak vyrazila k výtahu a zmáčkla tlačítko. Artur vyběhl za ní a zároveň pod košilí uchopil Klíč.
Několik vteřin poté, co přeběhl lávku, se obrovský žlutý veleještěr prohnal mezi stromy, až kolem něho létaly třísky. Bystrýma očkama se zadíval na kouř z ohně a s ryčením a klepáním čelistmi si dál razil cestu dopředu. Pod nohama se mu rozletely do ruda rozžhavené uhlíky; zvíře ještě jednou zaryčelo, tentokrát bolestí, a začalo nepříčetně kousat a po dýmu a altánku se ohánělo kostnatou hlavou.
Artur a Suzy se přikrčili u výtahu, blízko kmene stromu. Suzy natáhla ruku, aby ještě jednou zmáčkla tlačítko, ale Artur ji zadržel.
"Nehýbej se," sykl Artur. "Myslel si, že je ten kouř živý, takže musí mizerně vidět a navíc nic necítí. Když zůstaneme v klidu, třeba odejde."
V němé hrůze sledovali, jak tyranosaurus altánek srovnal se zemí a nechal z něj jen základy. Zvířeti, vzteklému, že nenašlo nic k jídlu, a popálenému ohněm, se z hrdla vydral dosud nejstrašnější řev, potom opět vběhlo mezi stromy a zmizelo.
"Už se sem nikdy nevrátím," zašeptala Suzy. "Myslíš, že už se můžem hýbat?"
"Ne," odpověděl Artur nekompromisně. V místě, kudy tyranosaurus poprvé proběhl, právě zahlédl další pohyb. Zpoza stromů vyšel zástup mužů. Trochu mu připomínali Uchvatitele, i když byli vysocí a hubení a trochu více se podobali

lidem, ačkoli oči měli zarudlé a vpadlé a tváře vyzáblé a bledé. I oni byli v černém, celí v černém, měli kabáty se šosy a kolem cylindrů měli uvázané dlouhé černé stuhy. Všichni v černých rukavicích třímali biče s dlouhými násadami.
"Půlnoční návštěvníci," sykla Suzy vystrašeně. "S přízračnými biči a nočními rukavicemi."
"Existuje odsud kromě výtahu ještě nějaká jiná cesta?" zeptal se Artur poplašeně.
"Ne," Suzy na to. "Mohla by tu být divnocesta, ale nejsem…"
Zmlkla, když cinkl zvonek výtahu, a oba se na sebe s úlevou usmáli. Oba také vyskočili, uchopili dveře a tak rychle je odsunuli, že třískly do stromu. Společně s třeskotem se objevil oslepující záblesk světla. Artur a Suzy se zapotáceli dozadu a skáceli se na trávník.
"Takže tady vás mám," zažíval pan Pondělí. Vystoupil z kabiny výtahu v jedné ruce se třpytící se Hodinovou ručičkou, ve druhé s holí se sedačkou. Ještě jednou zívl, udělal ještě několik kroků k trávníku, zabodl hůl do země, rozevřel úzké sedátko a posadil se.
Za ním vyšel Poledne se svým dokonalým úsměvem na rtech. Po boku mu kráčela krásná žena celá v růžovém, která vypadala jako jeho sestra a která musela být Pondělní Jitřenka. Dva kroky za nimi stanul další neskutečně nádherný muž, jehož tvář byla takřka úplně stejná jako tvář Poledne. Na sobě měl černý plášť poprášený stříbrem, a musel být tudíž Pondělní Soumrak.
Pan Pondělí evidentně nic neriskoval. Shromáždil kolem sebe své nejmocnější přívržence. A jako by tato trojice nestačila, následoval ji ještě příval seržantů komisařů, houf těžkopádných komisařů a vlna dalších hůře postižitelných lidí.
"Pospěšte si!" vyštěkl Pondělí. "Jsem unavený. Vezměte mu někdo tu Minutovou ručičku a doneste mi ji."
Jitřenka, Poledne a Soumrak na sebe pohlédli.
"Já čekám!"
"Vůle…" pravil obezřele Poledne. Stejně jako jeho sourozenci nepřestával očima těkat po úřadovně. Všichni tři měli otevřené pravé ruce, jako by se chystali vytáhnout zbraně, ačkoli žádné nebyly vidět.
"Vůle se nám všem postavit nemůže," zívl Pondělí. "Řekl bych, že už dávno utekla. A teď směle do toho!"
Nastala další kratičká pauza. Zdálo se, že nikomu se vystoupit příliš nechce. Nakonec pokynul rukou Poledne.
"Komisaři!" rozkázal a ukázal na Artura, který ležel na zádech na trávě, částečně omráčený explozí, a jen jeho mihotající se víčka a zvedající se hruď naznačovaly, že je ještě naživu. "Vezmi tomu chlapci ten kovový předmět."
Komisař zasalutoval a na strnulých nohou vykročil kupředu, až se mu rozvrzaly kovové klouby. Krok od Artura se zastavil, dupl a postavil se do pozoru. Potom se zlomil v pase a natáhl ruku pro Klíč.
Klíč měl Arturovi zlehka vyklouznout z prstů, protože hoch neměl sílu, aby ho udržel. Vlastně si byl jen matně vědomý, co se kolem něho děje. Ale Klíč se ani nepohnul. Jako by ho měl chlapec přilepený v dlani. Komisař za něj zatahal, potom poklekl a zatahal ještě jednou, přičemž bolestivě zacloumal celou Arturovou paží.
"Ne," zasténal napůl omráčený Artur. "Prosím vás, prosím vás ne."
"Urvi mu ruku," přikázal Poledne. "Nebo mu ji usekni. Co bude rychlejší."

Kapitola třináctá

Komisař se narovnal a pomalu si odšrouboval pravou ruku. Zastrčil si ji za opasek, potom si z kabátu vytáhl ruku o mnoho podivnější. Tato neměla prsty, jen široké ostří jakoby ze sekáčku na maso. Našrouboval si ji na zápěstí. Jakmile pevně držela, sekáček se rozechvěl a tak rychle rozkmital, že z něj byla jen ocelová šmouha.
Komisař se opět předklonil a přiblížil zbraň k Arturovu zápěstí. Chlapec vykřikl, ale než stačil něco udělat, nebo se ho dotkla čepel, Klíč mu znenadání vystřelil z ruky jako šíp. Vnořil se komisaři do hrudní kosti, vyletěl mu ze zad a vrátil se Arturovi do ruky.
Nevyřinula se žádná krev. Komisařovu tvář opanoval lehce zmatený výraz. Vstal a ustoupil a odněkud z těla se mu ozvalo skřípění ozubených převodů. Potom se mu zevnitř roztrhl modrý kabát a z hrudi mu zůstala ochable viset rozbitá pružina. Tu hned vzápětí následovalo rachocení sprška ozubených koleček, která se vysypala za zničenou pružinou a dopadla na zem.
Komisař pomalu sklopil hlavu, aby se na sebe podíval, pozvedl nezměněnou ruku, aby se dotkl hrudi, potom strnul a z koutků očí a z úst se mu vyřinul slabý čůrek stříbrné tekutiny.
Chvíli bylo ticho. Artur pohlédl na zraněného komisaře, potom na Klíč ve své ruce, potom na své nepřátele. Neměl šanci na útěk, alespoň v dané chvíli. Zadíval se na Suzy Modrou, ale ta ležela na boku, s odvrácenou tváří. Nedokázal určit, zda je při vědomí, nebo nikoliv.
Poledne se zakabonil a pokynul jednomu seržantovi komisaři.
"Vyšlete čtyři vaše nejspolehlivější muže a doneste mi ten Klíč!"
Seržant zasalutoval a otočil se, aby zařval rozkaz svým kovovým přisluhovačům. Ale než ze sebe dostal slovo, promluvil Pondělní Soumrak. Na rozdíl od Poledne měl jazyk černý, nikoli stříbrný, a mluvil chraplavým šepotem.
"Je to tak, jak jsem očekával - už je s Klíčem nerozlučně spjat," řekl. "Takže síla nám nepomůže, nebo chce náš pán snad riskovat Větší Klíč proti Menšímu?"
Poledne věnoval Soumraku kyselý pohled, pak upřel zrak na pana Pondělí, který nebezpečně balancoval na sedačce a podle všeho spal. Na otázku svého Soumraku neodpověděl, i když se mu nad pravým okem objevil slabý tik.
"Ano?" pokračoval Soumrak. "Proč bychom ale zbytečně ztráceli další komisaře, bratře? Úděsný si za náhradu nechává tvrdě zaplatit."

"A co tedy? Ten kluk Klíč dobrovolně ani ze strachu neodevzdá. To jsem už vyzkoušel."
"Ať si ho prozatím nechá," opáčil Soumrak. "Stejně neví, jak s ním naložit. Odklidíme ho na nějaké bezpečné a nepříjemné místo. Až si vytrpí svoje, Klíč nám odevzdá."
"Existuje místo, kam by neměla Vůle přístup?" zeptal se Poledne. "Pokud vím, tak ne."
"Jedno místo, kam Vůle nemůže, se ale najde," odpověděl Soumrak. "Nebo kam se neodváží. Do Hlubokého uhelného sklepa. Stařec by tam Vůli nestrpěl."
"Stařec?" zachvěla se Jitřenka. Měla jasný a zvučný hlas a jazyk celý ze zlata. "S tím bychom si neměli nic začínat."
"Je spoutaný řetězy." Soumrak pokrčil rameny. "A se žádným zaměstnancem Sklepa se nikdy nestřetl."
"Ale co kdyby získal Klíč?" zeptala se Jitřenka. "Mohl by se osvobodit…"
"To nikdy," Soumrak na to. "Z řetězu by ho neodpoutalo ani všech Sedm Klíčů dohromady."
"V uhelných sklepech jsou často Nicníci, i v tom Hlubokém," řekl Poledne. "Kdyby se některý z nich Klíče zmocnil…"
"Jak, když to nemůžeme ani my?" zašeptal Soumrak. "Klíče jsem studoval a můžu vám říct, že když se s někým spjal, lze ho jen dát, nikoli vzít. Ochrání svého nositele před vážnými újmami, ačkoli ne tak úplně před bolestí, a už vůbec ne před nepohodlím. Navrhuji, abychom chlapce vsadili do tmy a vlhka. Brzy zjistí, že cestu ven získá, jen když nám…"
"Mně," přerušil ho pan Pondělí a najednou se narovnal. "Jen když ten Klíč odevzdá mně."
Jitřenka, Poledne a Soumrak se usmáli, a než Soumrak pokračoval, panu Pondělí se uklonili.
"Jak říkáte, pane. Ten kluk si zanedlouho uvědomí, že musí Klíč odevzdat panu Pondělí."
"Odklady! Obtíže!" stěžoval si pan Pondělí. "Ale ten tvůj plán, Soumraku, zní logicky. Postarej se o to. Já si jdu zase zdřímnout."
"A co já, pane?" ozvala se zničehonic Suzy. "Já jsem to udělat nechtěla. Přinutila mě k tomu Vůle."
Pan Pondělí si jí nevšímal. Pomalu se postavil, rozkládací sedátko nechal být a pomalu přešel k otevřenému výtahu. Komisaři a seržanti před ním zasalutovali a Jitřenka, Poledne a Soumrak se ještě jednou uklonili. Dveře výtahu se zavřely a pak se takřka okamžitě opět otevřely. Po Pondělí nebyla v kabině ani stopa.
"Vážně, pane! Já za to nemůžu," pokračovala Suzy k Poledni. Poklekla a sklonila hlavu tak nízko k zemi, že se dotkla trávy, a prsty v rozrušení zaryla do hlíny. "Neposílejte mě do Uhelného sklepa. Dovolte mi, abych se vrátila k práci!"
"Kde je Vůle?" zeptal se Poledne. Přistoupil k Suzy a zvedl ji za vlasy, až stála na špičkách a tvář měla zkroucenou bolestí.
"Odešla, když přiběhl ten dinosaurus," vyjekla Suzy. "Zmizela jednou divnocestou, malou, pro nás příliš malou."
"Jaké nabyla podoby?" ptal se dál Poledne. "Kde je ta divnocesta?"
"Vůle… Vůle vypadala jako oranžová kočka, ale s dlouhýma ušima," vzlykala Suzy. "Vylezla na támhleten strom a potom… byla pryč. Já nechtěla dělat, co mi říkala, ale přinutila mě k tomu…"
Poledne ji s opovržením pustil.
"Chcete ji?" obrátil se na Jitřenku a Soumrak a ukázal na Suzy, která už zase ležela na zemi. Tentokrát měla obličej od hlíny, která se v kombinaci se slzami měnila na bláto.
Jitřenka zavrtěla hlavou. Soumrak hned neodpovídal. Potom mu tváří prochvěl slabý úsměv, tak slabý, že Artur uvažoval, zda se mu nezdál.
"Ty jsi jedno z dětí toho nezodpovědného Pištce, je to tak?" zeptal se Soumrak. "Byla jsi někdy smrtelná?"
"Ano, vaše ctihodnosti," zaštkala Suzy. "Teď jsem plnička inkoustu šesté třídy."
"To je úctyhodné zaměstnání," opáčil Soumrak. "Můžeš se vrátit ke své práci, Suzy Tyrkysově Modrá. Ale napřed si umyj tvář a ruce. Zdá se, že tento potok se k tomu hodí."
Když Suzy uslyšela své jméno, podezíravě se na něho zadívala, pak se ještě jednou uklonila a rozechvěle vstala. Cestou k potoku ji sledovali pouze Soumrak s Arturem. Předklonila se, aby se umyla. Artura její naříkání a žadonění překvapilo, ale když došla přesně na místo, kde se do potoka zanořila Vůle, svůj dojem přehodnotil. Byla ke všem zády, takže nebylo vidět, co provádí s rukama ve vodě. Artur doufal, že se opět zmocňuje Vůle. Ale neočekával, že Vůle něco udělá, když opodál stáli připraveni tři mocní sloužící pana Pondělí.
"Zničte tuto kancelář," poručil Poledne jednomu seržantovi. Vytáhl notes, něco do něj načmáral perem, které se mu zčistajasna ocitlo v ruce, vytrhl stránku a předal ji seržantovi. "Použijte to k uzavření panoramatického okna."
"Spolu se svými Půlnočními návštěvníky odvedu Artura do Hlubokého uhelného sklepa," oznámil Soumrak. Pokynul svým pohřebním nohsledům a ti k němu vykročili.
"Ne, ti nepůjdou," namítl Poledne. "Toto je má povinnost. Pořád jsem držitelem plné moci našeho Pána."
"Která ti byla svěřena pro Druhořadé říše, nemýlím li se," opáčil Soumrak vlídně.
"Tento detail byl opomenut," odpověděl Poledne se zářivým úsměvem. Obrátil se k Arturovi a řekl: "Vstávej, chlapče. Když se mnou půjdeš poslušně, nebudu ti nucen ublížit. Nezapomeň, že ti je možné pořád způsobit velkou bolest, pokud se nepokusíme získat nazpět Klíč."
Soumrak pohlédl na Jitřenku, která jen pokrčila rameny.
"Poledne na to má právo," řekla. "Doprovodím ho."
"Jak chcete. Sestro, bratře," pronesl Soumrak. Luskl prsty a ukázal nahoru. Půlnoční návštěvníci se zlehka uklonili a přetáhli si přes sebe kápě. Potom všichni začali zvolna stoupat vzhůru; stáli v pozoru a levitovali ke stropu. Ve výšce korun stromů zmizeli.
Artur je sledoval, pak sklouzl pohledem zpátky na zem. Soumrak zmizel a Poledne a Jitřenka na něho opět upírali oči.
"Takže?"
Artur se rychle podíval na Suzy. Ta poodstoupila od potoka, ale pohled mu neopětovala. Nedokázal určit, jestli Vůli vzala, a najednou ho zasáhly pochybnosti. Co když si opravdu jen chtěla umýt ruce, od špíny i od zodpovědnosti vůči němu? Nebo co když mu pomoct sice chtěla, ale Vůli už nenašla?

"Myslím, že nemám na vybranou," odpověděl Artur pomalu. Vstal a zvedl bradu, aby ukázal, že se nebojí. "Půjdu s vámi."
Než domluvil, ještě jednou se pokradmu podíval na Suzy. Ta se pořád choulila nad potokem, ale dívala se na něho jen napůl. Artur na ni velmi pomalu spiklenecky mrkl. Suzy si poklepala na krk a odkašlala si. Vůli zjevně měla a Artura tento fakt trošku utěšil. Útěcha to byla slabá, ale přinejmenším se mu nabízela šance dočkat se časem pomoci.
Poledne opět zagestikuloval a seržanti zaryčeli pokyny. K Arturovi napochodovalo dvanáct kovových komisařů a sevřeli ho mezi sebou. Byli tak těsně u sebe a tak vysocí, že mezi nimi sotva viděl.
"Komisaři doprovázející vězně, vlevo v bok, pomalým pochodem vchod!" zakřičel jeden seržant. Komisaři vykročili a Arturovi nezbývalo než začít pochodovat s nimi, aby ho nerozmačkali nebo neušlapali. Pochyboval totiž, že by ho Klíč uchránil před zhmožděnou nohou nebo žebrem.
Očekával, že než dojdou k výtahu, odloučí se alespoň část jeho doprovodu. Vlastně ani nechápal, jak tolik osob mohlo z výtahu vůbec vystoupit. Když však nepřestávaly nastupovat, uvědomil si, že to není výtah, kterým přijel se Suzy, byť se nacházel na úplně stejném místě. Byl několikanásobně větší. Byl velký jako školní aula a byl rovněž mnohem luxusnější: s vyleštěným dřevěným táflováním na stěnách a s parketovou podlahou.
Uprostřed výtahu stála kulatá kabina s mosazným zábradlím. Poledne a Jitřenka k ní zamířili a vylezli do ní, zatímco všichni ostatní se před ní sešikovali, jako by stáli na cvičišti. Artur si naposledy všiml Suzy, jak hovoří se seržantem, který se chystal zničil kancelář. Potom se dveře zavřely a cinkl zvonek.
Teď se Artur už doopravdy cítil jako vězeň. Sám mezi nepřáteli.
Poledne před sebe natáhl ruku a objevil se amplion. Přitáhl si ho k ústům a řekl: "Nižší podlaží dva tisíce dvanáct. Expres."
Někdo nebo něco mu odpovědělo. Poledne se zamračil.
"Tak ho naveďte jinou trasou! Řekl jsem expres."
Výtah sebou znenadání cukl a začal se řítit dolů. Artur narazil do jednoho z komisařů, který zůstával nehybně stát v pozoru. Poledne a Jitřenka byli vrženi na zábradlí. Poledne zavrčel a přitáhl si hlásnou troubu. Potom natáhl dlouhý útlý prst a za něco trhl. Z trouby se ozval přidušený výkřik, pak Poledne začal pomalu vytahovat nos, který zkroutil mezi prsty v bílých rukavicích, za ním následovala ústa a brada a po nich celá hlava včetně dotlučeného klobouku - Artur nemohl uvěřit svým očím, protože trouba nebyla širší než konzerva.
O několik vteřin později vytáhl z trouby celého člověka, jenž dopadl na zem vedle kulaté kabiny. Vytažený chlapík byl malý a tlustý. Měl na sobě příliš velký kabát, jehož špatně vyspravenými zády vytíral podlahu.
Poledne se na něho nasupeně podíval.
"Obsluha výtahu sedmého stupně?"
"Ne, vaše ctihodnosti," odpověděl človíček. Artur viděl, že se snaží tvářit odvážně. "Obsluha výtahu čtvrtého stupně."
"Už ne," opáčil Poledne. V ruce se mu objevil notes a rychle do něj něco zapsal. Potom list vytrhl a upustil.
"Ach, prosím vás, vaše lordství," zaúpěl mužík zkormouceně. "Na čtvrtém stupni jsem už sto let…"
Papír dopadl muži na rameno a vybuchl ve sprše modrých jisker, které mu obklopily hlavu jako koróna. Jiskry pozřely rozmačkaný klobouk, pod nímž se objevila hlava holá jako koleno, potom postupně rozežraly kabát, košili a kalhoty. Artur zavřel jedno oko, protože nechtěl vidět, co bude následovat, zvlášť kdyby se mužíkovi začala rozpadat kůže nebo něco takového. To se však nestalo. Jiskry naopak vytvořily jakési špinavě bílé roucho podobné tóze, které na muže dosedlo na místě jeho předchozího oblečení.
"To jste už dělat nemusel," řekla obsluha výtahu se značnou důstojností. "Ty šaty jsem si musel těžce vysloužit."
Poledne podržel mužíkovi nad hlavou hlásnou troubu.
"Považuj se za šťastlivce," pravil. "Už mi nechoď na oči - a vrať se do práce."
Muž z výtahu si povzdechl, ve formálním gestu úcty si promnul čelo kloubem prstu a pozvedl ruku. Ta se lehce zasunula do trouby, pak se do ní jakýmsi způsobem nasál i zbytek jeho těla, jako by trouba byla vysavač a chlapík byl zasunovací.
Jakmile zmizel, Poledne do trouby ještě jednou promluvil.
"Jak jsme se o tom bavili. Expres a hladce. Nižší podlaží dva tisíce dvanáct. Horní vchod do Uhelného sklepa."
Artur potlačil zachvění. Zdálo se, že to bude z míst, která zná, pěkně daleko. S touto myšlenkou se dostavila i vlna trudnomyslnosti. Všechno bylo příliš složité, příliš těžké. Mohl by s tím vším praštit.
Jak můžu zachránit všechny před epidemií? ptala se deprimovaná část jeho já. Vždyť nedokážu ani zachránit sám sebe před uvězněním?
Přestaň s tím! Artur okřikl svou ustrašenou součást. Suzy a Vůle jsou na svobodě. Pořád mám Klíč. Budu mít šanci něco podniknout. Musí se mi naskytnout…

Kapitola čtrnáctá

Horní vchod do Uhelného sklepa byla rozviklaná dřevěná plošina na okraji spálené planiny. Na rozlehlém otevřeném prostranství, kalně osvětleném paprsky pouhých tří či čtyř výtahů. Stejně jako v Nižším předsálí byl nad plošinou strop, avšak na rozdíl od předsálí byl zdejší strop plochý, nikoli klenutý, a nacházel se v mnohem větší výšce.
Artur vypochodoval na plošinu v sevření houfu komisařů. Když se očima přizpůsobil matnému světlu, všiml si, že pláň za plošinou netvoří dokonale prázdný prostor, jak si pomyslel při prvním pohledu. Uprostřed něco zaregistroval.

Kulatou skvrnu naprosté tmy.
Obrovitou díru o průměru přinejmenším půl kilometru, nepoznatelné hloubky.
"Ano," řekl Poledne, který sledoval Artura. "Ta díra je Hluboký uhelný sklep. Seržante! Doveďte vězně k jeho okraji."
Od plošiny výtahu vedla k jámě stezka. Byla vydlážděna bílým kamenem odpuzujícím černý prach, který ležel všude kolem a zvedal se při jejich průchodu. Uhelný prach, pomyslel si Artur. Doufal, že ho nevdechuje a že mu nezůstane v plicích, až… jestli… se někdy vrátí domů. Potom by Klíč doopravdy potřeboval, aby mohl dále dýchat. Nebylo možné, aby jeho zbídačené plíce ještě navíc vydržely nápor uhelného prachu.
Pochodujícím dveřníkům občas zavrzaly nohy nedostatkem maziva. Artur se snažil zůstat v klidu. Suzy se opět zmocnila Vůle a ta se ho určitě vydá hledat. I když Soumrak řekl, že právě sem se Vůle neodváží, neboť se obává Starce. To nevypadá moc nadějně, pomyslela si poraženecká část Arturova já. Zůstat trčet ve vězení s nějakým netvorem jménem Stařec.
"Nebudeš tam sám," podotkl Poledne. Významně se na Artura podíval, jako by mu právě četl myšlenky. "Jsou tam někteří Starousedlíci, degradovaní k vykonávání těch nejpodřadnějších činností, jako je přisekávání uhlí na požadovanou velikost a tak podobně. Neodváží se tě obtěžovat. Ale narazíš tam ještě na jednu bytost, od níž by sis měl držet odstup, pokud si ceníš svého života a příčetnosti. Jmenuje se Stařec a toho brát na lehkou váhu nelze. Drž se od něho a bude tě trápit jen chlad, vlhkost a uhelný prach."
"Jak toho Starce poznám?" zeptal se Artur. Pokusil se promluvit vzdorovitě, ale slova tak nevyzněla. Vyšlo z něho jen slabé zakvíknutí. Odkašlal si a zkusil to znovu. "A jak se odtamtud mám dostat, kdybych chtěl panu Pondělí Klíč nakonec přece jenom odevzdat?"
"Starce poznáš," odpověděl Poledne. Věnoval mu jeden ze svých studených úsměvů, při němž se mu zableskly bílé zuby. "Toho jen tak nepřehlédneš. Jak jsem řekl, pokud můžeš, vyhýbej se mu. Kdybys chtěl ven, zopakuj třikrát moje jméno. Pondělní Poledne. Přijdu si pro tebe. Nebo někoho pošlu, aby to s tebou vyřídil."
Když Poledne domluvil, stanuli na okraji jámy. Komisaři zastavili přímo na její hraně. Jejich nohy dělilo od prázdnoty sotva několik centimetrů. Artur se kolem nich podíval, přímo do tmy. Neviděl, jak je jáma hluboká, nevšiml si v ní ani žádných světel.
Poledne vytáhl notes a vytrhl z něj jednu stránku. Rychle stránku složil do podoby dvou křídel a jejich okraje nařezal malým nožíkem, aby vzbudil zdání peří. Potom na obě papírová křidélka napsal po jednom slově a pomalu jimi zatřásl. S každým otřesem se rozrůstala, až Poledne držel v rukou pár opeřených křídel vysokých jako Artur. Byla čistě bílá a žhnula, ale v místě, kde je Poledne držel, mu z prstů jako krev odtékal černý inkoust.
"Pusťte mě," poručil Poledne komisařům. Ti ustoupili, aby ho nechali projít, avšak ten, co stál nejblíže jámě, bezmyšlenkovitě vstoupil do prázdna. Vůbec se nepokusil zachránit nebo zachytit okraje. Prostě se zřítil do tmy, bez jediného zvuku s výjimkou svistotu rozráženého vzduchu. Artur neslyšel, že by dopadl na dno.
Poledne se ušklíbl, zavrtěl hlavou a zamumlal si něco o "podřadném zboží". Potom najednou křídla připlácl Arturovi na záda a mimořádně prudce hocha odstrčil - přímo do jámy!
Artur ucítil, jak mu křídla přilnula k lopatkám. Byl to zvláštní pocit. Nezakoušel bolest, ale příjemné to taky nebylo. Jako by mu zubař dával plombu; injekce sice utlumila bolest, nikoli však vibrace. Šok z tohoto nečekaného přívažku a potom další šok, když se křídla roztáhla a zpomalila pád, odvrátila jeho pozornost od skutečnosti, že byl právě sražen do zjevně bezedné díry. Než si to stačil plně uvědomit, křídla už prudce tloukla a pád se změnil na velice pozvolný sestup, jako když se pavouk líně spouští na vlákně.
Vysoko nad sebou, a teď už kdesi daleko, Artur uslyšel, jak se Poledne směje, a potom uslyšel i dusot bot kovových komisařů, vzdalujících se po bílé dlažbě.
"Nikdy tě volat nebudu," zašeptal Artur. Sevřel Klíč pevně v ruce. Vrátil se mu hlas, silný, vzteklý a hlasitý. "Najdu si cestu ven. A s tebou, s panem Pondělí a s celou tou vaší bandou si to už vyřídím!"
"To je aspoň odhodlání!" utrousil slabý hlas nedaleko od něj v temnotě. Překvapený Artur máchl Klíčem, ale kov se nesetkal se žádným odporem. Pořád pomalu padal a kolem něj byl jen vzduch a tma.
Nebo snad ne? Artur Klíč pozvedl a zvolal: "Světlo! Vrhej světlo!"
Klíč se zaskvěl náhlou oslnivou září a Artura a jeho máchající křídla zalil kruh světla. V tomto osvětlení Artur spatřil další okřídlenou postavu, která padala stejně rychle jako on sám. Muže, celého v černém, s černými křídly blyštivými a tmavými, jako mívá havran, bez jediné stopy po bílé.
"Pondělní Soumrak," odsekl Artur. "Co chceš?"
"Vypadá to, že ti síla Klíče není úplně neznámá, jak nám to chtěl namluvit Poledne," zašeptal Soumrak. Artur ho na pozadí tlukotu svých i jeho křídel takřka neslyšel. "Pokud jde o to, co chci, tak slyš, že ti chci pomoci, Arture. Vybrala tě Vůle. Třímáš Minutovou ručičku Nižšího Domu."
"Co?" zeptal se Artur. Určitě to musel být jen nějaký trik. "Copak nejsi pravá ruka pana Pondělí nebo něco podobného?"
"Po pravé ruce Pána sedí Poledne, Jitřenka po levé. Soumrak stojí za ním, ve stínech. Přesto je někdy snazší vidět světlo, když stojíš částečně skryt ve tmě. Pondělí nebýval vždycky takový, jako je teď. A stejně tak ani Poledne nebo Jitřenka. Nižší Dům nebyl taková ruina, jaká je dnes. Toto všechno mě pomalu… opravdu velice pomalu… dovedlo k závěru, že je třeba něco udělat. Když jsem dal jednomu Inspektorovi krabičku se šňupavým tabákem, pomohl jsem Vůli, aby se osvobodila. Teď ti dám pár rad a pomohu i tobě."
Artur si nevěřícně odfrkl. Úplně to bilo do očí. Viděl to miliónkrát v televizi. Hodný policajt, zlý policajt. Poledne si zahrál na zlého policajta, teď byla řada na Soumraku. Hrál však dost přesvědčivě.
"Měl by sis promluvit se Starcem. Ostatní zapomínají, že třebaže se stavěl proti Architektce, není pravda, že nechová v lásce Její práci. Ty jsi její malá součást, takže v něm probudíš zájem a neublíží ti. Zeptej se ho na Nepravděpodobné

schodiště. Využij poznatky, které ti sdělí."
"Proč bych ti měl důvěřovat?" zeptal se Artur.
"Proč bys měl vůbec někomu důvěřovat?" opáčil Soumrak, tak potichu, že ho Artur neslyšel a musel zopakovat svou otázku. Soumrak k Arturovi přiletěl o něco blíže, až se chlapec takřka mohl dotknout jeho tváře. Hroty tlukoucích ebenových křídel se skoro dotýkal těch Arturových sněhobílých.
"Proč bys měl vůbec někomu důvěřovat?" zopakoval. "Vůle chce prosadit svou. Pondělí zase svou, stejně jako Následující dny. Ale kdo může říct, kam to všechno povede? Buď opatrný, Arture!"
Při posledním slově Soumrak zamáchal křídly o něco silněji a vznesl se vzhůru, zatímco Artur pokračoval v sestupu. Nad křídly, která mu zhotovil Poledne, neměl žádnou moc. Pouze zpomalovala jeho pád, jako padák, snad jen o něco lépe.
Artur měl dostatečně dlouho na to, aby uvažoval, co mu Soumrak vlastně řekl. Pořád tloukl křídly a nepřestával klesat, až si na tento pohyb zvykl, a dokonce na něho přišel spánek. Hluboký uhelný sklep byl vskutku hluboký, hlubší než jakákoli jáma nebo důl, o nichž slyšel ve svém vlastním světě, s výjimkou oceánských příkopů, kde přebývají podivuhodné formy života.

Ale i tento věčný pád měl svůj konec. Artura na něj upozornila křídla, která začala tlouci s dvojnásobným úsilím a máchala tak zběsile, až se úplně zastavil. Pak od něho odpadla a on se poslední metr zřítil na tvrdou, vlhkou zem. Při dopadu se kolem něho rozšplíchla voda, celý promáčený se překulil a málem ztratil Klíč. Za okamžik vedle něho dopadly dva potrhané kusy papíru a změnily se na hromádky mokré kaše.
Voda byla hluboká jen několik centimetrů. Artur se ocitl vlastně jen ve větší louži, ačkoli nebyla jediná. Podržel před sebou Klíč, aby světlo obsáhlo větší plochu, a všiml si, že kaluže jsou všude kolem. Černá voda, nehybně se rozlévající v loužích mezi úseky jen o málo sušší země tvořené ošklivou, blátivou směsicí uhelného prachu a vody.
Zvedaly se tu také hromady uhlí. Spousty a spousty malých pyramid vysokých asi půldruhého metru, které tu někdo pracně nakupil v rozestupech asi pěti metrů. Artur se zadíval na tu nejbližší. Na rozdíl od dokonale hladkých kusů, které viděl používat Suzy, uhlí na tomto místě tvořily deformované hroudy nejrůznějších velikostí. Když Artur procházel mezi pyramidami, uviděl, že i ony jsou různě velké a některé jsou mnohem lépe poskládané než jiné. Několikrát zahlédl pobořené hromady, které byly pouhými nakupeními jednotlivých kusů uhlí.
Jak mu slíbil Poledne, byla tu zima a vlhko. Aspoň že se tu díky té vodě nevznáší prach, pomyslel si Artur, i když kolem něho při chůzi trochu poletoval. Musel se však dál pohybovat, protože mu byla příliš velká zima, aby zůstal stát na jednom místě. Jestliže měla Suzy pravdu a on nepotřeboval jíst, pak by se tu mohl procházet celou dobu.
Jenže neříkala nic o tom, že by nemusel spát, a už se cítil náramně unavený. Věděl, že se tu pracuje na směny, takže to možná znamenalo, že místní lidé - či Starousedlíci, jak se jim tu podle všeho říkalo - spát přece jen chodí.
Doufal, že ho Klíč i navzdory Suzině názoru uchrání před zápalem plic nebo nachlazením, pokud tu bylo možné takové věci chytit. Pokoušet se usnout v zimě a vlhku na hromadě uhlí mu příliš vábné nepřipadalo.
Nepřestával se proplétat mezi hromadami uhlí a uvažoval, co nakonec podnikne. Může důvěřovat Soumraku? Jednou z posledních věcí, o nichž se zmínila Vůle, bylo Nepravděpodobné schodiště, po němž by bylo možné se dostat do Pondělního Pokoje. O Nepravděpodobném schodišti mluvil i Soumrak. Možná po něm vede cesta jak pryč odsud, tak do komnat pana Pondělí.
Ale aby ho našel, bude muset vyhledat Starce a odvážit se s ním promluvit. Artur si dobře všiml zachvění, kterému se při zmínce o Starci neubránila Jitřenka ani komisaři seržanti. Nebylo pochyb, že z něho mají strach. A Artur došel k závěru, že Starce se musí obávat i Vůle, jinak by ho Poledne a Pondělí tady dole s Klíčem nenechali.
Nenapadala ho žádná jiná možnost. Což znamenalo, že se musí pustit do metodického pátrání po Starci. Jáma měla jen asi osm set metrů v průměru, ačkoli byla mnoho kilometrů hluboká. Kdyby si zaznamenával, kde všude byl, mohl by celou jámu projít jakoby po mřížce, ačkoli by to nebyla vůbec rychlá práce.
Nejjednodušší způsob, který se mu nabízel, bylo vzít z každé pyramidy několik kousků uhlí a seskupit je do nějakého tvaru. Takže jakmile dojde k nějaké hromadě, hned pozná, jestli se takovým směrem už ubíral.
Povzdechl si a přistoupil k nejbližší pyramidě. Natáhl ruku, aby z vršku vzal pořádný kus uhlí, když tu někdo vyskočil z její druhé strany, v ruce s jakousi zbraní, a zapištěl:
"No tohle! Přestaň! Okamžitě to moje uhlí pusť, ty holomku!"

Kapitola patnáctá

"To je moje uhlí, ty padouchu!" pokračoval muž. Potom si všiml Klíče v Arturově ruce a uprostřed věty změnil tón a okamžitě sklopil podivný kovový nástroj, který třímal v ruce. "Ach, to neplatilo vám, pane, ať jste kdokoliv. Obracím se úplně na někoho jiného. Tam je!"
Popletený Artur se podíval do míst, kam muž ukazoval, ale nikoho nespatřil.
"Takže já se prostě vrátím k práci," dodal muž. Měl na sobě stejné jednoduché roucho, do něhož Poledne oděl obsluhu výtahu, ačkoli toto bylo černé jako uhel a odrané na cáry. Byl také malý, jen o hlavu vyšší než Artur, ačkoli jinak měl postavu dospělého muže.
"Kdo jste?" zeptal se Artur.

"Urovnávač uhlí velmi obyčejného desátého stupně," hlásil muž. "Číslo 9665785553."
"Myslel jsem, jak se jmenujete…"
"Ach tak, já jméno už nemám. Jen málokdo z nás tady dole má jméno, vaše excelence. Tedy to, co byste za jméno mohl považovat. Ne, ta už nemáme, pane. Mohu už jít?"
"A jak jste se tedy jmenoval?" zeptal se Artur. "A čím jste byl, než jste se octl tady dole?"
"To je krutá otázka, jen co je pravda," odpověděl muž. Utřel si slzu z oka. "Ale máte v ruce Klíč, takže vám to musím říct. Jmenoval jsem se Pravuil, pane, desátý pomocný zástupce úředníka pro hvězdy, pane. Počítal jsem slunce v Druhořadých říších, pane, a vedl jsem o nich záznamy. Dokud jsem nebyl požádán o úpravu dokumentace vážící se k jistému slunci. Což jsem… ehm… odmítl, a proto jsem byl svržen z výšky."
"Nechtěl jsem… nechtěl jsem vás rozrušit," opáčil Artur. "Ale co děláte tady dole?"
"Rovnám uhlí na hromady," vysvětloval Pravuil. Ukázal na pyramidy. "Potom přijde někdo od přisekávačů uhlí a přiseká ho na patřičnou velikost, vloží ho do koše se žádostí, v němž se vynese tomu, kdo si uhlí objednal, nejspíš před tak dávnou dobou, že už zapomněl, co je to oheň, a zvykl si na drkotání zubů."
"Do koše?" zeptal se Artur. "Co je to za koše? Jak se vytahují na povrch?"
"Vidím, že se vám něco honí v hlavě, pane," Pravuil na to. "Útěk, o tom uvažujete. Nedbalé postupy. Někdo, koho byste rád potrestal. Ale tak to není. Koše jsou malé a jsou opatřeny aktivními štítky. Tyto štítky je dopravují tam, kam se mají dostat. A jestli si myslíte, že lze takový štítek sejmout a použít k přepravě člověka, mýlíte se, jak by vám to vylíčil Holokrk, kdyby tady dole někde našel svoji hlavu."
"Holokrk?"
"Tak mu říkáme. Sundal z koše štítek a dal si ho na krk," odpověděl Pravuil a odfrkl si. "Řekl jsem mu, že je blázen, ale neposlouchal mě. Štítek vyletěl vzhůru, ale Holokrka s sebou nevzal. Čistě mu pronikl krkem, hlava se někam odkutálela a zbytek těla se tu začal potácet a rozhazovat nám uhlí. Počítám, že ji někdy najde. Myslím jako tu hlavu. Nebo ji najde někdo jiný."
Artur se otřásl a rozhlédl se kolem dokola. Napůl očekával, že uvidí, jak ve tmě tápe bezhlavý muž a věčně hledá svou hlavu. Nebo ještě horší by bylo, kdyby hlava ležela zasypaná někde poblíž, zcela při smyslech, ale neschopna komunikovat, uvězněná pod uhlím.
"Já nic nevyšetřuji," řekl Artur. "Mám Klíč, ale nevystupuji jménem Domu. Nejsem ani přítel pana Pondělí. Jsem smrtelník, zvenku."
"Budiž, pane," odtušil Pravuil se zřejmým podezřením. Evidentně si myslel, že se ho Artur snaží nějak obelstít. "Budu pokračovat ve své práci."
"Než odejdete, mohl byste mi říct… nebo ukázat… kde bych tady dole našel Starce?"
Pravuil se zachvěl a zamával rukou.
"K tomu se nepřibližujte!" varoval ho. "Stařec vás může jednou provždy vyřídit. Udělá z vás Nic, něco míň než Nicníka, nebudete mít šanci se vrátit!"
"Ale já musím," opáčil Artur pomalu. Alespoň si myslel, že musí. Zdálo se, že odsud nevede žádná jiná cesta.
"Tamtudy," zašeptal Pravuil. Ukázal rukou. "Tam uhlí nikdo neobjedná. Kolem Starce se nikdo neodváží zamést."
"Děkuji vám," řekl Artur. "Doufám, že se jednoho dne vrátíte na svou bývalou pozici."
Pravuil pokrčil rameny a opět se pustil do práce. Artur si až teď všiml, že onen zvláštní nástroj, jejž držel, je jakási podivná kombinace smetáku a lopatky, která vytvářela ze smeteného uhelného prachu nepravidelné kusy uhlí, které Pravuil ukládal na hromady.
Artur se zadíval směrem, který mu Pravuil ukázal. Několik vteřin poté, co světlo z Klíče zanechalo urovnávače uhlí napospas tmě, se z ní vynořila ozvěna jeho hlasu.
"Nezůstávejte tam po dvanácté!"
"Co tím myslíte?"
Žádné odpovědi se nedočkal. Zastavil se, zaposlouchal, ale slyšel jen ticho. Když se vrátil ve svých stopách, aby se otázal ještě jednou, po Pravuilovi nebylo ani památky. Našel jen pyramidy uhlí, u nichž pracoval a na jejichž vrcholech se objevilo několik nových kousků.
"Skvělé," zamumlal si Artur. "Další rady. Nechoď ke Starci. Běž za Starcem. Nezdržuj se po dvanácté. Důvěřuj Vůli. Nedůvěřuj Vůli. Byl bych rád, kdyby mi někdo pro změnu řekl něco jednoznačného."
Zarazil se, jako by se měl dočkat odpovědi, ale samozřejmě se jí nedočkal. Zavrtěl hlavou a znovu vykročil. Aby se ubezpečil, že si v případě potřeby najde cestu zpátky, vzal z první pyramidy deset kousků uhlí a v určitém tvaru je nakupil u její základny. Z další pyramidy vzal devět kousků, z další osm, až došel k číslu jedna, a pak začal opět od desítky. Použil však i další jednotlivý kus, aby si poznačil, že jde o druhou řadu.
Jakmile tento proces zopakoval u sto dvaceti šesti pyramid uhlí, pochyboval už o několika věcech. Zaprvé, zda Starce vůbec někdy najde, zadruhé, zda mu Pravuil ukázal správný směr, a zatřetí, zda jáma, v níž se ocitl, má takovou velikost, jak se zdálo od jejího okraje nahoře.
Navzdory neustálé chůzi mu taky byla stále větší zima. Neměl sice hlad, ale přesto si přál, aby se mohl něčeho najíst, protože by se tím zahřál. Alespoň si to myslel. Jídlo by určitě trochu zpestřilo nudný pochod touto studenou, vlhkou, tmavou dírou, kde nebylo nic než uhlí.
Poněvadž byl unavený, držel Klíč u boku stále níž a níž, takže kruh světla, který kolem sebe vrhal, byl stále menší a menší, až mu osvětloval pouze nejbližší okolí nohou. Za tímto světlem se rozkládala pouze tma, až Artur najednou zahlédl něco, co neosvětloval ani Klíč, ani jeho odraz. Bylo to další světlo. Modré, mihotavé světlo, jako by někde vpředu hořel plyn.
Artur pozvedl Klíč o něco výš a přidal do kroku. Někde tady musel číhat Stařec. Cítil zároveň úzkost a vzrušení. Úzkost

proto, že Jitřenka a komisaři seržanti se Starce očividně báli, stejně jako se ho bál Pravuil. Vzrušení proto, že to bylo něco jiného než studené kaluže a uhlí. Mohl by třeba sehnat něco k snědku nebo, což by bylo ještě lepší, najít cestu ven.
Když se ke světlu přiblížil, zpomalil a Klíč zvedl ještě výš. Nechtěl, aby ho něco překvapilo. V každém stínu za pyramidou uhlí mohl někdo číhat, ale pyramid bylo pořád méně a méně bylo i louží. Přicházel na otevřené prostranství. Sušší a výše položené. Pod nohama měl dokonce méně bahnitého uhelného prachu a více úseků suchého kamene.
U poslední pyramidy uhlí se přikrčil, aby se podíval, co leží před ním. Musel hodně mrkat, neboť v podivné kombinaci světla linoucího se z Klíče a mihotavé modré záře, v níž se koupal prostor vpředu, nebylo příliš dobře vidět.
Spatřil vyvýšenou kulatou plošinu podobnou nízkému kamennému jevišti asi dvacet metrů v průměru. Na okraji plošiny se tyčily římské číslice a ze středové osy vybíhaly dva dlouhé kovové kusy, jeden kratší. Delší kovová část se Arturovi před očima zvolna pohybovala, sunula se podél okraje kruhu.
Artur si najednou uvědomil, že je to minutová ručička. Kruhová plošina byl ciferník hodin. Gigantický položený ciferník. To však nebylo nejpodivnější. Z konců ručiček se táhly řetězy, jež u středové osy procházely jakýmsi mechanismem převodů a kladek, kterému nedokázal tak úplně přijít na kloub. Řetězy byly připojeny k poutům na zápěstích muže sedícího u číslovky šest. Právě z těchto řetězů se šířilo ono mihotavé světlo. Vypadaly, že jsou z oceli, ale to nebylo možné. Žádná ocel nemohla žhnout tak jasnou přízračnou modří.
Ani ten muž není tak úplně obyčejný člověk, napadlo Artura, když se zamyslel nad jeho velikostí. Byl to obr, vysoký nejméně dva a půl metru. Vypadal jako nějaký zestárlý barbarský hrdina, jemuž se na pažích a nohou rýsovalo silně vyvinuté svalstvo, i když kůži měl starou, svraštělou a částečně průsvitnou, takže mu bylo vidět žíly. Na sobě měl jen bederní roušku a na hlavě strniště. Zdálo se, že spí, byť jeho zavřené oči nepůsobily úplně přirozeně. Víčka měl zanícená a zarudlá, jako by je spálilo slunce. Což tady v jámě nebo kdekoli jinde v Domě, jak Artur tušil, nebylo možné.
To musí být Stařec, napadlo Artura, a je připoutaný k ručičkám. Artur se opatrně připlížil, aby si prohlédl převody a kola řetězového mechanismu. Nebylo snadné jim přijít na kobylku, ale po několikaminutovém pozorování chlapci došlo, že kolem půl sedmé by měly být řetězy poměrně volné a kolem dvanácté zase napjaté. V poledne a o půlnoci musely obra dokonce vytáhnout skoro až do středu hodin.
V daném okamžiku ručičky ukazovaly půl sedmé a pět minut, takže Stařec měl dostatek prostoru sedět těsně u šestky. S ohledem na délku řetězů v této chvíli Artur usoudil, že vězeň se nebude schopen přesunout za okraj ciferníku.
Na obou stranách ústřední osy byly dvoje padací dveře. Oboje byly velké jako běžné dveře, měly jen klenuté horní hrany. Podobaly se dvířkám na kukačkových hodinách. Artura však napadlo, že právě kukačka z nich asi nevyletí.
"Dávej pozor!" vykřikl Stařec znenadání.
Artur uskočil a zakopl o několik pohozených kousků uhlí. Když se drápal na nohy, uslyšel řinčení řetězů. Ještě na zemi ho zachvátila panika.
Byl však příliš pomalý. Obr si přidržoval řetězy těsně u těla, aby nebylo vidět, jak jsou volné, a v mžiku stanul nad Arturem. Zblízka vypadal ještě vyšší a nebezpečnější. Jeho otevřené oči nepůsobily o nic lepším dojmem než zavřené. Byly zarudlé a podlité krví. Jednu zorničku měl zlatou a druhou černou.
"Už jsi viděl dost, nositeli Klíče?" zeptal se Stařec, když Arturovi nedbale omotal kolem hlavy kus řetězu a pevně mu ho utáhl kolem krku. Artur se po něm rozmáchl Klíčem, ale obra ani neškrábl. Nevyprskla z něho rozžhavená tekutina ani sprška elektrických jisker, nic takového. Vypadalo to, jako by ho Artur udeřil umělohmotnou ručičkou.
"To ti tví páni neřekli, že mi neublíží nic z Domu?" zavrčel obr. "A nic z Ničeho, s výjimkou stvůr těchto hodin, které mě každou noc hryžou a vráží mi prsty do očí. Ale děkuji ti za krátké rozptýlení, které mi dopřeješ, když tě budu trhat na kusy a svěřím tvou podstatu nicotě!"

Kapitola šestnáctá

"Já nejsem z Domu!" zaskuhral Artur. "Já nejsem nepřítel!"
Stařec zavrčel a utáhl řetěz, až Arturovi způsobil bolest. Pak ho vytáhl a očichal vzduch nad jeho hlavou. Po třetím začenichání znenadání popustil několik článků řetězu, takže už nebyl tak napjatý, i když pořád visel Arturovi kolem krku.
"Jsi opravdu smrtelník," pravil poněkud přátelštějším tónem. "Ze světa, který moc dobře znám. Okradl jsi mě o zábavu, človíčku. Takže mi ji musíš poskytnout jiným způsobem. Jak to, že smrtelník nosí Menší Klíč Nižšího Domu?"
"Vůle…" spustil Artur, ale než mohl pokračovat, Stařec mu najednou přetáhl řetěz přes hlavu a nechal ho volně viset. Za několik vteřin se minutová i hodinová ručičky na hodinách za ním posunuly blíže ke dvanáctce. Řetěz se napjal a přitom zarachotil a přinutil ho ustoupit dozadu.
Artur naprázdno polkl. Kdyby měl smyčku řetězu pořád kolem krku, uškrtila by ho. Hned začal vážně pochybovat o Suzině přesvědčení, že je v Domě těžké umřít. Bylo jasné, že Stařec je pořád schopný zabíjet - nebo bez obtíží přivodit nějaký definitivní konec, který musí do značné míry připomínat smrt.
"Promluv, smrtelníče!" poručil mu Stařec. "Pověz mi, jak se jmenuješ. Ničeho se neboj, neboť jsem byl vždy přítelem tvého lidu. Mým nepřítelem je Architektka. Vůči tvorům a věcem, které stvořila, necítím žádnou zášť. Ostatně i já jsem se před dávnou dobou podílel na vašem stvoření, ačkoli Architektka se mé umění snažila popřít."
"Jmenuji se Artur Penhaligon," odpověděl Artur. Zpočátku hovořil pomalu, potom zrychlil, když si všechno uspořádal v hlavě. "Nejsem si vlastně jistý, proč mám ten Klíč. Vůle lstí přiměla pana Pondělí, aby mi ho dal, ale ten ho teď chce zpátky, a proto jsem tady dole, do doby, než přistoupím na jeho předání. Jenže ještě předtím Vůle řekla, že musím získat

Hodinovou ručičku a zmocnit se Nižšího Domu, protože jen tak se budu moci dostat domů a zastavit epidemii, kterou s sebou přinesli Uchvatitelé…"
"Zastav!" nakázal mu Stařec. "Není to vůbec jednoduchý příběh. Začni na začátku, pokračuj přes prostředek a… už dobře vidím, že konec ještě nenastal. Napřed se napijeme vína a pojíme medové koláčky."
"Koláček bych si dal," řekl Artur. Rozhlédl se, odkudpak se koláčky a víno nejspíš objeví, ale po žádné spížce, kuchyni nebo číšnících nebylo ani stopy, třebaže by ho v této fázi už nic nepřekvapilo.
Stařec natáhl ruku dlaní k zemi a zazpíval:

"Sladké koláčky z mandlové mouky, polité medem,
dvanáct kousků na míse z pletené slámy.
Džbánek vína ze slunných návrší,
s příchutí pryskyřice z popraskané borovice."

Artur ucítil, jak se mu při Starcových slovech pod nohama zachvěla zem. Pak podlaha popraskala a se skřípěním se rozevřela. Ve štěrbině se začala zvolna zvedat vlna tmy, až vyšplíchla a rozlila se Arturovi kolem nohou. Ten ustoupil, ale to už tma změnila barvu a rychle se slila do podoby hliněného džbánku a košíku s rovnými stěnami, plného lákavě vyhlížejících koláčků.
Otvor se uzavřel a Stařec se sklonil, aby jídlo a víno zvedl.
"Odkud se tu vzaly?" zeptal se Artur. Nebyl si jistý, zda po medovém koláčku ještě tak zoufale touží.
"Kousek pod námi tu leží Nic," odpověděl Stařec. Naklonil džbán a naléval si do hrdla nepřerušovaný proud světlého vína. "Aáách! Pokud máš moc nebo nástroj moci, jako je ten tvůj Klíč, z Ničeho lze vyzískat řadu věcí. Nakonec právě z něj všechno povstalo. Dokonce i Architektka přišla z Ničeho, stejně jako já, těsně v jejích patách. Na, napij se!"
Podal džbán Arturovi. Artur ho vzal a pokusil se nalít si víno do hrdla stejným způsobem, jako to učinil Stařec. Bylo to však mnohem těžší, než se zdálo, a vylil si více vína na bradu než do úst. Když polkl, hned si přál, aby žádné víno vůbec nepozřel. Chutnalo příšerně, jako lékořice, a popálilo mu hrdlo.
Medové koláčky byly mnohem lepší, i když byly hodně lepkavé. Byly v nich kousky pomerančové kůry a byly měkké a vlhké. Artur rychle po sobě snědl tři. Stařec s velkou chutí snědl zbývajících devět.
"A teď mi řekni svůj příběh," poručil Stařec, když si z brady a hrudi ometl poslední drobky. "A když bude třeba, smoč si hrdlo."
Artur před nabízeným džbánem zavrtěl hlavou. Starci však vylíčil celý svůj příběh od chvíle, kdy se poprvé objevil pan Pondělí s Kýchalem. Obr bedlivě naslouchal. Seděl se zvednutým kolenem, s bradou opřenou o pěst. Občas se v této pozici pohnul, aby jím nesmýkly řetězy, když se posouvaly ručičky na ciferníku.
Když Artur skončil, ručičky ukazovaly za pět minut tři čtvrtě na devět a Stařec klečel asi metr uvnitř ciferníku. Artur seděl u osmičky, na bezpečné straně minutové ručičky. Na ciferníku bylo teplo, příjemné teplo, jaké je cítit na slunci za jasného a klidného letního dne. Artur se cítil mnohem lépe… a byl mimořádně unavený.
"To je prazvláštní příběh," zamručel obr. "Příběh, v němž musím zvážit svou roli. Je pravda, že jsem nepřítel Architektky, jejíž Vůle z tebe udělala svého vykonavatele. Nicméně se nepřátelím ani s panem Pondělí nebo Následujícími dny, jejichž malicherné samozvanectví mě popouzí víc než nevraživost, kterou cítím k Architektce. Ale měl bych ti pomoci, bránit, nebo bych to měl nechat všechno být? Musím to rozvážit. Odpočívej tu, Arture, dokud nedojdu k nějakému stanovisku."
Artur ospale přikývl. Byl velmi, velmi unavený a bylo by úžasně snadné jen tak se tu natáhnout a zdřímnout si. Ale uprostřed ciferníku byly ty dvoje strašidelné dveře a v uších mu ještě znělo Pravuilovo varování… I když byl s Klíčem v ruce v relativním bezpečí, nechtěl trpět bolestí.
"Slíbíš mi, že mě před dvanáctou probudíš?" zeptal se. Stařec mu připadal důvěryhodný, alespoň do té míry, že by mohl takový nenáročný slib dodržet.
"Před dvanáctou?" ozval se Stařec. I on se zadíval na dveře. "Tak dlouho bych uvažovat neměl."
"Slíbíš mi to?" zopakoval Artur svou otázku. Slova ze sebe dokázal sotva vysoukat, měl obrovskou potíž pohnout čelistí a oči měl tak těžké, že se mu nevyhnutelně zavíraly.
"Probudím tě před dvanáctou," potvrdil Stařec.
Artur se usmál a svalil se na teplý ciferník. Stařec ho sledoval a otočil ruce tak, aby o sebe řetězy potichu cinkly.
"Ale jak dlouho před dvanáctou, to nevím," zašeptal Stařec o minutu později. Opět se podíval na dveře a přivřel oči.
"Mám jim umožnit, aby se zmocnily tvého zraku, abych si užil jediné noci bez mučení? Nebo mám trpět, jak trpívám vždycky, a poskytnout ti veškerou pomoc, které jsem schopen?"
* * *
Artura probudil výkřik, výkřik, který prostoupil celé jeho tělo zvukem. Připadalo mu, že ho zvuk vymrštil na nohy, ačkoli se o to postaral spíše adrenalin v jeho svalech.
"Probuď se, Arture! Utíkej! Utíkej, nebo tě chytí!"
Artur zůstal na strnulý okamžik omráčeně a zmateně stát, zatímco mu v hlavě pořád doznívala ozvěna Starcova výkřiku. Potom někde poblíž zaburácel nesmírně silný zvon, jehož vibrace - podobné zemětřesení - ho málem srazily na zem. Zároveň uslyšel, jak se s třesknutím otevřely oboje dveře u středu ciferníku a zevnitř se vylinulo úděsné, pronikavé zachichotání.
Pak už si Artur uvědomil, že vzal nohy na ramena a běží; klopýtavě seskákal z ciferníku a co nejrychleji pelášil k hranici, kde začínaly pyramidy uhlí.
Byl v půli cesty, když opět zaburácel zvon a opět se otřásla země. Byly to jednoznačně hodiny, které odbíjely poledne

či půlnoc. Po odeznění úderů bylo znovu slyšet příšerné chichotání, které doprovázelo rachocení odvíjejícího se hodinového strojku a přeskupujících se soukolí.
Artur se vrhl za pyramidu uhlí ve stejném okamžiku, kdy hodiny odbily potřetí. Se zvonem se zase roztřásly země i vzduch a Arturovi na hlavu popadaly kusy uhlí.
Už byl dokonale probuzený a dokonale vyděšený a jeho jediným přáním bylo uhánět pryč do prostoru pyramid. Chtěl se vzdálit od dunícího zvonu, šíleného chechotu i kovového rachocení stroje. Strach v něm natolik zesílil, že vysoko nad hlavu zvedl Klíč, aby mu osvětlil cestu, otočil se a už se chystal vyrazit. Ale po několika krocích se přinutil zastavit. Před čím vlastně utíká? Byl to jen zvuk, nic víc. Co kdyby už nenašel k hodinám a Starci cestu zpátky? Pořád musí najít cestu ven ze sklepa a zdálo se, že Stařec mu k tomu nabízí nejlepší příležitost. Nemůže tuto příležitost propást jen proto, že ho vyděsil nějaký zvuk. Zhluboka se nadechl a otočil se, aby se podíval, zda se má doopravdy něčeho bát.
Musel přimhouřit oči, protože modré světlo blikotalo ještě jasněji než původně. Stařec měl ruce za zády, kde mu je řetězy pevně tiskly k ručičkám hodin, které společně ukazovaly na dvanáctku. Zdálo se, že o něco níže má k ručičkám přichycené i kotníky, ačkoli Artur nezahlédl žádné řetězy či cokoli jiného. Bylo však jasné, že se obr nemůže ani v nejmenším pohnout.

Dveře po obou stranách středové osy se zničehonic prudce otevřely. Z obou vyskákala malá postavička, jedna se začala trhavě pohybovat k devítce, druhá na opačné straně ke trojce.
První postavička byla karikatura drvoštěpa, človíčka v zeleném s pérem v klobouku, který byl asi stejně vysoký jako Artur. Držel sekeru skoro tak velkou, jako byl on sám, jež za jeho pohybu po ciferníku trhaně vyskakovala nahoru a dolů. Druhá postavička byla malá tlustá žena v zástěře a zřaseném čepci. Ta třímala obrovitou vývrtku, dlouhou nejméně šedesát centimetrů, držela ji před sebou a při postupu kolem číslic ji škubavě otáčela.
Ukázalo se, že obě postavičky jsou ze dřeva, nicméně vypadaly hrůzostrašně živě. Oči jim těkaly ze strany na stranu, měly jakoby lidská ústa, vždy po několika vteřinách se jim otevíraly rty, z nichž se dralo ono úděsné chichotání. Ruce však neměly s těmi lidskými pranic společného. Byly opatřeny klouby jako ruce loutky a pohybovaly se křečovitě a trhaně. Nohy se jim neohýbaly, ale zůstávaly strnule rovné a po ciferníku se posouvaly, jako by byly na kolečkách nebo je tahaly neviditelné drátky.
Jakmile dospěly k devítce a trojce, otočily se ke Starci a vydaly se k němu. Jen co drvoštěp minul desítku, zrychlil tempo sekání. Jen co žena proplula kolem dvojky, ještě rychleji začala otáčet vývrtkou.
Artur je v hrůze pozoroval. Stařec se nedokázal pohnout, nedokázal udělat nic, aby tyto dvě strašidelné loutky zastavil. Artur poznal, že mu hodlají provést něco šeredného. Ale co mohl udělat? Nemohl jen tak stát a dívat se.
Pohlédl na Klíč, uchopil ho jako nůž a vykročil dopředu.
Jakmile vystoupil zpoza pyramidy, hodina odbila ještě jednou, možná pátý úder dvanácté. Když dozněla ozvěna, dřevorubec a žena s vývrtkou se zastavili těsně přes Starcem. Artur udělal další krok a obě loutky se otočily kolem své osy a upřely na chlapce oči.
"Ne! Nedělejte to!"
Někdo chytil Artura za rukáv. Ten se obrátil, připraven použít Klíč, ale byl to jen Pravuil. Urovnávač uhlí sevřel Artura za loket a pokusil se ho dotáhnout zpátky za pyramidu.
"To je jen Starcův trest. S tím nic nenaděláte. Ti by oči prostě vydloubli i vám," dodal Pravuil. "A myslím, že ty vaše by se neobnovily tak snadno jako ty Starcovy. Ne, určitě ne, kdyby se k nim dostali hodinochodci."
"Cože?" vyhrkl Artur vyděšeně. "Oni mu vydloubávají oči?"
Při těchto slovech se ohlédl a zlomek vteřiny, který mu trvalo se zase odvrátit, si přál, aby se nikam nepodíval.
Dřevorubec a žena dospěli ke dvanáctce. Stanuli Starcovi na hrudi, shlíželi mu na tvář a sekera a vývrtka se měly každou chvíli přiblížit k zemi.
"Poodejděme trochu dál," řekl Pravuil úzkostlivě. "Víte, někdy dokážou z ciferníku odejít! Ano, teď jsou to jeho oči, i když mu řadu staletí brali játra."
"Játra?!"
"Je to trest, který mu uložila Architektka," vysvětloval Pravuil, zatímco Artura spěšně odváděl za nezvykle vysokou pyramidu uhlí a nepřestával se ohlížet přes rameno. "Každých dvanáct hodin, jednou provždy, bez výjimky. Kolem druhé třetí hodiny mu oči zase dorostou, ačkoli se mu do nich o devět hodin později zase pustí."
"Ale co udělal, že si zasloužil takový osud?" zeptal se Artur.
"Zasloužil? Já o žádné zásluze nevím," zašeptal Pravuil. "Zasloužil jsem si já skončit v téhle díře? A vůbec netuším, čeho se dopustil. Lepší je do těchto věcí nešťourat. Domnívám se, že to nějak souvisí s tím, že strkal nos do Architektčiny práce v Druhořadých říších. Ona je žárlivá stvořitelka. Nebo bývala."
Hodiny opět odbily. Artur i Pravuil sebou při tomto zvuku trhli.
"Ale jestliže už tu Architektka není, proč není Stařec na svobodě?"
"Její práci uvnitř Domu nelze odčinit," odpověděl Pravuil. "Menší bytosti sice mohou zasahovat do Druhořadých říší, ale Dům je neměnný. Tedy s výjimkou menších úprav a doplňků, tapet a tak dále. Ale všechno velké, jako je Stařec a hodiny, zůstává jednou provždy stejné."
Artur se zachvěl a mohl za to nejen vracející se chlad. Znovu pomyslel na svištící sekeru a otáčející se vývrtku, na spoutaného a bezbranného Starce, na jeho otevřené oči… a to se mělo dít každých dvanáct hodin po celou věčnost? Představa to byla příšerná, ale věděl, že nebude v jeho silách se jí ubránit. Musel upřít pozornost na něco jiného.
"Proč jste se mi vrátil pomoct?" zeptal se Artur.
"Navštívil mě Pondělní Soumrak," odpověděl Pravuil. Nepřestával se ohlížet přes rameno, i když už působil poněkud

uvolněnějším dojmem. "Vyděsil mě k smrti, nebo málem, kdyby Dům nebyl tím, čím je. Ale byl velmi milý. Víte… ehm… slíbil mi určité drobné požitky, kdybych vám pomohl. Je pravda, že jste smrtelník? I když máte Menší Klíč?"
"Ano," opáčil Artur.
"A jste Právoplatný dědic Nižšího Domu?"
"No, to aspoň tvrdí Vůle," připustil Artur poněkud rozpačitě. "Vlastně se chci jen dostat zpátky domů s lékem…"
Zaváhal, když se opět rozezněly hodiny a Pravuil před ním poklekl.
"Dovolte, abych přísahal věrnost opravdovému Pánovi Nižšího Domu," pronesl Pravuil. "Ačkoli jsem pouhý urovnávač uhlí, svému pánovi budu sloužit co nejlépe to bude možné."
Artur přikývl a přemýšlel, co by měl udělat. Pravuil k němu dychtivě vzhlížel, jako by očekával, že nějak zareaguje. Artur váhal a hodiny opět odbily. Nebyl si jistý, jak se má zachovat, a na Pravuilovi bylo pořád něco podezřelého. Něco, čemu instinktivně nedůvěřoval. Ale možná bude tento Starousedlík důvěryhodnější, když mu dovolí odpřísáhnout věrnost…
Zatímco kolem nich znělo odbíjení hodin, vzpomněl si na filmy, které viděl, na rytíře a krále. Zlehka Pravuila poklepal Klíčem na obě ramena. Ručička se při dotyku rozzářila a část jejího světla se přelila do Pravuila.
"Přijímám slib vaší věrnosti a… ehm… děkuji vám za ni," pronesl Artur. "Už můžete vstát, sire Pravuile."
"Sir Pravuil!" zvolal muž, když vstal. "To je skvělé, děkuji vám, můj pane! To se mi líbí."
Artur na něho upřel oči. Pravuil býval o něco menší. Teď byl o několik centimetrů vyšší. Stál mnohem rovněji, ale tento fakt jeho větší výšku vysvětlit nemohl. Vypadal také méně ošklivě a Artur si uvědomil, že se mu zmenšil docela velký nos a z tváře mu opadala většina ztvrdlého uhelného prachu.
Hodiny odbily ještě jednou. Artur si všiml, že mezi posledními několika údery byly mnohem menší pauzy. Ztratil přehled o jejich počtu, ale tento byl patrně poslední, dvanáctý úder. Za chviličku ho následovalo bouchnutí zavírajících se dveří.
"To bylo… to se ti hodinoví chodci vrátili zpátky do úkrytu?" zeptal se Artur. Už přemýšlel, kdy by měl zamířit zpátky a zeptat se Starce na Nepravděpodobné schodiště. Pokud po něm vede cesta ven, chtěl se na ně dostat.
"Ano, to se za nimi opravdu zavřely dveře," přitakal Pravuil. "Jestli neodešli z ciferníku, vždy se vracejí při dvanáctém úderu. Ale než Starci dorostou oči, je lepší ho nevyrušovat. Nechtěl byste šálek čaje?"
"Ano," odpověděl Artur. "To bych chtěl."
"Budeme se muset trochu vrátit, do mého… ehm… tábora, jak by se dal snad nazvat," řekl Pravuil s úklonou a mávl rukou. "Naštěstí Soumrak ve své prozíravosti nezapomněl na krabičku s tím nejlepším cejlonským čajem a několik sladkých sušenek. Šálek čaje jsem neměl už… kolik… nejméně jedno století."
"Jak dlouho už tu jste?"
"Deset tisíc let, plus minus měsíc," řekl Pravuil. "Je to tu nesmírná nuda, pane."
"Nevíte náhodou něco o Nepravděpodobném schodišti?" zeptal se Artur, zatímco procházeli mezi pyramidami uhlí. "Nebo o schopnostech mého Klíče?"
"Obávám se, že nikoli, pane, bohužel," Pravuil na to. "O Nepravděpodobném schodišti jsem jen něco zaslechl. Má to být Architektčino osobní schodiště, které používala, aby se dostala do všech částí světa, který stvořila, jak v Domě, tak mimo něj. Víc o něm však nevím. Pokud jde o schopnosti vašeho Klíče, býval jsem jen katalogizátorem hvězd, a to ještě s malou praxí. Věci jako Klíče od Království rozhodně nepatřily do mé kompetence. Ale nepochybuji, že Stařec to vědět určitě bude, neboť je to Stařec, vedle Architektky nejstarší Starousedlík. Tady doleva, pane, a pak zase doleva…"
Odmlčel se zároveň s tím, jak se Artur zastavil. Oba zaslechli totéž. Kradmý krok za svými zády, slabé cinknutí hodinového stroje, slabé zasvištění, jako by vzduchem prolétávalo něco nahoru a dolů.
Něco jako sekera…

Kapitola sedmnáctá

"Rychle!" vyhrkl Pravuil. "Na pyramidu!"
Vyskočil dopředu, a než se Artur stačil pohnout, byl už v polovině jedné hromady uhlí. Když však chtěl Artur urovnávače uhlí následovat, zabořil se do pyramidy a celá kupa se zřítila a málem ho zavalila.
Artur se z ní s bušícím srdcem pokoušel vymanit. Všude byl uhelný prach; měl ho v očích a na obličeji. Vůbec nic neviděl, slyšel však břinkání hodinového mechanismu a svistot míhajícího se ostří a pak se najednou sekera objevila přímo před ním a klesala k jeho zápěstí.
Arturovi se s použitím Klíče podařilo ránu odvrátit. Úder mu však prodrnčel celou rukou a Klíč mu nebyl nápomocen žádným magickým zákrokem. V záblesku strachu Arturovi došlo, že ať je Klíč obdařen kdovíjakými kouzly, není dostatečně mocný, aby ho před těmito stvůrami zachránil. Klíč sice mohl být Architektčiným výtvorem, ale tím byly i ony, a navíc měly za úkol vydloubávat oči a trhat játra někomu mnohem silnějšímu, než byl on sám.
"Nedokážou sem vylézt!" vykřikl Pravuil, který s rozpaženýma rukama balancoval na vrcholu další pyramidy. "Polezte nahoru!"
"Jak?" zaječel Artur, když se odvalil před další ranou a vyskočil na nohy. Dřevorubec stál přímo před ním, ale kam se poděla žena s vývrtkou?
Něco mu zablesklo v koutku oka. Artur instinktivně uskočil a vrazil do další pyramidy. Svezlo se kolem něho uhlí a místo, kde byl ještě před okamžikem, provrtala děsivá vývrtka.
Prohrabal se uhlím a utíkal pryč. Ale po pravici s ním závratnou rychlostí držel krok dřevorubec, a navíc opět ztratil z dohledu ženu s vývrtkou. Artur nemohl uvěřit, že se obě příšerné loutky pohybují tak rychle. Dřevorubcovy nohy

zůstávaly naprosto strnulé a nehybné, ale přesto uháněl rychleji než krysa přes kuchyňskou podlahu. Příliš rychle, aby mu Artur dokázal utéct.
Když mu dřevorubec sekl po nohou, vyskočil na další pyramidu. Ale uhlí se jako předtím rozsypalo do stran a jen Artura zpomalilo. Otočil se a ohnal se po dřevorubcovi Klíčem, ale dosáhl jedině toho, že loutce poškrábal dřevěnou kůži.
Do mozku se mu vkrádala panika. Ucukl pod ostřím sekery, málem upadl, když naznačil pohyb před ženou, a opět vyrazil pryč, tentokrát k té největší pyramidě, kterou viděl. Musel něco udělat, aby se nesesunula, aby si hromada udržela tvar…
"Uhlí! Udrž si tvar!" vykřikl Artur při výskoku, když napřáhl Klíč, aby se uhlí dotkl dříve než on sám.
A uhlí si svůj tvar udrželo. Artur dopadl na pyramidu a odrazil se od ní přímo do cesty dobíhajícího drvoštěpa a ženy s vývrtkou. Sekera dopadla, zrovna když se Artur odvalil stranou, přímo do cesty padající vývrtce.
Arturovi se jen taktak podařilo zvednout před ní Klíč a odstrčit ji pryč. Vývrtka se ve spršce jisker zabořila do kamenné podlahy a ženin šílený chichot se proměnil ve vzteklé zavřeštění.
Artur se ještě jednou odvalil, zvedl se na všechny čtyři a honem, jako ještěrka na stromě, se odplazil vzhůru po nehybné hromadě uhlí. Jakmile se usadil na vrcholu, pomalu se postavil a shlédl pod sebe. S úlevou oddechoval.
Obě loutky kroužily kolem základny pyramidy. Nejenže po ní nelezly nahoru, nedokázaly ani vzhlédnout. Krky měly strnulé jako nohy.
"Skvělá práce, můj pane," zvolal Pravuil, který se nacházel několik pyramid od Artura. V ruce držel svíčku, jež vrhala mnohem více světla než jakákoli svíčka mimo filmové plátno. Artur si všiml, že září celá, nejen knot, a že se plamen ani nehýbe. "Teď jenom musíme počkat, dokud se nevrátí."
Artur si povzdechl a přikrčil se, protože se při balancování necítil nejjistější.
"Jak dlouho to bude trvat?"
"Vrátí se přesně v celou hodinu," odpověděl Pravuil. "Nebo dříve, jestli předtím někoho chytí."
"Je tady dole… ehm… mnoho lidí?" zeptal se Artur.
Pravuil pokrčil rameny. "Asi tak stovka urovnávačů uhlí a padesát přisekávačů. A několik dalších, kteří tady dole skončili bez jakéhokoli zaměstnání."
"Musíme je varovat," rozhodl Artur. Dřevorubec a žena z dosahu světla linoucího se z Klíče už zmizeli. Byli teď někde ve tmě a plížili se v ní. Mohli snadno přepadnout některého urovnávače nebo přisekávače, zabraného do práce.
"Budeme muset křičet. Zvuk by se tady měl nést na velkou vzdálenost."
"No, s tím bych si hlavu nelámal," namítl Pravuil. "I kdyby tady na někoho narazili, nanejvýš mu vydloubnou oči. Ačkoli nejsme tak mohutní jako Stařec, většině z nás by oči nebo játra během měsíce dvou zase dorostly. A na bolest zapomenete. Jednou, kdysi dávno, mě chytili. Ovšem, tehdy to byli supi. Jsou skoro snesitelnější než tyto hodinové stvůry, byť to byli mimořádně odporní supi…"
"Myslím, že bychom se o to měli aspoň pokusit," trval na svém Artur. Soudě podle rychlosti, s níž Pravuil uskočil mechanickým postavám z cesty, domníval se, že další dělníci v tomto sklepě by varování jenom uvítali. "Můžeme křičet společně. Co třeba: ‚Dávejte pozor! Pozor na monstra z hodin!' Až řeknu tři. Raz… dva… tři!"
"Dozor má kostra z rovin!" zařval Pravuil, nebo něco, co znělo podobně, a opozdil se za Arturem o půl vteřiny. Hoch se zamračil a ještě několikrát to zkusil, ale Pravuil to nikdy neřekl správně, nebo to říct správně nechtěl. Artur si však přesto pomyslel, že křik alespoň někoho varovat mohl.
"Máte tady nějaké přátele?" zeptal se, když už několik minut mlčky seděli. Už zase mu začínala být zima a věděl, že to bude ještě horší.
"Přátele? Obávám se, že nikoliv," povzdechl si Pravuil. "Máme zakázáno se mezi sebou bavit, s výjimkou pracovních záležitostí, a taky nikdy nevíte, kdo může být špion nebo Inspektor nebo někdo podobný. Právě za někoho takového jsem vás zpočátku měl, můj pane, ačkoli moje nadprůměrná inteligence pod vaši masku samozřejmě záhy pronikla."
"Myslel jsem, že vám Soumrak řekl, kdo jsem," opáčil Artur. Pravuil mu nebyl o nic sympatičtější.
"No, to řekl, ale já už jsem měl víc než tušení, odkud vítr vane."
"Řekněte mi něco o Druhořadých říších," vyzval ho Artur. "Co jsou přesně zač?"
"Hmm, to je záludná, těžká otázka," odpověděl Pravuil. Sundal si dotlučený klobouk a poškrábal se na hlavě. "Existuje Dům, jak dobře víte, který je tady. Pak je Nic, které tady není, ale Dům je na něm vystavěn. Pak jsou Druhořadé říše, které jsou tam venku, mimo Dům, a nejsou s Ničím spojené. Na počátku Druhořadých říší bylo jen jakési Nic, které Architektka jen tak rozhodila a které se rozdělilo do všemožných věcí, jako jsou hvězdy a planety a tak dále, a pak se některé z těchto planet dále vyvíjely a objevily se na nich živé bytosti a my v Domě jsme o nich uchovávali záznamy, společně se vším ostatním. Ale to je tak všechno. Takový je Původní zákon. Do ničeho se nevměšovat, vměšování je zakázané! Lze jen pozorovat a zaznamenávat! No a nejprve se tam vydal Stařec a hodně tam strkal nos, ale pak byl spoután. Dobře mu tak, řekl bych. Pak, když se poprvé vzdálila Architektka, se tam začali trochu vměšovat Správci a potom o něco víc a nepřekvapilo by mě, kdyby měli něco za lubem, jenže já jsem uvězněný tady dole, takže se to nedozvím, ale řekl bych, že když se tu objeví smrtelník s Menším Klíčem Nižšího Domu, pak se musí dít spousta věcí, které by se dít neměly."
Pravuil se odmlčel, aby se nadechl. Když se chystal navázat na svá slova, ozval se v dálce výkřik. Výkřik, při němž Arturovi naskočila husí kůže a zvedl se mu žaludek, protože výkřik tvořila dvě stěží rozeznatelná slova.
"Moje oči!"
"Výborně," zvolal Pravuil radostně. "Už můžeme slézt. Můj tábor není daleko."
Artur zdráhavě slezl, i když v případě potřeby mohl snadno vylézt na kteroukoli další pyramidu, neboť už věděl, jak přinutit uhlí, aby mu neujíždělo pod nohama. A také věděl, že když někdo přijde o oči, opět mu dorostou, ačkoli pořád

nemohl zapomenout na ten strašný křik. Nebo na fakt, že Pravuilovi je srdečně jedno, co se stane s ostatními. Nad všemi těmito věcmi uvažoval, když se ubíral urovnávači uhlí v patách. Domníval se, že docela umí domýšlet, co lidé udělají a co jsou doopravdy zač. Pravuil odmítl udělat něco, co neměl, a trpěl za to. Ale pak se zdálo, že mu na srdci leží především jeho vlastní zájmy. Podivný rozpor. Nebo to snad bylo možné vysvětlit skutečností, že Pravuil vlastně není lidská bytost. Je Starousedlík. V Domě nežila žádná lidská bytost, snad s výjimkou dětí, jako je Suzy, které kdysi byly smrtelníky. Ale i ony prošly proměnou. Artur si nebyl úplně jistý, kdo jsou ostatní nebo kdo je Stařec či Architektka. Nechtěl nad tím dál hloubat, zvlášť když se jeho myšlenky začínaly vydávat směrem, který mu nebyl dvakrát příjemný. Nikdo z jeho rodiny nechodil do kostela a o náboženstvích toho mnoho nevěděl. Nyní si trochu přál, aby tomu bylo naopak, ale také byl za svou neznalost trochu rád.
Pravuilův tábor, když do něj konečně dorazili po průchodu ledovou uhelnou pustinou, tvořila malá dřevěná skříň, prošoupané křeslo a podivně vyhlížející kovová skříňka asi metr vysoká, na níž byla řada kohoutů, píp a malých zásuvek. Linulo se z ní mdlé teplo a Artur byl rád, že si k ní může přiložit ruce.
Pravuil mu vysvětlil, že se schránce říká samovar a že je to ta nejdrahocennější věc v jeho majetku, kterou mu odkázal jeden omilostněný urovnávač, který se mohl vrátit nahoru. Podle Pravuila byl samovar schopen, pakliže do něj byly vloženy náležité suroviny, vyrobit teplý čaj, svařené víno, kávu nebo kakao.
Ukázalo se, že má docela pravdu. Pravuil s určitým váháním nasypal do jedné zásuvky trochu čaje, který mu věnoval Soumrak. Poté co aparát chvíli pouštěl páru a prudce se třásl, Pravuil s jistými rozpaky zjistil, že z každého kohoutku vytéká dosti nechutná směs kakaa a vína. Po několika pokusech o nápravu nakonec ze zařízení vyteklo něco teplého, bledého a jantarového, se slabou chutí po jablkách. Trochu této tekutiny nabídl Arturovi v cínovém korbelu vysokém asi třicet centimetrů, opatřeném rozbitým víkem.
Artur se vděčně napil. Byla mu velká zima, a ať už byla tekutina z kdovíčeho, zahřála ho.
"Proč nevykouzlíš čaj z Ničeho?" zeptal se, když po několika doušcích znovu načerpal sílu. "Jako Stařec?"
"Kdybych tak mohl," povzdechl si Pravuil se zlostným pohledem na samovar. "Ale pracovat s Ničím vyžaduje velká kouzla. Stařec je samozřejmě mistr, i když je spoután řetězy. Kromě něho bude v Domě umět manipulovat s Ničím jen málokdo, zvlášť bez pomoci nějakého mocného předmětu, jako je třeba tvůj Klíč."
"Chápu," řekl Artur. Začal uvažovat, jestli by on sám s pomocí Klíče dokázal z Ničeho něco přivolat. Ale zdravý rozum ho nabádal, že bez pomoci někoho zkušeného by se o to nejspíš neměl pokoušet. Co kdyby přivolal celý houf Nicníků, jako byli ti, kteří se vynořili z dlažby v Předsálí?
Při přemýšlení o pomoci někoho zkušeného si vzpomněl, že musí co nejdříve opět hovořit se Starcem. Uvažoval, zda uběhla dostatečně dlouhá doba, aby mu dorostly oči, a tato myšlenka ho okamžitě dovedla k otázce, kolik času uběhlo doma. Ačkoli Vůle říkala, že čas mezi Domem a Druhořadými říšemi je tvárný, Artur se obával, že je pryč už příliš dlouho. Kdyby byl jeden den nezvěstný, rodiče by o něj měli hrozný strach. Pokud je už nezasáhla Spává epidemie. V tom případě byla každá minuta příliš dlouhá a oddalovat návrat s lékem už nebylo možné…
"Kolik je hodin?" zeptal se. "Už se budeme moct vrátit ke Starci?
"Hmm, těžko říct, kolik hodin je pro Starce," odpověděl Pravuil. "Pokud se nepodíváme na jeho ciferník. Půjdeme se podívat?"

Kapitola osmnáctá

Když se přiblížili k hodinám, Pravuil zůstal trochu pozadu a pak se úplně zastavil.
"Nebude li vám to vadit, můj pane, počkal bych tady," řekl. Měl skloněnou hlavu a vyhýbal se Arturovu pohledu. "Stařec umí být trošičku nedůtklivý. Ačkoli vůči vám takový nebude."
Artur se na něho podezíravě zadíval. Předtím se Pravuil přiblížit neobával. Co měl teď za lubem?
"Co znamená, že bývá ‚trošičku nedůtklivý'?" zeptal se. "Co udělá?"
"To se dá říct jen velmi těžko…"
"Co za věci tak dělává? A co nemá rád?"
"No, když jsem se k hodinám přiblížil minule, pohrozil mi, že mi utrhne hlavu a kopne ji přes okraj jámy. Kdyby to udělal, už bych ji nikdy nenašel. Byl bych na tom hůř než Holokrk."
"Ale proč?" ptal se dál Artur. "Jakmile zjistil, co jsem zač, choval se ke mně docela přátelsky."
"Vy jste smrtelník a nosíte u sebe Menší Klíč," opáčil Pravuil. "Stařec nemá rád Starousedlíky. Řekl, že z jakéhosi důvodu nemá v oblibě zrovna mě. Nenapadá mě proč. Takže bych radši počkal tady, ano?"
"Dělejte, jak myslíte," Artur pokrčil rameny. Myslel si, že Pravuil něco chystá, ale neměl čas se s ním dohadovat a nemělo cenu ho tahat dál silou. "Nezapomeňte jen, že jste mi odpřisáhl věrnost, sire Pravuile."
"Ale ovšem, na to bych nemohl nikdy zapomenout!" zvolal Pravuil čiperně, ale pořád se Arturovi nepodíval do očí. "Já si za svým slovem stojím. Hodně štěstí, můj pane."
Artur přikývl a vyšel do volného prostoru mezi pyramidami uhlí a hodinami. Už Starce spatřil. Obr se zamyšleně choulil u dvojky. Řetězy měl pořád napjaté a bylo jasné, že se za první čtvrtinu hodin nedostane.
Artur k němu pomalu došel. S ulehčením si všiml, že dveře na hodinách jsou zavřené, třebaže přesvědčení, že se obludné loutky vrátily na svá místa, mu vnukl jen Pravuil.
Stařec vzhlédl, jakmile Artur vstoupil na ciferník. Oči měl zarudlé, ale už mu opět dorostly. Kdyby neměl na tvářích cákance zaschlé krve, Artur by pochyboval, zda na obrovy oči vůbec zaútočila dřevorubcova sekera a ženina vývrtka.
"Zdravím tě, Starče."

Stařec naklonil hlavu v gestu, které mohlo vyjadřovat velmi zdrženlivý pozdrav. Nic však neřekl, ani se neusmál, nedal najevo žádný jiný výraz uvítání. Artura přepadla úzkost. Vzpomněl si, jaké to bylo cítit kolem krku řetěz, a přemýšlel, jestli by si na něj mohl znovu nasadit vlastní hlavu, kdyby mu ji Stařec oddělil od těla. Nebyl si tím vůbec jistý.
"Vrátil jsem se, abych se poptal, jestli ses mi rozhodl pomoct, nebo ne," prohlásil Artur, když ke Starci udělal ještě několik pomalých kroků. "Říkals, že na rozmyšlení nebudeš potřebovat příliš dlouhou dobu. Pak ze dveří vyrazily ty stvůry…"
"Ano," zavrčel Stařec. "Zvažoval jsem to příliš dlouho a málem jsem jim tě předal. Kdybys na hodinách zůstal ještě o vteřinu déle, vydloubly by ti oči."
"Dostaly se ven a někoho o ně připravily," poznamenal Artur a dusil v sobě zlost. "Proč jsi mě neprobudil o trochu dřív?"
"Chtěl jsem sám sebe vyzkoušet, jestli bych dokázal nechat spícího chlapce zaplatit strašlivou cenu za svůj noční klid," mručel dál Stařec. "Nakonec jsem zjistil, že ne. Jsem rád, že tomu tak je. Zasloužíš si několik odpovědí, Arture. Polož mi tři otázky, víc ne, a já ti na ně odpovím."
Artur se Starce málem zeptal, proč jen tři, ale ještě se stačil kousnout do jazyka. To by se určitě počítalo jako jedna otázka a pak by mu zbývaly už jen dvě. Musel se nad tím pečlivě zamyslet.
"Můžeš začít," pravil Stařec a narušil sled Arturových myšlenek. "Dám ti dvě minuty, podle ručiček těchto hodin."
"Dvě minuty!" vyhrkl Artur. Horečně uvažoval, potom vybreptl: "Jak můžu použít Nepravidelné schodiště, abych se odsud dostal do Pondělního Pokoje?"
"Nepravděpodobné schodiště existuje všude, kde je místo, kde by mohlo existovat," odpověděl Stařec. "Musíš si představit schodiště, kde žádné není, schodiště z čehokoli, co vidíš, ať už je to stéblo trávy přelomené na třech místech, nebo zvláštní mrak ve tvaru schodů. Potom musíš skočit k prvnímu schodu, ale nesmíš zapomenout, že je třeba mít v ruce Klíč. Pokud uvěříš, že schodiště existuje, existovat bude - alespoň tedy pro nositele Menšího Klíče. Jakmile se octneš na schodišti, nesmíš po něm přestat jít, dokud se nedostaneš na místo, kam máš namířeno. Nepravděpodobné schodiště má spoustu odpočívadel a na každém z nich budeš možná muset Schodiště opět najít. Jestli pokračování Schodiště rychle nenajdeš, zůstaneš vězet na místě a v čase, kde jsi se zastavil. Schodiště se vine všemi Druhořadými říšemi, časem i prostorem, a také Domem, takže musíš být ostražitý. Je možné skončit někde, kde by ses octnout rozhodně nechtěl. Je to dokonce pravděpodobné, protože je to součástí povahy tohoto Schodiště. Dostat se s použitím Schodiště tam, kam skutečně chceš, vyžaduje pevnou vůli a sílu. Musíš si také dávat pozor na další cestovatele, zvláště na Nicníky, kterým se občas povede najít si na Schodiště cestu."
Velká ručička hodin se pohnula a zarachotila Starcovým řetězem. Uplynula celá minuta!
"Cože… jak mám využít moci Menšího Klíče?" zeptal se Artur. Při svých slovech Klíč pozvedl a ten na okamžik zazářil jasným světlem, ačkoli zář zalil podivný modrý přísvit linoucí se ze Starcových řetězů.
"Moc Menšího Klíče se projevuje mnoha způsoby," recitoval Stařec. "V rukou oprávněného nositele je schopen udělat takřka cokoliv, co se od něj žádá, i když v Domě je zpravidla slabší než v Druhořadých říších, a lze se mu postavit jak Uměním, tak Silou. Obvykle ho lze používat k zamykání, odemykání, spoutávání, uvolňování, otevírání, zavírání, oživování, zkameňování, osvětlování, potemňování, překládání, matení a drobnému vychylování či přesměrovávání Času. Do jisté míry tě ochrání před fyzickými i psychickými újmami, ale vzhledem k tomu, že jsi smrtelník, je tato konkrétní schopnost přísně omezená. Pokud jde o to, jak bys ho měl používat, to už víš. Žádej ho nebo naváděj, a je li to v rámci jeho schopností, Klíč bude fungovat podle tvých požadavků. Zbývá ti třicet vteřin."
Artur pohlédl na minutovou ručičku. Opět se posunula, do poloviny vzdálenosti k další značce. Byl si však jistý, že devadesát vteřin ještě nevyužil! V panice se snažil vymyslet dobrou otázku, takovou, na kterou by dostal lepší odpověď než na dvě minulé. Nějakou přímější, jednoznačnější.
"Co se děje doma? U mě doma?"
"To ti říct nemohu," odpověděl Stařec. "Druhořadé říše jsou pro mě zapovězené a už uplynulo mnoho a mnoho let, co jsem naposledy sledoval, k čemu v nich dochází. Můžeš mi položit další otázku."
"Komu můžu důvěřovat?" vyhrkl Artur.
"Těm, kteří ti přejí všechno nejlepší," řekl Stařec. "Nikoli těm, kteří tě chtějí dobře využít. Buď hráč, nikoli pěšák. A to byly tvé tři otázky a tvůj čas vypršel."
Pozvedl ruku a mávnutím dal Arturovi najevo, aby se vzdálil.
"To ale není žádná odpověď. Chtěl jsem vědět, komu konkrétně můžu důvěřovat," namítal Artur. Odmítal se stáhnout, ačkoli mu Stařec ještě jednou naznačil, aby odešel. "Jako třeba Vůli nebo Pondělnímu Soumraku."
Stařec se za chřestění řetězů zvedl na nohy. Z jednoho udělal smyčku a ledabyle jí zatočil ve vzduchu. Artur se přesto nepohnul. Zůstával stát na místě a s Klíčem v ruce vzhlížel k obrovi. Je to, jako když se postavím největšímu rváči ze třídy, říkal si v duchu, i když byl celý roztřesený, jinak to nejde.
"Sám se musíš rozhodnout, komu dáš svou důvěru," řekl Stařec. Zase udělal pohyb, aby Artura poslal pryč, pak se ale zarazil.
"Ale bez otázky ti řeknu ještě jedno, Arture Penhaligone. Smrtelník, který nosí Klíč, se stane jeho nástrojem stejně, jako je tomu naopak. Změní tě do morku kostí, přetvoří tě k obrazu svého stvořitele. Klíč není pro smrtelného nositele vhodný. Postupem času ho promění. Dobře o tom přemýšlej, Arture. Mít moc vždycky něco stojí. Jak tady dobře vidíš. A teď už běž!"
Poslední dvě slova zaryčel, vyskočil kupředu a zamáchal řetězem. Artur před poletujícími články uskočil a s bušícím srdcem utekl z ciferníku.
Když se dostal na okraj uhelných pyramid, po Pravuilovi nebylo ani stopy. Když se ohlédl, uviděl Starce, jak si opět sedá a opět si pokládá loket na koleno a hlavu na pěst. Jak se noří do myšlenek.

To by potřeboval udělat i Artur, ačkoli jeho myšlenky se teď musely soustředit především na to, jak použije Nepravděpodobné schodiště, aby se dostal z této studené, zaprášené díry. Ale tak jednoduché to nebylo. Má riskovat cestu po Schodišti, když ven může vést i jiná cesta? Kam by měl zamířit? Přímo do Pondělního Pokoje, kde by se pokusil získat Hodinovou ručičku? A co Vůle a Suzy Modrá? A Pondělní Soumrak?
Pondělní Soumrak… Artura najednou napadlo, jestli Pravuil nezná způsob, jak navázat se Soumrakem spojení. Co přesně řekl Soumrak Pravuilovi, kromě toho, aby pomohl Arturovi a dal mu šálek čaje?
"Pravuile!"
Arturův výkřik se nesl kolem pyramid uhlí, ale ze tmy ani z modře osvětlené oblasti kolem hodin se neozvala žádná odpověď.
"Pravuile! Pojď sem!"
Odpovědi se opět nedočkal. A to mi odpřisáhl věrnost, pomyslel si. Rozhlédl se kolem dokola a uvažoval, jestli si vzpomene, jak se dostane do Pravuilova tábora. Opravdu by mu udělal dobře šálek něčeho horkého, i kdyby mu nepřítomný urovnávač neodpověděl na několik otázek. Ale jelikož po sobě nezanechával stopy, Artur věděl, že ničeho nedosáhne. Bude jen tak bloumat ve tmě jako pohybující se kaluž světla, která na tábor narazí jen obrovskou náhodou.
"Pravuile!"
Když se vytratily poslední ozvěny, zavládlo opět ticho. Ale jen co se Artur nadechl, aby ještě jednou vykřikl, něco uslyšel. Nějaký slabý, obtížně identifikovatelný zvuk. Zesílil, když Artur s použitím Klíče udržel pohromadě kupu uhlí a vyšplhal na jednu z pyramid. Čím byl výše, tím více se rozlévalo světlo z Klíče, ale pořád nic neviděl.
Potom zvuk poznal a vzhlédl. Zaslechl tlukot křídel. Někdo… něco se z výšky řítilo přímo k němu!
Artur uskočil stranou, když se mu nad hlavou prohnal máchající tvar. Jakmile dopadl na zem, uslyšel, jak narazil do jedné z pyramid, až se všude rozletěly kusy uhlí. Bytost, která se k němu takto snesla, očividně neuměla pořádně létat. Než se stačila vzpamatovat, Artur se k ní vydal s Klíčem připraveným k úderu. Nemyslel si, že to bude Soumrak, protože křídla mu při střemhlavém letu připadala bílá, a také se nedomníval, že by Soumrak, Poledne nebo Jitřenka měli s křídly nějaký problém.
"To byla šlupka!" prohlásil dobře známý hlas. Artur se zadíval na začerněný tvar, který vylézal z hromady uhlí. "Nikdo mi neřekl, že se země může přiblížit takhle rychle!"
"Suzy Modrá!" vydechl Artur. Usmál se, zasunul si Klíč za opasek a předklonil se, aby dívce pomohl na nohy. "Co… jak ses sem dostala?"
"Vůle se zmocnila jednoho nepozorného třetího tajemníka odpovědného za údržbu stropů a obstarala mi jeho křídla," vysvětlovala Suzy. Nejistě vstala a oprášila se, až se kolem ní zvedla oblaka uhelného prachu. Křídla měla pořád na zádech, i když je měla nahoře dosti přehnutá. Vypadala, jako by ani původně nebyla příliš bílá, ale nyní na nich pod černým prachem na několika místech prosvítala. "Poslala mě sem dolů, abych tě našla. Sama přijít nemohla. Říkala, že se nemůže přiblížit k nějakému starému dědkovi. Ještě štěstí, že jsem namířila ke správnému světlu. Co je zač ta modrá zář támhle?"
"To je ten starý dědek," odpověděl Artur. "Na tvém místě bych k němu nechodil. Takže Poledne tě nechal odejít?"
"Tak napůl," řekla Suzy. "Napřed jsme jim teda jako utekly. Moc teplo tady dole neměte. Měl by sis přečíst tenhle vzkaz, pak můžem zmizet."
Vsunula ruku do špinavé vesty a vytáhla obálku ze silného žlutohnědého papíru, zapečetěnou velkou kapkou vosku, na níž bylo vyraženo cosi, co připomínalo otisk žabí nožky.
Artur obálku roztrhl. Chvíli dopisu nedokázal přijít na kloub. Potom si uvědomil, že je napsaný na vnitřní straně obálky. Podobal se starobylému leteckému dopisu. Dopis byl složen přímo do obálky.
Vzkaz byl napsán nádherným rukopisem slabě zářícím zeleným inkoustem.

Pro Artura, Právoplatného dědice Klíčů od Království a Vládce Nižšího Domu, Středního Domu, Horního Domu, Vzdálených oblastí, Velkého bludiště, Jedinečných zahrad, Hraničního moře a Nekonečných oblastí mimo Dům, běžně označovaných jako Druhořadé říše…
Zdraví Vás Vaše oddaná sloužící, Články tři až sedm Vůle Naší Nejvyšší Stvořitelky, Svrchované Architektky Všeho, prostřednictvím textu sepsaného rukou slečny Suzy Tyrkysově Modré, plničky inkoustu, atd. atd.
Vážený pane, doufám, že Vás toto psaní zastihlo v pořádku a včas, aby Vám mohlo sdělit varování, že se za žádných okolností nesmíte přibližovat k obrovi připoutanému řetězy k hodinám v prostorách, jež nyní bohužel dočasně obýváte. Někteří jej zovou Stařec. Je krajně nebezpečný. Opakuji: nepřibližujte se k němu ani se nepouštějte do blízkosti hodin!
Vaše dočasné uvěznění mne rmoutí, nicméně Vás ujišťuji, že naše plány, byť do určité doby odložené, neztratily nic ze své platnosti. Mohu li to navrhovat, Vaším dalším krokem bude okamžitý přesun do Předpokoje pana Pondělí, neboť se obávám, že jeho vlastní Pokoj je nyní přísněji střežen a před naším dalším postupem bude vyžadovat pečlivého prozkoumání.
A jak se dostanete z Vašeho vlhkého sklepení do Předpokoje pana Pondělí? Měla jsem v úmyslu zajistit další pár křídel, která by Vám Suzy mohla přinést, ale s jejich používáním se pojí jisté obtíže, a obávala jsem se, aby nedošlo k neštěstí. Lepší a příhodnější bude, když užijete Nepravděpodobného schodiště.

"Nemůžu se těch pitomejch křídel zbavit," přerušila ho Suzy. Artur přestal číst popis a vysvětlení, jak použít Nepravděpodobné schodiště, jež bylo takřka shodné s vysvětlením, které mu poskytl Stařec, jako by pocházely ze stejné knihy a Vůle i obr se je naučily nazpaměť. Suzy se pokoušela natáhnout ruku přes rameno a zápasila s křídlem.
"Chceš, abych ti pomohl?" zeptal se.
"Ne!" zvolala Suzy. "Připadají mi, jako by mi přirostly k zádům."

"Tak mi připadaly i ty moje," podotkl Artur. "Ale ty odpadly, a těsně předtím, než jsem tady přistál, se proměnily zpátky na papír."
"Křídla z papíru? Ty jsou jen na chvilku, to je slabý kouzlo," řekla Suzy pohrdavě. "Tohleto jsou fakt prvotřídní křídla, který ti vydrží. Viděla jsem, že se dají nasadit a sundat, zvětšovat a zmenšovat. Musí v tom bejt nějakej figl."
Artur obezřele přikývl. Jestli v tom byl nějaký figl, zdálo se, že Suzy na něj jen tak nepřijde. Vrátil se ke čtení dopisu od Vůle.

Po Nepravděpodobném schodišti přijďte do Předpokoje pana Pondělí. Nakreslila jsem obrázek, abyste si mohl cíl své cesty představit. Nezapomeňte, že Schodiště je umíněné a na řadě míst mizí. Než dorazíte do Předpokoje, nescházejte z něj!

Artur se podíval na obrázek. Byl velký asi jako nehet na jeho palci, byl však nesmírně jemný a podrobný, jako opravdu starobylá rytina. Znázorňoval vnitřek místnosti, či spíše stanu, protože stěny byly evidentně z plachtoviny a uprostřed se tyčila žerď. Kromě nich byly vidět hromady polštářů a malý stolek s vysokánským, útlým džbánkem a kolem něj několik číší.
To je mi zvláštní předpokoj, pomyslel si Artur. Pokrčil rameny a opět se začetl.

Půjde li všechno, jak očekávám, budu Vás tam čekat se všemi spojenci, které se mi podaří sehnat. Další fázi svého plánu Vám vyjevím, až se opět setkáme.
Do té doby zůstávám Vaším věrným a uctivým služebníkem. Nechť se Vůle naplní.

Artur dopis složil a vsunul si ho do kapsy kalhot. Suzy se pořád potýkala s křídly.
"Co ti Vůle řekla, že máš udělat?" zeptal se Artur. "Teď, když jsi mi předala ten vzkaz?"
"Nevím," Suzy na to. Přestala zápasit s křídly, spustila ruce a zasunula si prsty pod otvory pro rukávy vesty. "Nic neřekla. Myslím, že půjdu s tebou."
"Nevím, jestli se mnou ale jít můžeš," opáčil Artur.
Suzy se na něho zlostně zadívala. "To se povedlo! Já sem uletím celou tu zatracenou cestu a tobě je úplně jedno, jestli s tebou budu pokračovat dál!"
"Když to bude možné, vezmu tě s sebou," vysvětloval jí Artur trpělivě. "Musím se vydat po něčem, co se jmenuje Nepravděpodobné schodiště, a prostě jenom nevím, jestli po něm můžeme jít oba dva, to je všechno. Překvapuje mě, že ti to Vůle neřekla."
"Vůle myslí jenom sama na sebe," zamumlala Suzy nezřetelně. "Udělej toto, udělej támhleto, musíme vyhovět záměrům Architektky… fakt mě to už štvalo. No nic, jdeme do toho, než mě dostihnou ti surovci, co pracují pro Poledne."
"Cože?"
"No to Nepravděpodobné schodiště. Jdeme na něj. Kdepak začíná?"
"Ne, co je s těmi surovci?"
"Jo tak, první skupince, kterou za náma vyslal Poledne z kanceláře Generálního účelníka, bylo docela snadný utýct. Ale když jsem se dostala do Horního sklepa, u okraje jámy už hlídkovala celá banda komisařů. Proletěla jsem kolem nich, ale řekla bych, že někteří si už stačili obstarat křídla. Takže bysme měli pohnout kostrou. Tobě nejspíš nebudou moct nic udělat, ale mně ublížit rozhodně můžou."
Artur při jejích slovech vzhlédl. Napřed nic neviděl, dokud neoddálil Klíč, aby mu nepadalo světlo do očí. Nahoře, kde před chvílí nic nebylo, už zahlédl slabá světýlka. Světýlka, která se mu před očima zvětšovala a jasněla.
"Průzkumné lampióny," řekla Suzy. "Řekla bych, že to jsou komisaři seržanti. Asi tak šest."
Artur už chtěl něco říci, když se za nimi ozval vzteklý ryk, ryk tak hlasitý, že si Suzy instinktivně chytila klobouk, který však měla na hlavě naražený tak pevně, že by ho neodvál žádný vítr. Komisařů si všiml i Stařec.
"Chyť mě za ruku," vybídl Artur Suzy. Natáhl levou ruku, přičemž Klíč pořád držel v pravé. Suzy ji zdráhavě chytila, i když ji držela jako mrtvou krysu, jen dvěma prsty.
"Ne, drž se pevně!" zvolal Artur. "Jinak se mi určitě ztratíš."
Suzy ho sevřela pevněji. Artur doufal, že jí říká pravdu. Ani v nejmenším netušil, zda ji s sebou může vzít. Vlastně ani nevěděl, zda dokáže Schodiště najít, natožpak ho sám použít.
Jak to Stařec a Vůle říkali? Představ si schodiště, kde žádné není. Soustřeď se na něco, co se podobá schodům, a věř, že se na daném místě Schodiště objeví.
Tam ve tmě nad tou mírně sesunutou pyramidou, pomyslel si Artur. Tam bude Schodiště. Bude pokračovat dál od přirozených stupňů uhlí, které se vytvořily tam, kde se svezlo úbočí pyramidy.
Ano, říkal si dál v duchu. Široké schodiště, které vede přímo vzhůru. Schody z bílého mramoru, co se třpytí ve tmě. V duchu už ho jasně viděl, ale bylo i v tom tmavém prostoru?
"Stůjte! Zůstaňte stát, kde jste!" ozval se odněkud shora výkřik, ale byl slabý a pořád ještě poměrně daleko.
Odpověděl mu modrý záblesk, který vyšlehl z hodin, ale i ten byl krátký a odrazil se, jako by narazil do skleněného stropu asi jen sto metrů nad Starcovým neobvyklým vězením.
Artur výkřiku ani záblesku nevěnoval pozornost. Schodiště, mramorové stupně, už viděl před očima. Zářily nad pyramidou. Stačilo jen skočit na první schod…
"Au!" vyjekla Suzy, když Artur bez varování vyskočil. Křídla jí zamáchala úsilím udržet se u Artura, který se vznesl do vzduchu u pyramidy. Ale nohama na uhlí už nedopadl. Doskočil na něco, co Suzy zůstávalo neviditelné, a vyskočil ještě jednou. Suzy prudce tloukla křídly, aby mu zůstala v závěsu, a zavřela oči. Ucítila, jak opět vyskočil, a oči zavřela

ještě pevněji v očekávání toho, jak ji bolestivě stáhne k zemi, bez ohledu na křídla.
Ale nestalo se to. Nohama se něčeho dotkla, ale nebylo to po prudkém pádu z výšky.
Otevřela oči a shlédla pod sebe. Pod špinavými botami se jí třpytil bílý mramor. Podívala se doprava, doleva a vzhůru. Kromě schodů táhnoucích se přímo nahoru viděla všude kolem jen světlo, oslňující bílé světlo.
"Koukej se pod sebe, na schody," vykřikl Artur. "A poběž! Nesmíme se zastavit!"

Kapitola devatenáctá

"A jak to teda funguje, co?" hekla Suzy poté, co s Arturem svědomitě držela krok na přinejmenším dvou stech schodech, aniž se pustila jeho ruky. "To budeme šplhat dál do schodů, až přepadneme přes okraj a sletíme zas až na zem?"
"To nevím," odpověděl Artur. Byl unavený, ale cítil se také jakýmsi zvláštním způsobem povznesený. Bylo nemožné, aby v normálním světě tak rychle vyběhl tolik schodů, tedy alespoň bez Klíče. Vychutnával si, jak mu do plic snadno vniká vzduch, i když svaly nad tímto neutuchajícím úsilím protestovaly. "Ale musíme pokračovat. Občas tu mají být Odpočívadla, ale nejsem si jistý, co jsou zač. Až se k nějakému dostaneme, musíme honem zase najít Schodiště, jinak na něm zůstaneme uvěznění. Řekl bych, že navždycky."
"To jsou samý komplikace," zamručela Suzy. "Měla jsem se držet svých kalamářů. Můj táta vždycky říkal: nikdy se dobrovolně do ničeho nežeň."
Málem se zastavila a stáhla Artura zpátky.
"Co je?" zeptal se ostře a zatahal ji za ruku, aby ji dál táhl do Schodiště.
"Vzpomněla jsem si!" zvolala Suzy. "Vzpomněla jsem si na tátu, jenom na chviličku! To se mi nestalo už dlouhý roky! Moc mě myli mezi ušima. Co je to?!"
Artur napůl otočil hlavu, aby se na ni podíval. Když se opět zadíval na schody, málem mu strnul krk. Něco před nimi bylo, z bílé okolní záře vystupovalo něco barevného. Zároveň ho přepadl nepříjemný pocit, že se jim schody pod nohama pohybují jako eskalátor. K tomu, co na ně čekalo výše, se přibližovali mnohem rychleji než rychlostí chůze.
"Pozor!" vykřikla Suzy a pak schody zmizely a s nimi zmizelo i bílé světlo. Zůstali stát po kolena ve vodě, mezi svěžími zelenými rostlinami, které připomínaly zelí o velikosti domů, a nad nimi na jasném modrém nebi svítilo slunce.
"Odpočívadlo!" vyhrkl Artur. "Rychle! Musíme zase najít Schodiště!"
V odpověď se ozvalo hluboké zamručení a zpoza jedné gigantické hlávky zelí se pomalu zvedla obrovská ještěří hlava na neustále se protahujícím krku.
"Další dinosauři!" zaúpěl Artur. Tento vypadal naštěstí na býložravce, ale byl velký jako návěs za tahačem a dvě děti by mohl snadno zašlápnout, aniž by o něco takového vůbec stál. Měl také močálově modrou barvu, se strakatými tmavě fialovými šmouhami. Artur upíral na fialové šmouhy oči a bojoval s nutkáním hystericky vyprsknout smíchy. To však nemohl. Musel najít něco, co vypadalo jako schody…
Dinosaurus opět zaryčel, pohnul se dopředu a drtil přitom hrudí gigantické zelí. I kdyby byl jenom zvědavý, pořád představoval velké nebezpečí. Museli mu jít z cesty a vrátit se na Schodiště.
Artur se horečnatě rozhlížel a otáčel, až skoro smýkl Suzy na zem. Její sevření trochu povolilo, ale jeho zesílilo.
"Nepouštěj se! Zůstala bys tady! Hele!"
Uviděl něco, co by jim mohlo pomoci. Houští vysokého rákosí. Artur k němu vyrazil a trhl Suzy, která nebyla na jeho náhlý výpad připravená. Kdyby dokázal jednu rostlinu zprohýbat do tvaru schodů, mohlo by to stačit. Bez dalšího uvažování si zastrčil Klíč za opasek - a plíce se mu stáhly uprostřed dechu a v hrudi ucítil dobře známý tlak.
Zapomněl na to. Už nebyl v Domě. Byli ve Druhořadých říších. Možná dokonce v dávné minulosti jeho vlastního světa, a on potřeboval držet Klíč, aby mohl opět dýchat na sto procent. Ale na to nebyl čas!
Artur honem zpřehýbal rákosí na šesti místech v pravidelných rozestupech, nechal ho viset pod určitým úhlem a opět popadl Klíč. Upřeně se na ohnutou rostlinu zadíval. Uviděl schody, jak vyráží z vrcholu rákosí k obloze. Sledoval útlý obrys rákosových stupňů a představoval si, jak přechází do mnohem bytelnějších mramorových schodů.
Do zad ho udeřila vlna vytvořená brodícím se dinosaurem. Suzy hekla nebo zadusila výkřik, a pak Artur vyskočil, ona zamáchala křídly a oba se celí promočení opět ocitli na Nepravděpodobném schodišti.
Arturovy plíce opět zaplavil vzduch. Měl pocit, že se zhroutí úlevou, ale věděl, že to nemůže. Vyčerpaně vzal Suzy za ruku a opět se pustil do schodů.
"Kolika těmihle Odpočívadly budeme muset projít?" zeptala se Suzy. Trochu mávala křídly, aby je usušila. Alespoň se z nich smyla část uhelného prachu a už vypadaly o něco bělejší. Byly šedobílé, už nikoli šedé. "A kam vlastně jdeme?"
"Já nevím," odpověděl Artur. Když to dořekl, ucítil, jako by mu schod pod nohama změkl jako máslo právě vytažené z lednice, a na okamžik ho přepadla obava, jestli jím nepropadne.
"Teda jako vím, kam jdeme," zopakoval co možná nejrychleji a nejsebejistěji a ve stejné chvíli si před očima jasně vybavil kresbu Předpokoje pana Pondělí, kterou mu poradila Vůle. "Chci říct, že nevím, kolik Odpočívadel nás ještě čeká. Jdeme do Předpokoje pana Pondělí, kde se máme setkat s Vůlí."
Schod při těchto slovech opět ztvrdl, opět připomínal mramor a nikoli žužu.
"Aha, tak to zas jo," opáčila Suzy sarkasticky. "Moje kamarádka Vůle. Doufám, že dodržíš slib, Artůrku."
"Neříkej mi Artůrku," vyštěkl Artur. "Udělám všechno, co bude v mých silách, abych tebe i ostatní děti dostal domů."
Když promluvil, schody se před ním jako by zavrtěly a jako by se trochu stočily na stranu. To však trvalo jen asi vteřinu a Artur si nebyl jistý, co to mělo znamenat, pokud vůbec něco. Možná to byla jen součást podivnosti všeho,

co se kolem nich odehrávalo.
"Něco je před námi!" varovala ho Suzy. "Další z těch…"
Znovu dorazili na Odpočívadlo mnohem rychleji, než očekávali. Jednu chvíli zvedali nohy, aby stanuli na dalším schodu, v dalším okamžiku byli na rovné zemi.

Byla tma a zima. Artur pozvedl Klíč, ale uviděl jen kamenné stěny. Vlhké kamenné stěny. Byli v jeskyni.
Slabý zvuk ho přiměl, aby se s rozzářeným Klíčem vysoko v ruce otočil. V jednom koutě se v nepopsatelném strachu plazila skupinka lidí. Byli nazí, pokrytí hustou vrstvou chlupů a na kostnatých hlavách měli výrazné nadočnicové oblouky.
Neandrtálci, pomyslel si Artur. Nebo kromaňonci nebo někdo takový. Chtěl jim říct, aby se nebáli, ale neměl čas a stejně by mu nerozuměli.
Otočil se ke stěně a hrotem Klíče na ni rychle nakreslil jakési klikaté a velice nepravidelné schody. Ale než si stačil představit Schodiště, Suzy promluvila.
"Mně to moc schody nepřipomíná."
"Pst!" sykl Artur. Teď už si Schodiště představit nedokázal. Začal propadat panice.
Zůstaneme navždy uvězněni v době kamenné… ne! Ne!
Zhluboka se nadechl a začal rýsovat další schody, tentokrát o něco pomaleji a dával si pozor, aby byly linky rovnější. Už jako schody vypadaly. Byly to schody. Už se na ně chystal skočit a odvléct s sebou i nevděčnou Suzy…
S otevřenýma očima skočil na stěnu. Napůl očekával, že se zraní a skončí na zemi jeskyně. Ale neskončil. Kolem něho explodovalo bílé světlo a přijalo ho do sebe. Byli zpátky na Nepravděpodobném schodišti.
Chvíli po něm šli mlčky. Potom Suzy promluvila. "Omlouvám se za to, co jsem řekla. Teď už ani neceknu."
Artur napřed neodpověděl. Pak řekl: "To nebyla tvoje chyba. Myslím, že by ta kresba nefungovala. Pochyboval jsem o tom, než jsi stačila něco říct."
"Nepustíš mě?" zeptala se ho Suzy mnohem slabším hláskem, než u ní bylo obvyklé. "Nenecháš mě tady samotnou?"
"Ne! Jasně že ne!" ujistil ji Artur. Málem se zastavil. Suzina představa, že by ji mohl opustit, ho přímo šokovala.
"Akorát že si vybavuju věci z minulosti," špitla Suzy. "Vzpomínám si, jak jsem poprvý uviděla Pištce. Vzpomínám si, jak mě máma vzala na venkov a… a tam mě nechala. Mě, holčičku z města, a já nevěděla, co si počít, a pak přišel Pištec a za ním tančily všechny ty děti…"
Artur jí ještě silněji sevřel ruku. Věděl, že na to nemůže nic říct.
"Zvláštní, jak se mi to všechno vrací," pokračovala Suzy. Trochu potáhla a z kapsy vytáhla nepříliš čistý kapesník, aby se vysmrkala. "Musí tu být něco ve vzduchu."
"Taky si myslím," opáčil Artur. "Počkej… něco se blíží…"
Stáli vedle cesty, pod horkým sluncem a jasnou oblohou, kterou u obzoru vroubil slabý náznak mračen. Cesta byla ve skutečnosti stěží víc než stezka. Nebyla ani vydlážděná, tvořila ji jen udusaná hlína, kterou občas prosvítaly úseky nepravidelných dlaždic. Po jedné její straně rostly krátké, zkroucené stromy zasazené v nepravidelných řadách. Na druhé straně, kde stáli Artur se Suzy, se táhla louka s krátkou trávou, spásanou kozami, které na ně civěly ze svahu ve vzdálenosti několika set metrů.
"Kameny!" zvolal Artur a ukázal na hromadu nakupenou pod stromy zpátky u cesty. "Z nich můžeme udělat schody."
Zatáhl Suzy na druhou stranu cesty a společně doběhli k hromadě kamení. Už k ní málem doběhli, když si Artur všiml, jak k nim po cestě běží nějaký muž. Pelášil ostošest, ale stabilním tempem, které prozrazovalo, že si rychlost udrží ještě dlouho. Byl vyzáblý a šlachovitý a měl na sobě jen bederní roušku a jednoduché opánky. Holá hladká hrud se mu leskla potem.
Když je muž zaregistroval, na okamžik se zarazil, pak se zarazil ještě jednou, když Suzy roztržitě zamávala křídly. Zadíval se na ni a udělal jakési formální gesto, jako by si clonil oči před sluncem a zároveň je zdravil.
"Vyhráli jsme u Maratonu!" zvolal. "Peršané jsou poraženi! Děkujeme Níké za vítězství!"
Nezastavil se, jen za běhu odvrátil zrak a málem zakopl o dlaždici. Nezastavili ani Artur se Suzy. Utíkali dál k hromadě kamení, které Suzy Arturovi pomohla uspořádat do stupňů, Artur uchopil Klíč, představil si Schodiště a vstoupil na viklající se plochy. Tentokrát to bylo snadné a oba se záhy ocitli na mramorových schodech a všude kolem nich se rozzářilo bílé světlo.
"Myslím, že vím, kde k tomu došlo," řekl Artur. "Tedy kdy k tomu došlo. V našem světě. V jeho dějinách. Měl jsem v jednom projektu zmapovat, odkud se vzaly některé známé obchodní značky. Myslel si, že jsi Níké, okřídlená bohyně vítězství."
"Já?!" odfrkla si Suzy. "Kdybych si ty pitomý křídla mohla sundat, řekla bych, že bych ho nezmátla."
"Přemýšlím, jestli je možné na těch Odpočívadlech nezastavovat," uvažoval nahlas Artur. "Vsadil bych se, že kdyby Architektka nechtěla, tady všude by se nikdy nezastavovala. Poběžme!"
Běželi.

Kapitola dvacátá

Artur bral schody po několika a zběsilou rychlostí se hnal vzhůru.
"Proč… proč tak rychle?" hekala Suzy.
"Když poběžíme rychleji, možná bude těch Odpočívadel míň! Já nevím! Připadne mi to tak správné!"

"Ale jestli to tak není, prostě na Odpočívadla vlítnem o to rychleji," odpověděla Suzy.
Artur nic neřekl. Měl opravdu pocit, že když se bude pohybovat rychleji, dostanou se do cíle cesty dříve, a že by se tak mohli vyhnout některým Odpočívadlům. Ale byl to jen pocit. Nikdy se mu nepodařilo zjistit o něčem dostatečné množství informací, ať už to bylo z Atlasu, od Vůle, od Starce…
"Něco je před námi!" vykřikla Suzy.
Artur zamrkal, spatřil něco pevného a pak do toho narazil Klíčem a spolu se Suzy vyklopýtal lehkými dřevěnými dveřmi do úzké dlážděné uličky. Chvilku si myslel, že je zpátky v Předsálí Domu.
Pak mu do nosu vnikl strašlivý puch a poznal, že v Předsálí není.
Po celé délce uličky ležely hromady těl. Spousty a spousty těl narychlo posypaných vápnem. Bílý prášek jim zakrýval tváře a rysy obličeje, takže tu mohly být v řadách na zemi rozloženy třeba sochy nebo panáci. Tedy až na ten zápach a mouchy, které ve spirálách poletovaly nad těly, a krysy, které kolem nich šmejdily a vybíhaly z otevřené strouhy táhnoucí se po druhé straně uličky.
Nebylo tu ani stopy po živé duši.
Artur zatajil dech, a když se rozhlížel, snažil se nepozvracet. Všechny domy byly úzké; dvoupatrové budovy naklánějící se do ulice, která proto tonula ve stínech, i když nad ní jasně svítilo slunce. Domy byly do výšky dvou metrů postaveny z kamene, ale nad ním se zvedaly obnažené dřevěné trámy a natřené dřevěné desky. Většina domů měla doškové střechy, ačkoli některé byly opatřeny dřevěnými šindeli či břidlicovými taškami. Všechny se honosily pestře natřenými dveřmi a okenicemi. V Arturově době by to byly starobylé domy, příliš starobylé, aby mohly stát jinde než v Anglii nebo v Evropě. Tady, byť ne nejnovější, tak staré ještě nebyly.
Tato ulička musela být ve své době docela příjemná, pomyslel si Artur. Teď už ale není.
Každý dům měl na vstupních dveřích a zdech neuměle namalovaný bílý kříž. Artur věděl, co to znamená a co zabilo všechny tyto lidi.
"Dýmějový mor," zašeptal. Ocitli se nejspíš v Anglii, někdy v sedmnáctém století. Epidemie moru tu vypukla někdy kolem roku 1660. Nebo se vynořili ve stejné době na nějakém jiném místě světa. Artur opět nevěděl o Domu, Nepravděpodobném schodišti nebo Druhořadých říších dost, aby si mohl být jistý.
Ucítil, že Suzino sevření najednou ochablo. Ruku stiskl až příliš pozdě. Chviličku ji držel za prsty, ty pak ale Suzy odtáhla a vzdálila se.
"Suzy! Musíme pokračovat v cestě!"
Nevrátila se. Artur za ní utíkal. Dívka přešla ulici a zatlačila na bleděmodré dveře. Ty se několik centimetrů vrzavě otevíraly, potom narazily do těla, které leželo za nimi. Suzy na dveře zatlačila ještě jednou, pak do nich kopla a rozplakala se. Po tvářích jí kanuly slzy a zanechávaly jí tmavé skvrny na kravatě. Na zádech jí zplihle a zkormouceně visela křídla.
"Co se stalo?" zeptal se Artur. Suzy mu vždycky připadala veselá a bezstarostná, i když se před ní objevili dinosauři nebo barbaři s meči v rukou. Co se s ní stalo?
"Toto byl můj dům!" vzlykala. "Všechno se mi to vrací. Tady jsme bydleli!"
Otočila se k nejbližší hromadě těl a už chtěla odvalit to horní, aby se na ně podívala, když ji Artur popadl za zápěstí a odtáhl ji.
"Ty nic dělat nemůžeš!" řekl jí naléhavě. "A nemůžeš tady zůstat! Musíme najít nějaké schody!"
"Co to, vždyť to je Suzy, dcera Jacka Dyera, vrátila se jako anděl smrti," zamumlal jakýsi hlas.
Artur a Suzy na strašlivý okamžik strnuli. Napadlo je, že k nim promluvila jedna z mrtvol. Potom si všimli, jak se z potemnělého vchodu vedlejšího domu zvedá jakoby hromada hadrů. Byla to stará žena zachumlaná do županu s kožešinovým límcem, i když byl teplý den. Držela si u tváře mokrý kapesník. Artur ucítil směs hřebíčku a růžového oleje, jímž byl napuštěn a který byl dobře cítit i navzdory puchu mrtvých těl.
"Takže jsi i tak umřela," zamručela stařena. "Říkala jsem tvé matce, že je hloupé odvádět tě odsud. Smrt se neřídí hranicemi farností. Smrt vtrhne, kam se jí zachce, ať už ve městě nebo na venkově."
"Je mrtvá?" zeptala se Suzy potichu.
"Všichni jsou mrtví!" Stařena se zasmála. "Všichni jsou mrtví! I já jsem mrtvá, jenže to ještě nevím!"
Bláznivě se rozchechtala. Artur ještě jednou zatáhl Suzy za ruku. Tentokrát se nevzpírala. Ale když ji vlekl pryč, nepomáhala mu.
"Tak pojď!" naléhal na ni. V sousedním domě byly dveře dokořán a za nimi se muselo zvedat schodiště. A třebaže bylo tak blízko, bál se, že se tu zdržel déle než kdekoli jinde, a navíc ho Suzy pustila.
"Mysli na Předpokoj pana Pondělí!" vykřikl Artur, když Suzy protáhl otevřenými dveřmi, krátkou a uzoulinkou chodbou k točitému schodišti tak stísněnému, že hlavou vrazil do schodů nad sebou. "Soustřeď se na návrat do Domu!"
Artur tato slova zavolal, zatímco se sám pokoušel soustředit. Ale nedokázal nemyslet na všechna ta mrtvá těla. Žádného mrtvého člověka dosud neviděl, a vždycky si představoval, že až ho uvidí, bude to na nemocničním lůžku. Nedokázal přestat myslet na ty úděsné, nahodilé hromady mrtvol, rychle zasypané vápnem několika málo přeživšími, kteří byli příliš vyděšení, aby udělali něco jiného.
Spává epidemie byla moderním protějškem dýmějového moru. Lékaři a léčitelé tehdy netušili, jak se šíří nebo odkud se vzal, a současní lékaři se ocitli ve stejné situaci, když propukla Spává epidemie. Artur byl jedinou nadějí. Kdyby selhal, nemoc Uchvatitelů by v jeho městě zabila skoro všechny obyvatele včetně lidí, které miloval a na nichž mu záleželo. Stejně jako mu poslední epidemie zabila rodiče.
A pak se rozšíří a na ulicích se budou hromadit těla přesně jako tady…
Musím se dostat do Předpokoje pana Pondělí, uvažoval horečnatě. Předpokoj pana Pondělí. Předpokoj pana Pondělí.

Pod nohou mu zmizel poslední nabílený dřevěný schod a nahradil ho mramor. Ušmudlané stěny ze sedmnáctého století zalilo perleťově bílé světlo.
Artur opět stanul na Nepravděpodobném schodišti. Levou ruku měl sevřenou, tak pevně sevřenou, že chvilku nemohl poznat, zda jí pořád drží Suzy. Dostala se s ním ven, anebo zůstala uvězněna ve svém původním čase a prostoru, kde by takřka jistě umřela na černou smrt?
Artur se ohlédl - a zadíval se Suzy do očí.
"Řekla bych, že mě máš na krku," potáhla Suzy. Pokusila se o úsměv, ale ten se záhy rozplynul. "Nemá cenu, abych se teď vracela domů."
Artur se vydal do schodů. Nezpomaloval a nepřestával mluvit.
"Mohli bychom najít záznamy tvých příbuzných a změnit je tak, aby mor přežili," řekl.
"Ne," odpověděla pomalu Suzy. "Už jsem ti to řekla. Pátrám stovky let a svůj vlastní záznam jsem nenašla. Nikdo z nás nikdy nenašel záznam o člověku, o kterým jsme třeba jen slyšeli. Myslím, že se nedá nic dělat. Vrátím se a budu věčně plnit kalamáře."
"Ne, nebudeš," prohlásil Artur. Snažil se vložit do svého hlasu víc sebejistoty a naděje, než kolik ve skutečnosti cítil. "Porazíme pana Pondělí a všechno v Nižším Domě dáme do pořádku. Uvidíš."
Suzy odpověděla zvukem, který mohl být odfrknutí, ale možná se jen vysmrkala. Jak měla ve zvyku, poněkud nehygienicky, přímo do rukávu.
"Teď už se budu opravdu soustředit na ten Předpokoj," řekl Artur. "Myslím, že když se na něj pořádně zaměřím, dostaneme se přímo tam, bez dalších zastávek."
"Jako je třeba ta kousek před námi?" zeptala se Suzy.
Artur zaklel a pokusil se běžet do schodů ještě rychleji, jako by se nějakým způsobem dokázali prohnat vířící barevnou masou, která určovala další Odpočívadlo. Ale nedokázali to. Artur opět v jednom okamžiku stál na schodišti a v dalším už byl na úplně odlišném místě.
Jenže už nebylo tak odlišné jako v předchozích případech. Neocitli se v době dinosaurů, v jeskyni, v antickém Řecku ani v morem stížené Evropě. Artur civěl na nejmodernější širokoúhlou televizní obrazovku se ztlumeným zvukem, na níž uviděl hlasatele zpráv, koženou pohovku, stolek obložený výtisky časopisů Rolling Stone a Newsweek a prázdnou láhev od Coca Coly. Toto byl typický obývací pokoj z jeho současnosti.
Potom vypoulil oči ještě víc, když z pohovky, na níž dosud ležela na břiše, vstala Lístka. Oči měla zarudlé a na pomačkané tváři měla slzy. Zůstala hledět s otevřenou pusou a pak vykřikla.
"Arture! A… eee… ty jsi anděl?"
"Lístko!"
"Ne, já nejsem anděl," řekla Suzy. Otřela si oči a zhluboka se nadechla, pak dodala: "Akorát si nemůžu sundat křídla. Jmenuju se Suzy Tyrkysově Modrá."
Lístka přikývla a zacouvala k opačnému konci pohovky, kde zůstala ostražitě stát.
"Jsi to ty, Arture? Že ano?"
"Ano, jsem to já! Nemůžeme se zdržovat," vykoktal Artur. "Je tu další patro? Nějaké schody, schodiště?"
"Ano, tam… tam nahoře," odpověděla Lístka pomalu. Artur si všiml, že je v šoku. Za ní na obrazovce hlasatele najednou vystřídal záběr hořící budovy. Jeho škola. "Co…?"
"Nemůžeme čekat!" zvolal Artur. Zamířil ke dveřím, na něž ukázala Lístka, a odtrhl Suzy upřeně hledící na televizor.
Lístka zaváhala, pak vyrazila za nimi.
"Kdy to bylo?" zeptal se, zatímco běželi chodbou. "Kdy hořela ta škola? Včera?"
"Co? Ve zprávách to ukázali před čtvrt hodinou," řekla Lístka. "Celé město je odřezané! V karanténě. Ale co tu děláš? To je ta ručička, po které se sháněly ty psí tváře?"
"Je Ed v pořádku? Tvoji příbuzní?" vyptával se Artur.
"Jsou nemocní," zavzlykala Lístka. "Vážně nemocní. Jsou v jakémsi divném komatu. Říká se tomu Spává epidemie. Arture, musíš něco…"
Lístčin hlas zmizel, když vyskočil na první schod, a skočil ještě jednou, jen co si horečnatě představil bílý mramor a světlo Nepravděpodobného schodiště.
"To byla tvoje sestra?" zeptala se Suzy. "Nebo tvoje snoubenka?"
"Jenom kamarádka," hekal Artur. "Jmenuje se Lístka. Prosím tě… zticha. Musím se soustředit. K něčemu se blížíme."
Poznal zvláštní pocit pod nohama, klouzání pohyblivých schodů zrychlujících se k nějakému výše položenému bodu. Dalším příznakem byla barva vířící do bílého světla.
"Drž se!" vykřikl.

Kapitola dvacátá první

Vzápětí Artur se Suzy dopadli jak širocí, tak dlouzí na hromadu polštářů. Zadívali se na malou zelenou žabku, která seděla naproti nim na stříbrném patrovém podnose, na němž spočívalo několik čokoládových dortíků a na jiných úrovních čtyři makronky.
"Přicházíte jak na zavolanou!" zaburácela Vůle hlasem mnohem silnějším, než mohl vycházet z malého žabího hrdla. "Vítejte v Předpokoji pana Pondělí."
Artur se rozhlédl. Nacházeli se uvnitř hedvábného kulatého stanu, podepřeného dřevěnou středovou žerdí. Nemohl mít

víc než pět metrů v průměru.
"Toto je ten Předpokoj?"
Žabka jedním okem sledovala Arturův pohled, zatímco druhé upírala na Suzy.
"Ne. Toto je stan, jeden z tisíců, jež jsou umístěny v Pondělním Předpokoji, a tudíž výtečný úkryt. Zajistila jsem vám několik možností převlečení. Podívejte se, prosím, do támhleté skříně, rychle si vyberte nějaké šaty a vlasy a vemte si je na sebe. Myslím, že vlasy jsou samolepící."
Vůle jazykem ukázala na bronzem obitou skříň u stěny stanu. Artur a Suzy k ní přešli a vytáhli nejméně dvanáct různých kabátů, košil, klobouků a paruk včetně falešných plnovousů.
"Ty samolepící vlasy pak půjdou zase odlepit, že ano?" zeptal se Artur o několik minut později, když si začal na temeno opatrně nasazovat dlouhovlasou bílou paruku. "A proč se vlastně maskujeme?"
"Ale ano, jenom třikrát zopakujete: ‚Dneska vlasy, zítra nic' a paruka odpadne," poznamenala Vůle. Připadala jim netrpělivější než jindy. "Musíte se zamaskovat, protože musíme přejít velkou část Předpokoje. Jelikož už přišlo hlášení o vašem útěku z Uhelného sklepa, po nás všech se teď bude shánět spousta pozorovatelů a pátračů."
"Dobře," přitakal Artur. Navlekl si odraný kabát, který vypadal, jako by byl zhotoven z osm centimetrů silné plsti. Ale padl mu nejlépe ze tří plášťů, které si rychle vyzkoušel, a uvnitř rukávu měl úzkou kapsu vhodnou na Klíč, takže si zvolil právě jej. Na rukávu si ještě všiml nějaké visačky. Popadl ji a už se ji chystal utrhnout Klíčem, když Vůle vykřikla.
"To nedělej! Nech tu visačku být. Je to tvůj čekací lístek!"
Artur se na něj podíval. Byl to obyčejný papír, na němž bylo jasně modrým inkoustem napsáno pouze číslo 98564. Když visačku otočil, inkoust zableskl a změnil barvu, přešel od červené k oranžové a zpátky k modré. Suzy pohlédla na lístek na svém kabátě, na němž se skvělo podobné číslo.
"Všichni v Předpokoji čekají na schůzku s panem Pondělí v jeho Denním pokoji," vysvětlovala Vůle. "Abyste mohli čekat, musíte mít lístek, jinak vás vyhodí. Až vyvolají vaše číslo, můžete vstoupit a vyložit Pondělí, co máte na srdci."
"To je velké číslo," poznamenal Artur. "Počítají se jen ta dvě poslední čísla? Kolik lidí přijme za jeden den?"
"Počítají se všechna čísla. Pan Pondělí dokončí asi tak dvě schůzky se Starousedlíky za rok," řekla Vůle. "Tyto lístky jsem sehnala včera, samozřejmě že v jiném převleku."
"To chceš říct, že na pana Pondělí čeká skoro sto tisíc lidí… tedy Starousedlíků?" žasl Artur.
"Ano," odpověděla Vůle. "Lenost! Už jsem o tom mluvila. Právě proto je v Nižším Domě v nepořádku nejméně sto tisíc úkonů! Bez souhlasu pana Pondělí nelze nic udělat a Pondělí se s úředníky, kteří vyžadují jeho souhlas, nesetkává."
"Ale marnit čas ve frontě nemůžeme. Musím sehnat lék!" zvolal Artur netrpělivě.
"Fronta se nás netýká. Teď, když jste se zamaskovali, se můžeme vydat přímo do Předpokoje," pravila Vůle. "V určité vzdálenosti odsud se s námi setká jeden spojenec, který tvrdí, že zná divnocestu do Denního pokoje pana Pondělí. Tou divnocestou se vydáme, ty získáš Větší Klíč a všechno bude v pořádku."
Suzy si odfrkla.
"Co je zač ten spojenec?" zeptal se Artur podezíravě.
"Nóó, mám li to říct na rovinu, je to Pondělní Soumrak," odpověděla Vůle. "Když Suzy odletěla s mým vzkazem, vyhledal mě. Po několika menších nešťastných náhodách jsem zjistila, že je věrným sluhou Architektky."
"Nebo mimořádně chytrý nepřítel," podotkl Artur. "To tě nenapadlo?"
"Vidí věci správnou optikou," řekla Vůle. "Zůstaň stát a já ti vyskočím na rameno."
Artur zaváhal, pak znehybněl. Žabka na něho vyskočila a uvelebila se mu u krku.
"Nebudeš se mi snažit vlézt do krku, že ne?"
"Nebude nutné, abych se v někom usídlila, děkuji," opáčila Vůle. "Přesto tě ale poprosím, aby sis vyhrnul límec a schoval mě, ano?"
Artur jí vyhověl. Bylo to zvláštní, cítit žábu na kůži. Byla chladivá, ale ne lepkavá, jako studená sklenice právě vytažená z lednice.
"Jste všichni připraveni?" zeptal se Artur a ohlédl se na Suzy. Rozhodně by ji takto nepoznal ani by ho nenapadlo, že není dospělá. Vypadala jako trpaslík z nějaké fantasy knihy. Nechála si své původní oblečení, ale klobouk vyměnila za podivně vyhlížející zašpičatělou plátěnou ušanku a nalepila si ježatý knírek a licousy, které jí dosahovaly až ke koutkům úst.
"Máš na sobě pořád křídla," poznamenal.
"Nevím, jak se jich mám zbavit," řekla Suzy. "Už jsem vyzkoušela úplně všechno."
Kromě mýdla a vody, pomyslel si Artur. Potom měl za tyto podlé myšlenky výčitky svědomí. Suzy sice vypadala ušmudlaně, ale nepáchla. A Artur si najednou uvědomil, že po několika přestávkách na Odpočívadlech Nepravděpodobného schodiště je sám špinavý.
"Nech si je," řekla Vůle. "Tady nahoře jsou křídla docela běžná. Spousta žadatelů přelétává do Předpokoje z menších čekáren pod námi. Pojďme, Arture. Až vyjdeš ze stanu, zamiř doprava."
Artur rozvázal řemínky u dveří stanu a sroloval je. Venku bylo světlo, z jasných výtahových šachet se rozlévala napodobenina slunečního přísvitu. Artur zamrkal, vykročil ze stanu a rozhlédl se.
Už se naučil neočekávat zde nic ve stylu běžných místností, ale přesto zůstal překvapený, nevěřícně se rozhlížel a zakláněl hlavu.
Předpokoj pana Pondělí byla obrovská veranda postavená ve dvou třetinách horského svahu. Či spíše sopky. Artur několik set metrů nad sebou spatřil okraj kráteru.
Veranda byla dvě stě nebo tři sta metrů široká a vystupovala přímo ze srázu. Něco ji podpíralo zespoda: pilíře, trámy nebo možná neviditelná kouzla. Nebylo jasné, z čeho je vlastně zhotovena. Hemžila se čekajícími žadateli, kteří si donesli stany, koberce, předložky, slaměné rohože a všelijaké další vybavení, aby si čekání co nejvíc zpříjemnili. Což

bylo docela rozumné, neboť tu mohli strávit celá staletí.
Všude bylo slyšet hovor, smích nebo jen hluk, a to i nad Arturovou hlavou, kde přelétávalo velké množství okřídlených Starousedlíků. Ve viktoriánských šatech zkombinovaných s rozložitými křídly na ně byl prapodivný pohled. I když se někteří vznášeli velmi vysoko, Artur si všiml, že se nikdo nepřibližuje ke kráteru sopky.
Všude kolem to vypadalo jako na karnevalu. Na rozdíl od Předsálí, kde všichni přinejmenším předstírali, že mají plné ruce práce, Starousedlíci tu měli záminku k čekání nebo zábavě, jaké se jim zachtělo, za předpokladu, že u sebe mají čekací lístky. Takže v Arturově těsném okolí byli lidé - Artur cítil, že jim musí říkat lidé, i když jimi ve skutečnosti nebyli -, kteří si četli, hráli stolní hry nebo karty, cvičili se v šermu, žonglování, psali, prováděli podivnou gymnastiku, popíjeli čaj, jedli koláče a vdolky, dívali se na něho…
Artur se zadíval na posledního muže. Jeho postoj mu byl do jisté míry povědomý, ačkoli se domníval, že ho nikdy neviděl. Byl hezky oblečený - ve sladěném bleděrůžovém kabátě, vestě a nohavicích - a měl dlouhý, svěšený knír. Když si tato růžová postava všimla, že ji Artur zaregistroval, sklonila hlavu a vmísila se zpátky do davu lidí. Právě tento úprk dotyčného prozradil.
"Pravuil!" zvolal Artur. "Myslím, že to byl Pravuil! Z Uhelného sklepa!"
"Špion!" zavrčela Vůle. "Honem! Zaboč doprava a běž ke karmínovému stanu se zlatou koulí na hlavní tyči. Vidíš ho?"
Artur přikývl a rychle se vydal udaným směrem.
"Pravuil říkal, že pracuje pro Soumrak," mumlal si Artur, když se prodíral zástupem lidí se Suzy v těsném závěsu.
"To je možné," zamručela Vůle. "Ale musíme si dávat pozor. Vejdi do karmínového stanu, zaboč doleva a jdi chodbou k zadním dveřím, pak běž ven. Vyjdeme v průchodu mezi hromadami krabic."
Interiér stanu byl potemnělý a rozdělený mnoha závěsy a přepážkami. Artur zabočil doleva a sledoval stěnu stanu až někam dozadu. Uviděl, jak se Suzy v ruce leskne nůž, a uvažoval, kde k němu přišla.
"Doufám, že ho nebudeš potřebovat!" zašeptal za chůze přes rameno. Stan byl velký, možná tak velký jako cirkusové šapitó, třebaže z venku se takový být nezdál.
Suzy se podívala na nůž ve své ruce.
"Mám ho, kdybysme se chtěli prořezat tou stěnou," vysvětlovala. "Bude to nejrychlejší cesta ven. Je zbytečný ho používat na Starousedlíky. Zranil by je, ale to je asi tak všecko."
"Ticho," okřikla je Vůle. Ale mluvila mnohem hlasitěji než všichni ostatní a Artur přemýšlel, proč se s varováním vůbec obtěžuje. Nebo možná se Vůle v podobě jadeitové žáby neslyšela.
Jak už Vůle řekla, za zadním východem ze stanu vedla úzká stezka mezi dvěma obrovskými a vratce vyhlížejícími kupami dřevěných krabic. Každá byla velká jako staromódní bedna od čaje a byly jich tu tisíce, nebezpečně naskládané v řadách vysokých šest až deset metrů. Artur si při bedlivějším zkoumání všiml, že to opravdu jsou bedny s čajem a mají po stranách šablonou vyvedené nápisy NEJLEPŠÍ CEJLONSKÝ nebo DIMBOLA Z VRCHOVINY. Řada z nich se honosila nápisy, které nedokázal přečíst, dokud se nedotkl Klíče v rukávu. Potom se písmena ze svých prapodivných symbolů slila do normální latinky. Potom se dala přečíst jako ČERNOVODSKÝ TERZIKON MARILON a OGGDRIGGLY Č. 3. Artur si byl poměrně jistý, že tato označení neexistovala na žádné bedně s čajem v jeho světě. Alespoň tedy na bednách naplněných čajem.
"Lup z Druhořadých říší," podotkla Vůle nesouhlasně. "Další důkazy o tom, jak do nich pan Pondělí strká nos!"
Na konci pěšiny mezi naskládanými bednami se zvedal sráz sopky. Holý šedý kámen, ztuhlá láva. Artur k němu došel, dotkl se jeho chladivého hladkého povrchu a řekl: "Co teď?"
"Teď mi předáš Klíč, jinak na tebe přivolám všemožné útrapy, a ještě mnohem více věcí se dočkají tví přátelé," prohlásil dobře známý hlas z výšky, když Arturovi na tvář dopadl stín široce rozevřených křídel.

Kapitola dvacátá druhá

Jakmile Artur tasil Klíč z kapsy v rukávu, přistoupila k němu Suzy a oba se zády přitiskli ke kamennému úbočí sopky.
Pondělní Poledne ještě více rozevřel křídla a seskočil na zem. Při dopadu odsunul bedny, které po celé délce provizorní chodby spustily nebezpečnou lavinu. Hromadami popadaných beden a rozlámaných kusů překližky si začaly razit cestu desítky kovových komisařů a komisařů seržantů, aby se za Polednem sešikovali do klínové formace.
Poledne pozvedl ruku a v pěsti se mu objevil planoucí meč. Prskal a dštil oheň a plameny se prodlužovaly. Usmál se svým zářivým úsměvem a natáhl levou ruku. "Ten Klíč," řekl. "Nebo spálím tu tvou plničku inkoustu."
"Jsme v pasti! Co si teď počneme?" zašeptal Artur, když sklonil bradu, aby mohl hovořit s Vůlí.
"Všichni tři musíte postoupit trochu dopředu," odpověděl hlas, který nepatřil Vůli. Artur se ohlédl přes rameno a s překvapením si všiml, že se v lávové stěně rýsují dveře. Tmavé dveře tonoucí ve stínech. V jejich obrysu stěží rozeznal tvář Soumraku.
Artur se Suzy udělali krok dopředu.
"A buďte trochu důvěřivější," dodal Soumrak, když vyšel ze dveří, následovaný několika svými Půlnočními návštěvníky. "Projdi dveřmi, Arture. Vy taky, slečno Modrá."
Když se Soumrak vynořil a předstoupil před Artura, Poledni ztuhl úsměv na rtech. Teď, když si Soumrak ze vzduchu podal meč, se úsměv změnil na škleb. Meč měl čepel z nejtemnější noci poseté hvězdami.
"Copak to, Soumraku?" zařval Poledne. "Chystám se zmocnit Klíče!"
"Kdepak, bratře," opáčil Soumrak mírně. "My je necháme jít."
"Zrádče!" sykl Poledne. "Ustup!"

"Ne," odpověděl Soumrak. "Jsem oddaný Architektce a její Vůli."
Poledne zavřeštěl a mrštil svůj plamenný meč přímo na Suzy. Artur si toho všiml a pokusil se zvednout Klíč, aby ho zastavil, ale byl příliš pomalý. Klíč byl jen v poloviční výšce a hrot meče dělilo od Suzina krku jen několik centimetrů, když ho odrazila temná čepel Soumraku. Meč narazil do sopky a vrátil se Poledni do ruky, přičemž při svém planoucím průletu zapálil několik čajových beden.
"Na vás!" zaryčel Poledne, vyrazil kupředu a opět sekl po Suzy. Soumrak útok odrazil a s Polednem si vyměnil několik tak rychlých ran, že je takřka nebylo možné sledovat. Výpadu komisařů vyběhl čelit úzký zástup Půlnočních návštěvníků. S ohlušujícím práskáním se ve vzduchu míhaly biče, obušky a meče šlehající blesky. Dřevěné bedny se rozlétávaly na třísky, které stravovaly plameny. Začal se šířit kouř.
"Musíme jim pomoct," vykřikl Artur s Klíčem v ruce. Poledne a Soumrak byli vyrovnaní soupeři, ale Půlnočních návštěvníků bylo očividně mnohem méně než komisařů.
"Ne," zaburácela Vůle. "Musíme jít divnocestou. Nemáme čas!"
Artur zaváhal. V tom okamžiku se Soumrak sklonil před úderem meče a popadl bratrovu ruku. Než se Poledne stačil ze sevření vymanit, Soumrak ho roztočil a vyhodil do vzduchu.
"Běžte!" zavolal Soumrak, když mu ze zad vyrašila černá křídla a sám vyletěl na oblohu. "Zdržíme Poledne, dokud to bude možné!"
Artur ale pořád váhal. Viděl, jak Poledne vystřelil jako raketa, pak se otočil a střemhlav se snášel proti stoupajícímu Soumraku. Oheň a noc se setkaly za strašlivého zaječení, když se oba začali řítit k zemi a při pádu se zasypávali bleskovými ranami.
Vůle vykřikla: "Běžte do té…"
Poledne a Soumrak dopadli na zem jako meteorit, přímo doprostřed potyčky. Síla nárazu otřásla celou verandou. Artur a Suzy do sebe vrazili a otřes srazil na zem i většinu komisařů a Půlnočních návštěvníků - jakož i všechny zbývající bedny s čajem.
Než se Artur zvedl na nohy, uviděl, jak z hromady dřeva vyletěl Poledne s pohlednou tváří zkřivenou vztekem. Otočil se k Arturovi a vyskočil, ale hned zase dopadl na zem, když ho Soumrak popadl za kotník. V mžiku oba stáli na nohou a zase se do sebe pustili.
"Zabijte tu holku!" zařval Poledne na své pochopy, když začali vylézat z hořících hromad roztříštěného dřeva a dalšího harampádí. "Uzavřete divnocestu!"
Čtyři komisaři seržanti si prorazili cestu úzkou řadou Půlnočních návštěvníků a hnali se k Arturovi a Suzy.
Tentokrát Artur na nic nečekal. Otočil se a vnořil se do temného otvoru. Suzy opět odtáhl s sebou za ruku.
Za ním do nitra skály vnikla rudá zář následovaná burácivým prásknutím biče jednoho z Návštěvníků. Potom se dveře zavřely a prostor najednou zaplavilo ticho a tma, kterou narušoval jen přísvit linoucí se z Arturova Klíče, jenž vykresloval stěny a strop vzhůru se táhnoucího tunelu, který nebyl vytesán v lávě. Artur pustil Suzinu ruku a rychle vyrazil tunelem, ačkoli se mu vůbec nezamlouvala podlaha, po níž kráčeli. Jemně se vlnila a přelévala, jako by šli po trampolíně, a stejně měkké byly i stěny.
Suzy si všimla, jak potřetí přejel po stěně prstem, a zašeptala: "Všechny divnocesty jsou takové. Tahle je ale velká. Častokrát se musíš plazit. A když se uzavřou, rozmáčknou tě, protože jsou vytvořeny z Ničeho. Nebo vedou Ničím."
"Divnocesty využívají mezer Ničeho ve struktuře Domu," vysvětlovala Vůle. "Když je divnocesta dobře udělaná, nehrozí v ní velké nebezpečí. A teď poslouchej, Arture. Až vyjdeme ven, musíš se dostat co nejblíže k panu Pondělí a potom, s Klíčem v ruce, musíš odříkat toto zaklínadlo: ‚Minuta za minutou, hodina za hodinou, dvě ručičky jako jedna, vládnou silou společnou.' Je to vlastně docela jednoduché. Hodinová ručička k tobě přiletí. Musíš ji chytit a pak si okamžitě musíš Hodinovou ručičkou píchnout do pravého palce a Minutovou do levého a rozetřít kapku krve z levé ruky po Hodinové ručičce a z pravé zase po Minutové. Potom oba Klíče podržíš a odříkáš další jednoduché říkadlo: Já, Artur, vyvolený za Dědice Království, uplatňuji nárok na tento Klíč a s ním na Vládu nad Nižším Domem. Uplatňuji jej na základě krve, kostí a klání, pravdou, odkazem a vůči veškerým obtížím.' Je to jasné?"
"Ne," zavrtěl hlavou Artur. "Kterým palcem po které ručičce? A co když bude pan Pondělí Hodinovou ručičku držet?"
"Kdepak ten, ten ji držet nebude," řekla Vůle bezstarostně. "Bude spát nebo bude v parní lázni. Denní pokoj je parních lázní plný. Ještě jednou ti vyložím, co máš dělat…"
"Počkej!" zvolal Artur. "Co kdyby pan Pondělí nespal a nebyl v parní lázni? Co mám dělat?"
"Něco vymyslíme," odpověděla Vůle. "Budu tě podle potřeby instruovat."
Po této poznámce se rozhostilo ticho. Jako by i Vůle uznávala, že ‚něco vymyslíme' Arturovi příliš nepomůže.
"Já bych řekla, že na Pondělí můžeš vlítnout," ozvala se Suzy a docela silně udeřila Artura do ruky, očividně ve snaze pozvednout mu sebevědomí. "Určitě tam bude stejně chrápat."
"Nemám na vybranou," řekl Artur. Opět si vzpomněl na epidemii. Na lék. Na své rodiče. "Musím jít do toho."
Něco vymyslím, pomyslel si nevesele. Udělám všechno, co je potřeba. Budu bojovat a přemýšlet a zkoušet to, ať se děje co se děje.
"Skvělé!" zvolala Vůle a zopakovala to, co řekla před chvílí. Artur její pokyny znovu přeříkal. Po čtyřech opakováních si byl tím, co má udělat, už poměrně jistý. Přesto ale nedokázal přestat uvažovat nad vším, co se mohlo pokazit. Začal u pana Pondělí, který je bude očekávat na druhém konci divnocesty. Poledne ho přece musel varovat. Nebo ho Soumrak stačil zastavit?
"Jste připravení?" zeptala se Vůle. "Divnocesta se zužuje. Za chvíli vystoupíme v Denním pokoji."
"Mužem se napřed zbavit těch vlasů?" ozvala se ještě Suzy.
"Jestli je to třeba," povzdechla si Vůle. Počkala, dokud neodrecitovali příslušné zaklínadlo a na zem nedopadly paruky a vousy. "Teď už jste připravení?"

"Ano," odpověděl Artur a Suzy souhlasně přikývla.
"Jsme připravení."
Divnocesta byla doopravdy stále užší. Artur musel sklonit hlavu a posledních několik metrů se odplížit po čtyřech. Žádný východ sice neviděl, ale vpředu se objevila kruhovitá kaluž tmy, kterou neosvětlila zář Klíče. Když se jí dotkl, zmizela mu ruka. Podobala se Pondělnímu portálu ve zdi kolem Domu, jak se projevoval v jeho světě.
"To jsou dveře," řekla Vůle. "Projděte jimi, ale ne moc rychle. Římsa na druhé straně je dost úzká."
Artur se začal opatrně plazit a zarazil se tak nečekaně, že mu Suzy narazila do nohou.
Vylezl na velice úzké římse. Nebyla o mnoho širší než on sám a táhla se jen asi tři metry na obě strany. Ještě horší bylo, že se nacházela dosti vysoko na stěně kráteru. Artur se podíval dolů a za vířícími mračny páry uviděl bublající jezero, ozářené v hloubce rudožlutými záblesky žhavého magmatu. Celý kráter byl jedno velké vřící jezero a Artur neviděl, kam by mohli jít, a nechápal, jak by se z této římsy mohli dostat dolů, pokud by neodletěli; ale křídla měla jenom Suzy. Přesto však dobře věděl, že první zdání může být v Domě zavádějící. Vyplazil se tedy k okraji a umožnil vylézt i Suzy. Oba se schoulili na římse, shlíželi do kolotající vody a sledovali, jak se nad přitékající lávou v hlubinách zvedají ohromná oblaka páry.
Nad nimi se třpytila zlatavá síť zabraňující vstupu létajícím návštěvníkům a odrážela světlo z výtahů, které obklopovaly sopku. Artur se až teď zamyslel, kam tyto výtahy vůbec jezdí. Vždycky si myslel, že se Denní pokoj pana Pondělí musí nacházet na samém vrcholu Domu. Ale byli samozřejmě v Nižším Domě a nahoře byly oblasti pod nadvládou Následujících dnů. Tak se alespoň domníval.
Zavrtěl hlavou. O takových věcech by neměl uvažovat. Musí se soustředit na bezprostřední obtíž. Ale myslet bylo těžké, protože bylo mnohem, mnohem větší horko než před chvílí, a on se pod svým těžkým kabátem silně potil.
"Něco je támhle uprostřed," zvolala Suzy, která nepřestávala hledět do hlubin. "Podívej, támhle!"
Ukázala prstem, když se na okamžik roztrhala mračna páry. Přímo uprostřed klokotajícího jezera se zvedal ostrov a rozlehlá budova. Nízký, rozsáhlý komplex domů ve tvaru písmena L se střechou z červených tašek, který byl Arturovi poněkud povědomý. Byl si jistý, že už ho někdy viděl. V nějaké knize. Římská vila.
"Denní pokoj pana Pondělí," poznamenala Vůle. "Z každé strany k němu vede nádherný most. My se tam však budeme muset dostat po pavoučím vláknu. Možná zpočátku nebude moc dobře vidět. Podívej se ke své levé noze, Arture."
Artur shlédl dolů. Napřed nic neviděl, potom si všiml sotva patrného odlesku nějakého tenoučkého vlákna. Sklonil se a dotkl se ho. Bylo to napjaté lano, silné asi jako jeho prst, ale takřka úplně průsvitné. Artur do něj drnkl a vlákno vydalo jemný harmonický tón.
"Co s ním?"
"Přilepí se ti k podrážkám bot," řekla Vůle. "Prostě po něm přejdete do Denního pokoje."
"Já teda radši poletím," řekla Suzy.
"Ne, ne…" vyhrkla Vůle. "Kdepak. Kousek od ostrova k sobě letci přitahují mířené výrony páry, které by ti stáhly maso z kostí. Jediná cesta dolů vede po pavoučím vláknu. Není čas na otálení. Arture, vstup na něj."
"Co když ztratím rovnováhu?" zeptal se Artur. "Chápu, že se mi přilepí na podrážky, ale zůstanu viset hlavou k zemi."
"Pak budeš muset ujít zbytek cesty vzhůru nohama," odpověděla Vůle. "Pospěšte si! Je to snazší, než to vypadá."
"Co ty můžeš vědět? Vždyť jsi žába," zamručela Suzy. "Nemáš ani podrážky."
"Pst," utišil ji Artur. Postavil se, opatrně uložil Klíč do kapsy v rukávu a uvázal si kolem něj kapesník, aby nevypadl. Potom rozpažil, aby udržel rovnováhu, zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu a jednou nohou vklouzl na pavouci vlákno.

Kapitola dvacátá třetí

Bylo to snazší, než se zdálo. Artur se po pavoučím vláknu sklouzl jednou nohou a pak druhou. Připadalo mu pevné a s rovnováhou neměl žádnou potíž. Neměl s ní žádnou potíž, dokud neshlédl pod sebe. Jakmile se zadíval na své nohy, roztřásl se a rozechvěl a tato reakce přešla do vrávorání, při němž hrozilo, že se zřítí do hloubky. Když však vzhlédl a zadíval se před sebe, kolísání ustalo.
Suzy šla rychle za ním. Ta žádné potíže nepociťovala a nemusela ani rozpažovat, protože se jí roztáhla křídla, která ji snadno udržela ve vzpřímené poloze.
Brzy klouzala Arturovi v patách a hoch si byl palčivě vědomý svého pomalého postupu.
"Nenastal čas, abych podotkla, že pavučinové vlákno je nestálé?" zeptala se Vůle, když se Artur došoural o dalších dvacet metrů dál.
"Ne," opáčil. Přinutil se k rychlejšímu pohybu a snažil se nedívat dolů. "Co myslíš tím, že je nestálé?"
"Že za několik minut zmizí."
Artur se pustil do zvláštního běhu. Bylo velmi nezvyklé nemoci zvedat nohy. Také se mu hůře balancovalo, a ačkoli postupoval rychleji, neubránil se kolébání, které se s dalším postupem jen zhoršovalo.
"Rychleji," popohnala ho Vůle, když byli někde v polovině vlákna a procházeli hustými mračny ochlazující se páry. Nebyla ani zdaleka tak horká, jak si Artur představoval. Připomínala mu páru v koupelně po sprše. "Ještě rychleji!"
Artur se jí pokusil vyhovět. Kolébal se pořád silněji. Došlo mu, že vydává stejné množství energie na pohyby ze strany na stranu ve snaze udržet rovnováhu jako na běh po vláknu.
"Rychleji! Vlákno se rozplétá!" zvolala Vůle, právě když Artur vpředu zahlédl ostrov. Byl asi dvě stě metrů daleko. Voda bublala tři až šest metrů pod nimi, pára byla mnohem teplejší a rudá zář utopené lávy jasnější. Artur si se

strachem připomněl, jak mu Suzy vykládala o několika málo způsobech, jak je v Domě možné přijít o život. Oheň, jestli je dost horkej. Přehřátá voda nejspíše spadala do stejné kategorie.
Artur tento proud myšlenek okamžitě zarazil a soustředil veškerou energii na běh, ale zrychlit nebylo vůbec snadné. Pokud nedokázal zvedat nohy, rychleji už běžet prostě nemohl.
Padesát metrů… čtyřicet metrů… třicet… dvacet… deset… pět…
"My to zvládnem!" vykřikl Artur, když se konečně odlepil od vlákna a vrhl se na chladivý zelený trávník obklopující římskou vilu pana Pondělí.
Když se však otočil, málem dostal infarkt. Suzy se nejen opozdila, ale visela hlavou dolů!
Vyskočil a utíkal k pavoučímu vláknu. Ale když na něj položil pravou nohu a zkusil se sklouznout, smekl se a málem spadl z ostrova do vody.
"To vlákno je jednosměrné," informovala ho Vůle. "Nech ji být. Musíme jít dál."
"Stůj!" zvolal Artur. "Co je to s tebou? Vždyť je to moje kamarádka!"
"Pro dosažení cíle musíš obětovat i kamarády…" spustila Vůle.
Ale Artur neposlouchal. Rozvázal si kapesník kolem rukávu a vytáhl Klíč.
"Pospěš si!" zavolal na Suzy a pak se obrátil na Vůli. "Za jak dlouho se to vlákno rozplete?"
"Už se stahuje z kotviště na druhém konci," odpověděla Vůle. Artur se podíval na zem a spatřil žabku, jak civí přes jezero do mračen páry. "Za současné rychlosti rozplétání a rychlosti Suzy Modré spadne do vody za deset vteřin."
Artur se dotkl Klíčem pavoučího vlákna a vydal příkrý rozkaz:
"Stůj! Nerozplétej se!"
Klíč na okamžik trochu zazářil, ale Artur si nebyl vědomý žádného rozdílu.
"To byla hloupost," postěžovala si Vůle. "Když použiješ Klíč, můžeš na sebe upozornit pana Pondělí…"
"Řekl jsem, aby ses zastavilo!" vyštěkl Artur. Potom v rozporu se svým tvrzením dodal: "Zafungovalo to? Zůstane ještě viset?"
Vůle chvilku neodpovídala. Pak zatvrzele řekla: "Zpomalilo se. Vlákno bylo vytvořeno pomocí Většího Klíče a řídí se rytmem, který mu byl tehdy udán. Ale zpomalilo."
Artur ustoupil a začal zoufale mávat na Suzy a pohánět ji k sobě. Dívka horečnatě tloukla křídly a už zase skoro stála.
"Rychleji!" zaječel. "Pohni se!"
Suzy vyrazila vpřed a křídly rozpoutávala bouři. Neustále se přibližovala a Artur už viděl, jaké napětí a strach se jí zračí ve tváři. Uvědomil si, že svírá Klíč takovou silou, že ho málem opět pořezal a zanechal mu na dlani fialovou čáru.
Blíž, blíž…
Šest metrů od ostrova Suzy vyletělo vlákno zpod nohou. Zavřeštěla a vší silou zamáchala křídly. Ve stejném okamžiku se pod ní na jezeře vytvořila obrovská bublina a Artur si vzpomněl na další nebezpečí. Na výrony páry, jež byly speciálně směrovány, aby zasahovaly letce.
Bublina se za Suzina letu zvětšovala. Artur zadržel dech. Tři vteřiny. Bublina nepraskla; Suzy byla skoro na ostrově.
Najednou si vzpomněl na Klíč, který držel v ruce, a ukázal jím na bublinu…
Ta pukla a jako gejzír vypustila do výšky obrovský proud páry. Artur se zapotácel dozadu.
Je moc pomalá! Moc pomalá! pomyslel si. Suzy to roztrhalo na kusy…
Pak do něho dívka narazila a oba se svalili na trávník.
"To bylo o fous," povzdechla si Suzy, když se vymotali a vstali. "Řekla bych, že mám ramena vytažená až k uším."
"Cos tam dělala?" obořil se na ni Artur.
"Promiň. Unavilo mě čekání, až mi půjdeš z cesty, a tak mě napadlo, že tě podběhnu hlavou dolů. A vzhůru nohama jsem nedokázala správně máchat křídly…"
"Zapomeň na to," řekl Artur. Soustřeď se na to, co je třeba udělat. "Promiň, že jsem na tebe křičel."
Zadíval se na vilu. Na oknech byly okenice, ale našel dveře. Nenápadné dveře z neopracovaného dřeva. "Myslím, že půjdeme dovnitř."
"Věru tak," ozvala se Vůle. "Než tam vejdeme, měla bych tě upozornit, že uvnitř může vládnout menší zmatek. Domnívám se, že Pondělí přeměnil celý vnitřek na parní místnosti a bazény a budova je mnohem větší uvnitř než venku. Ty, Arture, musíš samozřejmě najít Pondělí a pronést zaříkadlo. Já… ehm… my ti budeme pomáhat, co nejlépe to bude možné."
"Jdeme na to," řekl Artur. Potěžkal v ruce Klíč a zopakoval si zaklínadlo a postup spojení Klíčů a zamířil ke dveřím.
Deset kroků před nimi se zastavil. Přede dveřmi se táhla hluboká brázda. Ve skutečnosti to byl vyschlý vodní příkop, asi dva metry hluboký a dva metry široký. Žádná velká překážka to nebyla, až na to, že se hemžila syčícími, svíjejícími se, vlnícími se, proplétajícími se hady. A tito hadi vůbec nevypadali obyčejně. Byli poseti žlutorudými plameny, které se jim vlnily od plochých hlav až ke špičatým ocasům, a oči měli lesklé, modré a jasné jako safíry.
"Bibliofágové!" zvolala Vůle hlasem prostoupeným panikou. "Ustupte! Ustupte!"
Artur nepotřeboval přesvědčovat dvakrát. Ustoupil, zrovna když se hadi vrhli na stěnu příkopu, aby se pokusili dostat ven. S úlevou si všiml, že to nedokážou.
"Co je to bibliofág?" zeptal se s úzkostí.
"Jsou to stvůry z Ničeho," odpověděla Vůle pomalu. "Požírači knih. Druh Nicníka. Plivou jed, který proměňuje všechny texty nebo písmo na Nic. Nemají tu co dělat. Pondělí už překročil všechny meze!"
"Plivnou na nás, i když u sebe nemáme žádný text nebo písmo?" ptal se dál Artur.
"Ne," řekla Vůle. "Ale já jsem z písmen složená celá! Já tam nepřejdu!"
"Což měl Pondělí nejspíš v úmyslu," podotkla Suzy. "Mění se teď nějak plán?"
"Zůstává takový, jak jsme se o něm bavili," odpověděla Vůle, když se opět vzpamatovala. "Arture, musíš tam přejít

beze mě. Ale napřed se musíš přesvědčit, že na sobě nemáš žádná písmena nebo text. Nášivky v oblečení. Poznámky. Bibliofágové ucítí třeba jen jediné písmeno a plivnou. Když to udělají, rozpustí tě svým jedem a všechno bude ztraceno."
"A my budeme mrtví," dodala Suzy.
Za pět minut byli připraveni. Artur si musel utrhnout nášivky z veškerého oblečení. V Suziných svrškách bylo několik ručně psaných písmen z čistírny, ale Suzy si šaty svlékla, a pořád jí zůstaly tři košile, krátké kalhoty, dva páry punčoch a boty.
Artur to tak snadné neměl. Každý kus jeho oblečení v sobě skrýval hned několik štítků nebo potisků. Musel si dokonce utrhnout pás ze spodního prádla, ale už se ani necítil trapně. Byl rád, že nemá žádné tetování nebo netrpí zlozvykem psát si perem na ruce.
"Jsi si jistý, že na sobě nemáš žádná slova, žádný text?" zeptala se Vůle. Seskočila z něho a usadila se na hromadě odhozeného oblečení. "Ani jediné písmenko? Co to máš na tom zápěstí?"
Artur se zadíval na hodinky a polkl, když si uvědomil, že značka výrobce na ciferníku je rovněž složena z písmen a stala by se terčem bibliofágovy sliny.
"Je to všechno?" zeptala se Vůle ještě jednou a oba si prošmátrali kapsy. Pak se Artur podíval na džíny a řekl: "No nazdar. Mám písmenka na zipu."
Když se usilovně snažil odlomit plíšek zipu, rozpaky už pociťoval. Ale pak si všiml, že text se táhne i po jeho vnitřní straně.
"Takhle to nepůjde," utrousil Artur pomalu. "Hm, budu si muset vysvléct všechno oblečení a chodit jen ve věcech z Předpokoje."
Artur se otočil zády, rychle se svlékl, pak se nasoukal do dlouhé košile, kterou mu dal zástupce dozorce Vstupních dveří a která byla dostatečně dlouhá, aby mu posloužila i jako noční košile, a pak do kabátu. Přesto si připadal dosti zvláštně a obnaženě, i když měl zapnutý každý knoflík. Doufal, že se tu neprohání poryvy větru, které tak rády nadzvedávají sukni Marilyn Monroe.
"Ať ti přeje štěstí," pravila Vůle. "Nechť se naplní Vůle."
Artur přikývl. Žába se postavila na zadní a uklonila se. Suzy jí pozdrav oplatila nemotorným pukrletem. Artur přikývl, potom ucítil, že to nestačí, a ještě zasalutoval.
Nato přešel k příkopu a zadíval se na bibliofágy. Byly jich tisíce. Hadi. Každý dlouhý nejméně metr dvacet. Když je Artur pozoroval, jak se kolem sebe svíjí a kroutí, ucítil, jak mu vyschlo v ústech. Se Suzy se bude muset touto masou hadů doslova probrodit. Ani se nezeptal, jestli vedle plivání i uštkávají.
Neměl na sobě žádné spodní prádlo.
Tento fakt mu na rtech vyloudil slabý, skoro hysterický úsměšek. Nemohl uvěřit, že se octl v takové situaci. Měl být něco jako hrdina, který se jde postavit panu Pondělí, a teď tu stál bez kalhot a obával se, zda ho tito nicníkovští hadi neuštknou do nějakého velmi nepříjemného místa. V tak zoufalé situaci se určitě žádný skutečný hrdina octnout nemohl.
"Co můžeš udělat teď, neodkládej na potom."

Kapitola dvacátá čtvrtá

Artur na holých nohou cítil, jak jsou hadi nepříjemně teplí, skoro horcí. Když se zcela spustil do svíjející hromady, ucukl a hadi se mu začali ovíjet kolem lýtek. Jejich šupiny, nebo co to měli vůbec za kůži, byly drsné jako smirek a celý zážitek byl o to horší.
Artur se na to snažil nemyslet a začal se brodit přes příkop k zatopeným dveřím. Bibliofágové se mu omotávali kolem pasu a měl je všude kolem nohou a pod kabátem. Někteří mu už viseli z rukou a jeden se mu ovinul i kolem krku. Ale třebaže se kolem něho omotávali docela pevně, neškrtili ho a dosud ho ani neuštkli. Artur měl za to, že kdyby se k němu měli, Klíč by nějak zareagoval. Nebo by se alespoň pokusil.
Než došel do poloviny příkopu, hadi ho už zcela pokrývali. Byli všude, dokonce i kolem jeho hlavy, viseli mu z obličeje a desítky jich měl kolem nohou. Bylo jich tolik, že mu bylo zatěžko jít, a několikrát klopýtl, čímž dalším hadům nabídl příležitost, aby se připojili ke svým druhům.
"Kšá! Odporná háďata!" vykřikovala za ním Suzy. Artur nic neříkal, protože se bál, aby mu některý bibliofág nevlezl do pusy. Ani se neohlížel. Určitě by ztratil rovnováhu a měl pocit, že kdyby spadl, už by se nedokázal postavit. Ačkoli bibliofágové neuštkávali, už jen jejich váha by mu znemožnila vstát. Soustředil se na brodění.
Konečně došel ke dveřím. Jednoduchým dřevěným dveřím zasazeným ve stěně příkopu, napůl zatarasených bibliofágy. Měly stříbrnou kliku. Artur za ni pokusil vzít, ale bylo zamčeno. Jen co zatřepal rukou, aby odhodil několik bibliofágů, dotkl se kliky Klíčem a zvolal: "Otevřete se!"
Dveře se zachvěly. Klika se sama otočila a dveře se potom s vrzáním otevřely dovnitř. Vyvalil se z nich závan horka a mimořádně odporný zápach zkažených vajec. Bibliofágové, kteří se svíjeli u dveří, nepopadali dovnitř, jak Artur očekával. Zůstali viset ve vzduchu, jako by jim kromě dveří znemožňovala vstup nějaká další bariéra.
Pokud existovala, Artura nezdržela. Přidržel si nos před zápachem a vešel dovnitř. Jen co tak učinil, všichni bibliofágové od něho odpadli jako listí ze stromu, do něhož se znenadání opřel prudký poryv větru.
Vnitřek Denního pokoje pana Pondělí neměl s interiérem římské vily nic společného. Domu venku se nijak nepodobal. Artur zůstal stát na plošině ze staré černohnědé litiny, ostrůvku v moři páry. Prázdnými kosočtverci v podlaze asi

patnáct metrů pod sebou uviděl klokotající bahno. Tmavě žluté bláto, které bublalo a pukalo jako vřící krupice a vypouštělo chuchvalce smrduté páry.
Z plošiny vedla do zapařeného vnitřku neobyčejně úzká lávka vhodná jen pro jednoho člověka. I ta byla z litiny a do kosočtverců podlahy měla vždy po několika metrech vyražený monogram PP. Artur neviděl, kam vede. Vznášelo se kolem něho příliš mnoho páry a můstek tonul ve vířících oblacích.
"Smrdí to tu jako v sirkárně," řekla pomalu Suzy. "Dobře si to pamatuju. Táta říkal, že tam páchne…"
"Oxid siřičitý," doplnil ji Artur rychle. "Z horkého bahna. Jako v Yellowstonském národním parku. Nejspíš tu budou i gejzíry."
Sotva vyřkl poslední slovo, když poblíž jeden takový gejzír vyrazil a celé okolí potřísnil kapkami horkého bahna. Suzy si na ochranu před nimi složila nad hlavou křídla a Artur zjistil, že Klíč z bahna, které ho zasáhlo, odčerpal veškeré horko.
"Pojďme," zvolal. Vydal se na železnou lávku. Ale Suzy ho nenásledovala. Artur si toho zpočátku nevšiml, ale asi po dvaceti metrech se otočil. Suzy upírala oči do oblaků páry.
"Něco tam je," pronesla potichu a vytáhla nůž.
Artur vzhlédl, právě když se z kolotajících mračen snesla tmavá postava. Nebyl to pan Pondělí, nýbrž někdo menší. Zůstal nad nimi viset celý v růžovém šatu se žlutými křídly, z nichž vypadávalo peří.
"Pravuil!"
Arturův výkřik poznání okamžitě následoval svistot šipky z kuše, která se řítila přímo na něho. Aniž cokoli vědomě učinil, šipce se do cesty postavila ruka s Klíčem, který ji rozlomil na dva kusy, jež odletěly napravo a nalevo od něho.
"Nic proti vám, pane!" vykřikl Pravuil ukrytý v páře nad Arturovou hlavou. "Jde jen o obchodní prioritu. Teď musím spustit poplach. Sbo - eh!"
Oblaka se na okamžik rozestoupila a Suzy mrštila nožem. Ten Pravuila zasáhl do levé nohy a s chvěním v ní zůstal vězet. Starousedlík upustil svou malou kuši a za prudkého máchání křídly se předklonil, aby nůž vytáhl.
Než stačil Pravuil udělat cokoli jiného, Suzy se na něho vrhla.
"Běž dál, Arture!" zaječela, když se vrhla vzhůru. Jako malý pták, který útočí na většího dravce, kroužila kolem Pravuilovy hlavy, kopala ho a škrábala. Muž jí údery opětoval, aniž věnoval pozornost noži. Za boje stoupali stále výš, až je zcela pohltila mračna.
Artur zakláněl hlavu, stavěl se na špičky a vzhlížel vzhůru s Klíčem připraveným v ruce. Ale viděl jen oblaka páry a jediné perlově bílé pírko, které se ve spirálách snášelo jeho směrem. Zachytil ho a všiml si, že je potřísněné krví. Rudou krví, nikoli modrou krví Starousedlíka.
Artur z něj nespouštěl oči. Potom otevřel ruku a upustil ho. Suzy byla pryč. Ale její oběť nebude marná. I když by vzdušný souboj prohrála - pokud k tomu už nedošlo -, poskytne mu cenný čas. A on ho nepromarní.
Zapudil strach a vyrazil po lávce kupředu do kolotající páry, mezi gejzíry a do pršícího bahna. Nikdy v životě tak rychle neběžel. Na železe duněly jeho kroky, dokud nenapřáhl Klíč k zemi a nezavolal: "Ticho!"
Můstek se táhl nesmírně daleko, mnohem dál, než očekával. Vždy zhruba po sto metrech ho přerušovaly plošiny, ale kromě nich neviděl Artur nic než páru, vřící bahno a občas nějaké ty gejzíry, které vyrážely v nebezpečné blízkosti od něho. Gejzírů slyšel mnohem víc, než viděl, a vřící bahno se na něho snášelo tak často, že mu připadalo jako déšť, který ho pokrýval od hlavy k patě blátem. Klíč ho chránil, aby mu nezpůsobovalo žádnou újmu, ale občas musel zpomalit, aby si otřel obličej.
Za běhu si v mysli pořád dokola opakoval instrukce, které mu dala Vůle. Pod tím mu v hlavě nepřestával znít spodní proud myšlenek, které mu připomínaly, že Vůle má úžasný plán, který však s největší pravděpodobností nebude fungovat. Musel být připravený na všechno.
Konečně se lávka proměnila. Trochu se rozšířila a zamířila dolů. Artur zpomalil, upíral oči do páry před sebou, s Klíčem pevně sevřeným v prstech pro případ, že by ho musel použít.
Uviděl další plošinu. Nízkou, širokou plochu, která musela být jen asi půl metru nad hladinou bahna. Někdo na ní stál vedle stolu. Artur se přikrčil a s divoce tlukoucím srdcem se k postavě kradmě přibližoval. Je to pan Pondělí, bdí a čeká?
Postava se otočila a Artur měl pocit, jako by se mu srdce v hrudi zastavilo. Nadechl se a otevřel ústa, aby začal odříkávat zaklínadlo. Ale nepronesl ho, protože se pára rozptýlila a on spatřil, s kým má tu čest.
Byl to Kýchal. Komorník pana Pondělí. Vypadal úplně stejně jako v Arturově světě, s jednou velmi pronikavou změnou. Za levé zápěstí byl připoutaný k noze stolu, která byla, jak si Artur stačil všimnout, také z litiny. Poutal ho mimořádně dlouhý řetěz, svinutý pod stolem. Na stole ležel stříbrný podnos a na něm stál hořák na denaturovaný líh, dvě láhve koňaku či whisky nebo něčeho podobného, pánev a velká karafa s bezbarvou tekutinou, nejspíš vodou.
Kýchal si něco brumlal a pohrával si s roztrhanými rukavicemi. Zatímco si ho Artur prohlížel, otočil se a hoch si všiml, že na zádech má kabát a košili roztrhané na pásy. Pod nimi se mu na zažloutlé kůži táhly ošklivé rudé pruhy zkrvavené kůže. Vzhledem k tomu, že se všem Starousedlíkům rychle hojila zranění, Artur poznal, že tyto rány nemohl způsobit žádný běžný bič.
Zamyslel se nad tím. Musí se kolem Kýchala dostat tak, aby ho nezburcoval. Pan Pondělí určitě není daleko. Z plošiny vedly schody na ještě níže položenou lávku, ubíhající na úrovni bahna. Pondělí mohl být jen několik metrů daleko, ukrytý v páře.

Artur měl oči na stopkách. Kýchal si potahoval za rukavice, potom bezduše posunoval láhve a karafu. Artur se přikradl

o něco blíže, dokud k němu byl Kýchal zády. Když ho od něho dělily jen asi dva metry, dokázal rozeznat, co si komorník mumlá.
"Já za to nemůžu. Šel jsem si jenom zahrát karty. Jak jsem měl vědět, že mi Vůle zaleze do nosu? Vůbec mě nenapadlo, že bych se měl podívat do kapesníku. A koho taky? Ten kapesník jsem používal od počátku Času a nikdy jsem v něm před kýcháním nic neměl. Já za to nemůžu. Vždycky jsem se snažil poskytovat tu nejlepší službu. Nikdy mě nikdo nevyškolil. Já za to nemůžu. Kapesník, je to vůbec možné? Já za to nemů… heh…"
Kýchal se zarazil uprostřed věty, když mu Artur na krk přitiskl ostrý hrot Klíče a zašeptal: "Ztuhni!"
Na to, co následovalo, nebyl Artur ani v nejmenším připravený. Kýchal nejenže ztuhl, on přímo zmrzl. Z Klíče se v měkce praskající vlně rozlil led a zasáhl celý Kýchalův trup a paže a hlavu. Během několika vteřin byl komorník zcela uvězněn v zářivém modrém ledu. Zmrzl na kost.
Artur Klíč pomalu odtáhl. I když to neočekával, nedopadlo to špatně. Ale vydrží led v tomto nesmírném horku? Už jen pro jistotu se Kýchala Klíčem ještě jednou dotkl a pravil: "Zmrzni nadvakrát!"
Z Klíče vyrazil další led a vytrvale z něj vytékal, až před Arturem nestál Kýchal, ale spíš rampouch o velikosti člověka s tak silným ledem, že komorník byl jen nezřetelným tvarem v jeho nitru.
Artur si rampouch prohlížel. Už po něm teklo několik kapek vody, ale několik hodin mohl vydržet. Artur doufal, že na vykonání toho, co má za úkol, bude potřebovat jen zlomek této doby.
Opustil plošinu a co nejtišeji sešel ze schodů k nízké lávce. Visela těsně nad bahnem, i když na několika místech se na ní vřící bláto už rozlévalo. Artur jím pod ochranou Klíče však bez obtíží procházel.
Těsně u hladiny byla pára ještě hustší. Artur ještě více zpomalil a mával před sebou Klíčem, aby rozehnal mlhu a aspoň trochu viděl. Pan Pondělí musel být určitě někde poblíž…
A taky byl. Pára se protrhla a Artur si všiml, že lávka skončila. Před ním byla tůň bublajícího bahna, z něhož vyčnívalo několik železných sloupků. Mezi nimi byla zavěšená houpací síť ze stříbrných provázků a v houpací síti si hověl pan Pondělí.
Artur se zastavil a ucítil, že mu i navzdory páře vyschlo v ústech. Zdálo se, že Pondělí spí. Byl zahalen v silném bílém županu a měl něco na očích. Artura na okamžik napadlo, že to jsou kolečka okurky, které někdy používala jeho matka, pak si ale povšiml, že to jsou mince. Zlaté mince.
Artur se posunul blíže, až na konec lávky. Do bahna z ní vedly horní příčle železného žebříku. Artur se zadíval na žebřík, potom opět pohledem sklouzl na Pondělí. Co se mu to třpytilo v pravé kapse? Byla to Hodinová ručička, Větší Klíč?
Pondělí se zlehka pohnul. Artur ucukl, pak se uklidnil. Byl to jen slaboučký pohyb a panu Pondělí se pravidelným pohybem spáče dál zvedala a klesala hruď.
Odříkej zaklinadlo. Hodinová ručička k tobě přiletí. Arturovi se v hlavě ozvala ozvěna slov Vůle. Odříkej zaklínadlo.
Artur pozvedl svůj Klíč a namířil ho na Pondělí. Potom dvakrát polkl a slabým hlasem, sotva zřetelnějším než šepot, promluvil:
"Minuta za minutou, hodina za hodinou, dvě ručičky jako jedna, vládnou silou společnou!"

Kapitola dvacátá pátá

Jakmile Pondělí prudce otevřel oči, zlaté mince mu z nich se svistotem odletěly. Hmátl po kapse, ale bylo už pozdě. Hodinová ručička vyrazila ven a letěla přes bahno k Arturovi, zlatostříbrný blesk, tak rychlý, že ho skoro nebylo vidět. Arturovi se ho jakýmsi způsobem podařilo zachytit. V jednom okamžiku to byl záblesk ve vzduchu, pak mu spočinul v levé ruce, zatímco Minutovou ručičku třímal v pravé. Držel tedy oba Klíče. Přitažlivost mezi nimi mu rozechvívala paže úsilím udržet je i nadále od sebe. Teď už se jimi stačilo jen píchnout do palců…
Ale než se mohl pohnout, udeřil do něho prudký poryv větru a srazil ho na můstek, až málem skončil v bahně. Když se pokoušel dostat na nohy, všiml si, že se nad něho postavil pan Pondělí. Velice pohlednou tvář měl zkřivenou zlostí. Z ramen mu vyrašila obrovská zlatá křídla potřísněná rzí, kterými vyslal na Artura další poryv větru tak, že se chlapec začal kutálet po lávce.
"Bláhový smrtelníku! Poleť ke mně, Klíči můj!"
Artur ucítil, jak Hodinová ručička povyskočila v jeho sevření, když se pokusila vrátit k panu Pondělí. Zaťal pěst, ale prsty se mu i tak pomalu otevíraly a Hodinová ručička začala vyklouzávat. Aby ji zastavil, Artur k ní přitiskl Minutovou ručičku a přitlačil si oba Klíče k hrudi. Zároveň se ztěžka zvedl na nohy a začal pádit zpátky po lávce.
"Poleť ke mně, Klíči můj!" zvolal Pondělí ještě jednou a vyrazil do páry za Arturem. Hodinová ručička sebou zaškubala Arturovi na hrudi. Málem se mu vymanila ze sevření, ale Artur v posledním okamžiku protlačil hrot Minutové ručičky očkem Hodinové a obě tak do sebe zaklesl, zatímco sám vykřikl:
"Pevně držte!"
Za křiku nepřestával utíkat. Kdyby se mu povedlo dostat ven, pomohla by mu Vůle, nějak by pana Pondělí zbrzdila, aby si stačil propíchnout palce. Ale Hodinová ručička se pořád snažila vrátit ke svému pánovi a pak si Artur uvědomil, že mu lávka začíná podkluzovat pod nohama. Hodinová ručička se zvedala do míst, kde ve výšce letěl pan Pondělí - a Artura zvedala s sebou!
"Klíči, ať jsem těžší!" zavolal Artur, jakmile se vznesl a dotýkal se země pouze prsty na nohou. Slyšel, jak nad ním řve i Pondělí, ale netušil co. Potom se opět zřítil na zem, a to tak prudce, že nohama promáčkl železnou lávku. Náraz mu prochvěl kostmi a Artur poznal, že za normálních okolností by se polámaly.

Nápad se ztěžknutím fungoval několik minut. Artur pelášil, jak se mu to dosud nikdy v životě nepodařilo. Oba Klíče pevně držel v rukou. Hodinová ručička se i nadále snažila vyletět vzhůru, ale Artur si ji byl schopen udržet u těla. Přinejmenším do okamžiku, než sebou prudce škubla doleva. Artur v překvapení a v plné rychlosti narazil do zábradlí lávky a přeletěl přes ně. Během pádu oba Klíče vší silou sevřel a vykřikl: "Klíči, ať vyletím!"
Poslední slovo se ozvalo, právě když dopadl do bahna. Byl tak těžký, že se jeho náraz dal srovnat s dopadem auta do řeky. Všude vystříklo bahno a Artur se okamžitě ponořil. Bahno mu zalepilo oči a vniklo do nosu a úst. Ale nevdechl jej a zdálo se mu, že dýchat ani nepotřebuje. Několik vteřin nepřestával klesat, ale i při klesání cítil na zádech podivné svrbění. Potom se mu zvlnily svaly na hrudi a začaly mu mravenčit lopatky. Tento dojem mu něco připomněl a rázem si uvědomil, co to bylo. Papírová křídla, která mu udělal Poledne.
Křídla se mu v bahně roztáhla a s nesmírnou silou sebou zamáchala. Artur vystřelil z bláta jako raketa a proletěl kolem na místě se vznášejícího Pondělí. Křídla měl čistá, běloskvoucí jako sníh. Jakmile vyletěl do výšky, zbavila se veškeré nečistoty - a pokračoval dál a dál vzhůru do vířících mračen páry.
Jeho let doprovázelo vzteklé ryčení i sám Pondělí, kterého zlatavá křídla vynášela jako nějakou raketu pomsty.
Artur na nic nečekal. V nejvyšším bodě svého letu vyrazil kupředu a složil křídla, aby získal větší rychlost. Ačkoli před sebe neviděl, jakýmsi způsobem přesně věděl, kde může očekávat dveře. Uháněl přímo k nim parou, kterou rozrážel prudkostí svého letu.
V půli cesty na něho čekal Pondělí v ruce s mečem z černého ohně, úzkým jako kord a mnohem rychlejším. Když Pondělí provedl výpad, Artur uhnul stranou. Pak ho černý meč zasáhl do nohy, když se oba řítili dolů, zatímco se Artur snažil odvalit pryč a Pondělí se ho pokoušel dál bodnout.
Společně dopadli na plošinu, oba vykřikli a zaúpělo i železo, které se pod nimi prohnulo. Z rány v Arturově noze vytryskla krev, ale za okamžik se zase zacelila, když ji zahojil Klíč.
Artur se vzpamatoval první. Vrhl se ke dveřím, jež byly zase zavřené. Ale než je stačil otevřít, už se po něm sápal Pondělí. Z výšky se snesl černý meč…
A narazil do Minutové ručičky, která se sama od sebe pohnula Arturovi v ruce. Obě hrany se střetly a do všech stran se rozletěly kapičky roztaveného zlata, z nichž velké množství zasyčelo Pondělí na rouchu. Pondělí sykl a znovu bodl, ale se stejným výsledkem.
"Dej mi ty Klíče!" zaječel. Učinil ještě jeden výpad, nikam se však nedostal a meč znechuceně odhodil. Potom ustoupil, pozvedl ruce a něco vykřikl do vzduchu. Okamžitě mu zmizela křídla a Pondělí začal žhnout matným rudým přísvitem, jako když se ve výhni rozehřívá kov. Pak se začal rozpouštět; hlava mu vtékala do krku a potom do ramen.
Proměňoval se na něco jiného.
Artur se zoufale snažil propíchnout si pravý palec Hodinovou ručičkou, ale vždy, když Větším Klíčem zlehka pohnul, ten sebou škubl a vzpíral se. Artur ho jen s vypětím všech sil přitáhl zpátky, aby si ho přidržel na hrudi.
V panice se zadíval na Pondělí. Ten se natahoval a zužoval, ale jakýmsi příšerným způsobem jeho tvář zůstávala stejná jako doposud. Vycenil na Artura zuby, mezi nimiž se mu zakomíhal rozeklaný jazyk.
"Klíči, znej se ke svému pánovi!"
Hodinová ručička se Arturovi zatřásla v prstech a zařezala se mu do kůže. Na rozdíl od vřícího bahna či černého meče tato rána doopravdy zabolela. Artur hekl a přitiskl si Hodinovou ručičku ještě pevněji k hrudi. Ta se opět zachvěla a zařezala se mu těsně nad srdcem do těla.
"Myslíš si, že minuta dokáže odolat hodině?" zašklebil se pan Pondělí. "Bodej, Klíči můj! Bodej!"
Hodinová ručička poskočila v Arturově sevření a hrot mu vklouzl mezi žebra. Stačila se zarýt jen asi centimetr hluboko, než se Arturovi podařilo zkroutit ji stranou, ale bolestí málem omdlel.
V zoufalství napřáhl pravou ruku, dotkl se Minutovou ručičkou dveří a vykřikl: "Otevřete se!"
Dveře se prudce rozletěly. Artur si Minutovou ručičku přitáhl zpátky a s její pomocí se pokusil vypáčit Hodinovou ručičku z hrudi. Ale Větší Klíč využil dočasné nepřítomnosti své menší poloviny, zanořil se hlouběji mezi žebra a hrotem neúprosně mířil vzhůru k Arturovu srdci. Ten se pod něj pokusil vložit palec, ale měl ho ve špatném úhlu a nemohl pustit Minutovou ručičku, jinak by přestala působit páka a on by zůstal nabodnut na kovu.
Pondělí se zasmál. Artur zaúpěl a otočil hlavu. Pondělí dokončil svůj přerod. Proměnil se na obrovského hada zlatorudé barvy. Plochou hadí hlavu měl zakončenou svou původní tváří, ačkoli pod ní měl ještě další ústa přesně tam, kde mívá had tlamu.
Pondělí se zase zasmál. Pak se začal plazit dopředu, zajel hlavou Arturovi pod nohy, aniž věnoval pozornost jeho prudkým kopancům, a začal se mu sunout a ovíjet kolem těla.
"Pomoc!" zaječel Artur. Ale nikdo ho nemohl slyšet.
Pondělí se kolem něho opět posunul. Ovinul mu nohy už dvěma smyčkami. Artur nemohl hada udeřit, protože nedokázal pohnout ani jedním z Klíčů. Měl každou chvíli umřít. Byl paralyzován. Bude uškrcen nebo probodnut Hodinovou ručičkou. Minutová ručička ho možná chvíli udrží při životě, ale nebyla tak mocná jako její Hodinová sestra.
Bylo po všem. Neuspěl. Umře a s ním umřou i všichni ostatní, na epidemii, nebo budou strašlivě trpět…
Něco prudce narazilo do plošiny a rozeznělo ji jako zvon. Všude se rozletělo žluté a bílé peří a z jeho záplavy vystoupila Suzy. Zakrvácená, ale s vítězoslavným výrazem, za zády s vyděšeným a skučícím Pravuilem.
"Vydrž, Arture!"
Suzy vytáhla nůž z Pravuilovy nohy a máchla jím k šupinatým smyčkám těla pana Pondělí.
V Arturově sevření se zacukala Hodinová ručička a na okamžik se od něho odvrátila. Zároveň z hada vyšlehly dlouhé praskající elektrické jiskry, udeřily do dopadajícího nože a odmrštily Suzy na zábradlí. Ta s výkřikem zbraň upustila.
Pravuil přestal naříkat a opět na ni zaútočil.
Pondělí se obtočil Arturovi kolem pasu a utáhl své sevření, což doprovodil zlovolným zachechtáním.

Artur pevně zavřel oči. Pondělí nic neublíží. Nastal konec.
Pondělí nic neublíží?
Artur oči zase prudce otevřel. Vzepjal se a zasvíjel a začal se zvolna krást ke dveřím jako červ.
"Suzy! Inkoust! Máš u sebe nějaký inkoust?"
Místo odpovědi se dočkal výkřiku, když Suzy podrazila Pravuila, který přepadl přes hrazení do bahna. Chvilku to vypadalo, že do něj spadne i ona, ale získala znovu rovnováhu a při stejném pohybu vytáhla z vnitřní kapsy kabátu lahvičku s inkoustem.
"Skvělé!" vykřikl Artur. "Teď mě vtáhni do dveří!"
"Ty blázne!" zasyčel Pondělí. "Zhebneš tady nebo tam, není vtom rozdíl!"
Suzy vyrazila a chytila Artura v podpaží. Pondělí na ni dorážel, ale dokud se od Artura neodvinul, nedokázal na ni dosáhnout. Vztekle sykl, vsunul pod chlapce hlavu a rychle se posunul, aby kolem něho přidal další smyčku. Suzy tohoto okamžiku využila, aby protáhla Artura dveřmi, za nimiž se na ně vzápětí vrhla svíjející se horda bibliofágů.
"Napiš něco na Pondělí!" vykřikl Artur. Cítil, jak do něho opět zajíždí Hodinová ručička a zlehka se mu s chvěním zabodává do kůže za neutuchajícího utahování hadích smyček.
Když však Pondělí uslyšel Arturův výkřik, jeho stisk rázem polevil. Obrovitý had se zoufale pokoušel odvinout a odplazit, ale to už se kolem něho začínali stahovat bibliofágové.
Suzy si nalila inkoust na prst a začala psát Pondělí na ocas. Když vytvářela první písmeno, bibliofágové ustali v pohybu a všichni ucítili, jak se náhle soustředí. Potom, jakmile Suzy dokončila tah dolů a písmeno bylo celé, úplně každý z tisícovek bibliofágů vyrazil kupředu v přílivové vlně hadů, která se snesla na Pána Nižšího Domu.
"Klíči! Zabij ho!" zařval Pondělí, než se mu hlas rozplynul v němém bolestném skučení.
Hodinová ručička provedla prudký výpad, ale Artur ji srazil, takže mu do těla pronikla níže a nalevo od srdce, přímo do plíce. Artur zaječel bolestí a ztěžka se postavil na nohy, když se vymanil z posledních smyček poté, co Nic rozpustilo hadí nervy a svaly.
Suzy nepřestávala v horečnatém psaní, ačkoli neviděla, co vlastně dělá, neboť byla obklopená nesmírným množstvím kousajících bibliofágů, kteří útočili na většího hada. Pondělí se pořád snažil vrátit dveřmi zpátky, a dokonce se mu to z větší části podařilo.
Když už nebylo kam psát, Suzy seskočila na zem a pomohla Arturovi vstát. Vyděšeně hleděla na Hodinovou ručičku, která mu vězela v hrudi a pod níž byla zaklíněna Minutová ručička tak, aby nemohla vniknout dál.
"Projela mi zády?" zašeptal Artur. Kolem něho plaval příkop a věděl, že jen Minutová ručička mu brání, aby ztratil vědomí. Hodinová ručička sebou nepřestávala škubat dopředu dozadu a navzdory veškerým jeho snahám mu zajížděla stále hlouběji do těla.
"Ano, ano, projela!" vzlykala Suzy.
Artur si povzdechl a jen s vypětím sil se mu podařilo zašeptat: "Klíči… drž Hodinovou ručičku… chvilku… chvilku…"
Hodinovou ručičku pak pustil, sáhl si za záda a hrotem Většího Klíče si propíchl pravý palec, ačkoli ten byl už smočený jeho vlastní krví. Potom se otočil zpátky dopředu, pravou rukou podržel Minutovou ručičku a Menším Klíčem si propíchl palec levé ruky. Nato kapku krve z levého palce rozetřel po Hodinové ručičce a z pravého palce po Minutové.
Za jeho zády se panu Pondělí podařilo probít se na druhou stranu dveří a přitom od sebe odmrštil Suzy a stovky bibliofágů.
Artur k sobě přiložil zakrvácené kulaté konce Klíčů a zavzlykal: "Já, Artur, vyvolený za Dědice Království… uplatňuji nárok na tento Klíč a s ním na Vládu nad Nižším Domem… uplatňuji jej na základě krve, kostí a klání…"
Hodinová ručička se opět zasunula, přinejmenším o dva centimetry. Artur vykřikl a celý svět potemněl. Ale už mu stačilo odříkat jen několik slov. Jen několik slov. To zvládne. Musí to zvládnout.
"Pra… pravdou, odkazem a…"

Kapitola dvacátá šestá

"Vůči veškerým obtížím!"
Hodinová ručička se Arturovi zvolna vysunula z hrudi a obě ručičky se mu pohnuly v prstech, až Hodinová ležela přes Minutovou. Následoval jasný záblesk a Minutová ručička se protáhla, zatímco se Hodinová zmenšila. Potom Artur nedržel dvě hodinové ručičky, nýbrž meč, který se do jisté míry podobal tomu, čím ještě před chvilkou byl, meč s okrouhlou hruškou, s kruhy na obou koncích jílce a zlatem ubíhajícím po stříbrné čepeli.
Rána v hrudi se uzavřela se slyšitelným mlasknutím a bolest začala polevovat. Artur se narovnal a dlouze a táhle se nadechl. Suzy na něho zírala s rozechvělýma rukama a křídly.
"Řekl bych," pronesl Artur, když pozvedl meč, "řekl bych, že jsme vyhráli."
Pohlédl na svíjející se řeku bibliofágů, v níž stáli, a do vířící masy zasunul meč.
"Vraťte se do Ničeho!" poručil jim. Meč zazářil a z hrotu vystřelily tenké pramínky roztaveného zlata, které se roztékaly a rozdělovaly, až se v příkopu rozprostřela jemná zlatá síť. Během jejího vytváření bibliofágové matněli a ztráceli tvar, až úplně zmizeli a s nimi i zlatá vlákna.
"Zvedni se!" zvolal Artur a dotkl se dna příkopu. Pod nohama se mu zachvěla a rozduněla zem, potom se začala zvolna zvedat a zakrývat dveře. Artur se jich rychle dotkl mečem a poručil jim, aby se také zvedly. Za několik vteřin nebylo po příkopu ani památky a dveře byly zpátky na svém místě ve zdi vily.
"Necítím se moc dobře," řekla Suzy. Byla celá pobledlá a držela se za bok. Pravuil ji zjevně zranil a vytahování Artura jí

také nepřidalo. Potácela se, pak se zhroutila.
Než dopadla na zem, Arturovi se podařilo chytit ji za hlavu. Hned vzápětí se dotkl mečem jejího břicha a pronesl: "Zahoj se. Uzdrav se."
Z Klíče se rozlila zářivá koróna světla a obklopila Suzino tělo. Rozšiřovala se a dívce se přestaly třást ruce i křídla. Suzy opět otevřela oči. Jakmile světlo pohaslo, pomalu vstala. Prohmatala si bok a zkusila ohnout prsty a pak i křídla.
"Myslela jsem, že je s náma konec," řekla potichu. Potom se usmála, vyskočila do vzduchu a pohybem křídel vyslala Arturovi do obličeje prudký závan vzduchu. "Ale zvládli jsme to, Arture! Vyřídils pana Pondělí!"
Artur z ní nespouštěl oči. Věděl, že by měl oslavovat, ale z jakéhosi důvodu se mu poskakovat nechtělo. Nic ho nebolelo, ale cítil se nesmírně unavený.
"Máš Klíč, první ze Sedmi Klíčů od Království! Skvělá práce, Arture! Vážně skvělá práce!" volala Vůle, která se s hopkáním blížila po trávníku a občas vyskočila vysoko do vzduchu. "Když je Vůle, způsob se už najde, jak to sama říkám. Kde je bývalé Pondělí?"
Artur ukázal mečem na dveře.
"Povolej ho sem," pobídla ho Vůle. "Spravedlnosti musí být učiněno zadost. Je třeba vykonat spoustu práce, Arture."
"Normálního člověka by napadlo, že si napřed dáme čaj a nějakou sušenku," zamumlala Suzy. Přestala skákat a na Vůli se zamračila. Ta jí však nevěnovala pozornost.
"Pondělí!" zavolal Artur bez velkého nadšení. Ve vzduchu zamával mečem - Prvním Klíčem. "Pojď ven!"
Otevřely se dveře a pomalu z nich vyklopýtala strhaná postava. Byl to očividně Pondělí, ale příliš se sám sobě nepodobal. Bibliofážský jed Ničeho mu rozežral část obličeje a po celém těle v něm zely podivné otvory. Šaty měl potrhané a rozcupované a zbyly z nich vlastně jen cáry, které si přidržoval u těla.
"Nastal čas popravy," řekla Vůle s určitým uspokojením. "Bude stačit, když ho poklepeš po rameni, Arture, a řekneš jenom: ‚Nic jsi a v Nic se obrátíš!' To bude stačit."
Pondělí před Arturem padl na kolena a sklopil hlavu. Artur napřáhl ruku s Klíčem a dotkl se jím ramene pana Pondělí. Nepronesl však slova, která mu přednesla Vůle. Vzpomněl si, co mu o panu Pondělí řekl Soumrak, když se pomalu snášeli do Uhelného sklepa. Pondělí vždycky nebýval takový, jaký je teď.
"Uzdrav se," řekl Artur pomalu. "Na těle i na duši."
Pondělí užasle vzhlédl, zatímco Vůle vztekle skákala nahoru dolů a ryčela něco, na co Artur nebral zřetel. Díval se, jak se na Pondělí zacelují rány a otvory se zmenšují na velikost špendlíkových hlaviček. Dokonce se mu přesily a vyspravily šaty. Nebyly však tak vybrané jako předtím a ani ve tváři už nebyl tak pohledný. Ale Artur si všiml, že má laskavější výraz v očích a táhnou se mu kolem nich vrásky od smíchu. Pondělí k Arturovi vzhlédl a ještě jednou sklopil hlavu.
"Žádám vás o odpuštění, pane," řekl. "Nevím, proč jsem dělal to, co jsem dělal. Ale děkuji vám za svůj nový život."
"Blahovůle je velmi pracná ctnost," podotkla Vůle zlostně. "A nikdy se neví, kde skončí. Ale myslím, že jsme byli těsně u cíle."
"To vskutku," řekl kdosi. "A já nepochybuji, že to pro všechny zúčastněné špatně skončí."
Všichni se otočili, ale jen zahlédli, jak se dveře zasunuly před malinkým, úzkým výtahem, ne větším než telefonní budka. Zazvonil zvonek, výtah vystřelil vzhůru a zmizel v paprsku světla, jenž snadno protrhl zlatou síť nad jejich hlavami.
"Pravuil!" vykřikla Suzy. "Myslela jsem, že jsem toho lotra vyřídila."
"Bohužel se zdá, že asi ne," poznamenala Vůle. "Musí být něco víc, než se zdá. Špion pro některý z Následujících dní, kterým bych nechala seschnout ta jejich zrádná srdce. Tady a teď však nic nezmůžou. Jsou vázáni dohodou s bývalým Pánem Nižšího Domu. Nemůžou tu zasáhnout, stejně jako jsou bezmocní každé pondělí v Druhořadých říších. Jsou teď v tvých rukou, Arture. S Následujícími dny se však v patřičnou dobu ještě každopádně setkáme. Napřed tu ale musíme ustanovit pevný základ. Vida, tady přichází náš spojenec Soumrak. A spolu s ním Poledne a Jitřenka přichází žádat o odpuštění za svůj ostudný život."
Zpoza rohu vily opravdu vycházeli všichni tři hlavní služebníci pana Pondělí. Soumrak šel v čele, Poledne mu šel jako zpráskaný pes v patách. Ani na jednom z nich nebyly patrné fyzické známky jejich boje. Za nimi se blížil houf Inspektorů, komisařů a dalších Starousedlíků, do jednoho neozbrojených s výjimkou Nočních návštěvníků, kteří pochodovali kolem nich a hrdě vzdávali poctu svými biči.
Jitřenka se držela těsně za nimi.
Když byl zástup jen asi šest metrů daleko, začínal zpomalovat a na jednotlivých tvářích se zračily nelíčený strach a úzkost. Artur pozvedl Klíč a všichni se zastavili. Zase ho sklopil a upřel na nově příchozí oči.
"Navrhovala bych, abys Soumrak opět jmenoval do své funkce," řekla Vůle. "Pokud jde o Poledne, u něho bych něco takového prozatím zvažovala…"
Artur zavrtěl hlavou. "Já na pozici Vládce Nižšího Domu nezůstávám."
Všem s výjimkou bývalého Pondělí, který se skloněnou hlavou zůstával klečet, se ze rtů vydral nevěřícný povzdech.
"Ale to musíš," protestovala Vůle. "Nemůžeš se jí jen tak zbavit!"
"Chceš říct, že to nemám dovolené nebo že to není možné?" zeptal se Artur.
"Není to možné!" zvolala Vůle. "Jsi přece Dědic! Já tě vybrala, dokázal jsi, že jím jsi. A je tu třeba vykonat spoustu práce!"
"Už jsem to říkal předtím," opáčil Artur. "Potřebuji lék na epidemii ve svém světě. O nic jiného nestojím! Jen o lék, a abych se vrátil domů."
"Do Druhořadých říší se vrátit nemůžeš," namítla Vůle příkře. "Nemůžeš ani zažehnat epidemii. Nezapomínej na Původní zákon. Nejsou dovoleny žádné zákroky, a to ani kvůli nápravě zákroků předchozích."
Artur na zelenou žábu upřeně hleděl. Vzedmul se v něm vztek a začal zvedat Klíč. Uhodí jím do Vůle…

Ne. Tak se ničeho nedosáhne, pomyslel si. Musím si zachovat chladnou hlavu. Vůle je manipulátorka. Musím opatrně našlapovat.
"Říkala jsi, že můžu," pravil ledovým hlasem. "Vysvětli mi to."
"Ne, jen jsem naznačila, že bys mohl, když jsem tvrdila, že kdyby ses stal Pánem, je možná spousta věcí. Mimoto kdyby ses bez Klíče vrátil do svého času a prostoru, počítám, že bys umřel."
"Ale můžu přece změnit svůj záznam, nebo ne?" zeptal se Artur podrážděně. "A jelikož se zdá, že se tady Původním zákonem nikdo neřídí, proč bych se jím měl řídit já?"
"I kdybys měl náhodou v souvislosti se svým záznamem pravdu," protestovala Vůle, "nemůžeš se vzdát Klíče, a jako Pán Původní zákon dodržovat musíš."
Artur se podíval na Suzy.
"Já nevím," pokrčila rameny a ukázala na pohřebně vyhlížející Soumrak. "Zeptej se Soumraku."
Artur se podíval na Soumrak, který si sňal cylindr, uklonil se a natáhl nohu.
"Je sice pravda, že něco málo vím, ale Vůli se svými znalostmi rozhodně rovnat nemůžu. Pondělí měl jako Správce na Klíč určité právo, do doby, než přešel do držení Právoplatného dědice. Je možné, že ho nyní ve vlastnictví nemůže mít nikdo jiný."
"Nemůžu uvěřit, že jsem tímhle vším prošel jen tak pro nic za nic!" vykřikl Artur. "Chci lék na epidemii a chci ho hned teď."
"Původní zákon…" spustila Vůle, ale odmlčela se, když se k ní Artur otočil s Klíčem připraveným k úderu.
"Za epidemii může zamoření způsobené Uchvatiteli, je to tak?" zeptal se Soumrak. Když Artur přikývl, pokračoval: "Pak je to jednoduché. S vaším dovolením bych z Ničeho přivolal Nočního zametače. Pokud ho s sebou vezmete do Říše, kterou jste kdysi obýval, během jediné noci shromáždí veškeré pozůstatky zamoření a vrátí se s nimi do Ničeho. Tak se odstraní jejich účinek na lidi i na místo."
"Dobrá. Tak by se dalo začít," souhlasil Artur.
Soumrak se ještě jednou uklonil, vyňal jakousi černou knihu a brk, ponořil brk do kalamáře, který mu podal jeden z Půlnočních návštěvníků, a rychle něco napsal. Stránku potom vytrhl, přešel k místu, kde se ještě nedávno táhl příkop, sroloval stránku do trubičky a zabořil ji do hlíny.
Několik vteřin se nic nedělo, potom se z papírové ruličky ozvalo slabé zaržání. To následovala drobounká černá koňská hlava, dvě kopyta a nohy a potom celý kůň, který nebyl vyšší než osm centimetrů. Ten ještě jednou zaržál, zahrabal kopytem a zůstal nehybně stát. Soumrak ho zvedl a předal Arturovi, který ho opatrně převzal a vsunul si ho do kapsy kabátu.
"Musí se těsně před půlnocí postavit na okenní římsu, před otevřené okno," poučoval ho Soumrak. "Pak vyjede ven a do rána dá všechno do pořádku."
Artur přikývl a úlevně vydechl. Přesně toto chtěl. Teď musí jen vymyslet, jak se s koníkem vrátí. Cítil, že Vůle mu neříká celou pravdu. Musí existovat nějaký způsob.
Potom ho ze zamyšlení vytrhl nějaký zvuk ode dveří. Objevil se v nich Kýchal, jemuž u nosu viselo několik rampouchů. Nesl stříbrný podnos, na němž byla vysoká úzká láhev a kousek papíru. Kýchal došel klidně až k Arturovi a podnos mu nabídl.
"Napijete se, můj pane? Domnívám se, že jde o nápoj z vaší rodné Říše. Pomerančový džus. Znáte ho? A s ním je zde dokument, který jste hledal."

Kapitola dvacátá sedmá

Artur zůstal nevěřícně zírat a začal si meč zasunovat za opasek. Až tehdy si uvědomil, že žádný nemá. Před všemi těmito lidmi stál pokrytý bahnem a na sobě měl jen kabát a něco, co mohlo být noční košilí. Ale bylo mu to jedno. Klíč nakonec zapíchl hrotem do trávy. Když zvedl sklenici s džusem a list papíru, meč se ještě chvěl.
Jen co se papíru dotkl, objevilo se na něm jeho jméno vyvedené zlatým písmem.
Artur Penhaligon.
"Můj záznam," vydechl. "Můžu ho změnit tak, abych neumřel? Co na něm teď stojí?"
"To nevím, můj pane," odpověděl Kýchal. "Nepřečtu ho, nyní už jste Pán."
"Já ho přečtu?"
Kýchal nic neřekl. Mlčela i Vůle. Artur pohlédl na Soumrak, který jen pokrčil rameny. Artur zavrtěl hlavou. Proč nebylo nic jednoduché? Napil se džusu, podal sklenici Kýchalovi a papír si začal prohlížet. Ale kromě jména na vnější straně se zdál být prázdný.
"Vlastně mně je jedno, co tam stojí nebo jestli to můžu změnit," pronesl Artur nakonec. "Vrátím se tak nebo tak. Musím použít Nočního zametače. I kdybych měl umřít."
"Neumřeš," pravil bývalé Pondělí. Nevstal a měl pořád sklopenou hlavu. "Nikdo v Domě si neumí přečíst nebo změnit vlastní záznam, Arture. Ale pokud jsi přežil vlastní smrt, záznam se změnil, aby něco takového zaregistroval. Nějakou dobu už také nosíš Menší Klíč, takže se ti tím posílilo tělo. Jestliže se vrátíš, neumřeš. Alespoň tedy na to plicní onemocnění."
"Takže se můžu vrátit," zopakoval Artur. "A taky se vrátím."
Shlédl na Vůli. Ta se mu schovávala u nohou.
"Chci, abys mi pomohla, Vůle. Zapomeň na Původní zákon. Jak se můžu vrátit domů?"

"Vrátit se nesmíš," opáčila Vůle. Ve snaze učinit na něho dojem závažností svých slov se nafoukla do dvojnásobné velikosti. "Třímáš První Klíč. Jsi Pánem Nižšího Domu. Pořád je třeba vysvobodit šest uvězněných částí Vůle a získat šest Klíčů…"
"Já jsem malý kluk!" přerušil ji Artur. "Chci se vrátit domů a normálně vyrůstat. Stát se mužem a ne žádným Pánem vesmíru nebo kdovíčím. Nechci se změnit na nesmrtelného, jak mi to předpovídal Stařec, kdybych si ponechal Klíč. Nemohl bych… nevím… přimět někoho jiného, aby se o všechno staral, dokud nebudu dost starý?"
Vůle zamumlala něco neslyšitelného.
"Nemohl bych přimět někoho jiného, aby se staral o Nižší Dům, dokud nebudu dost starý?" zopakoval Artur neochvějně.
"Ano, ano, tvým právem je požádat o odročení plného převzetí moci," pronesla Vůle nabručeně. "Myslím, že ti můžeme dopřát pět nebo šest let někde v ústraní. Po deseti tisících letech to je poměrně zanedbatelná doba a je třeba vykonat určité množství přípravných prací, jež nebudou vyžadovat tvoji přítomnost. Ale kdoví, co udělají Následující dny, pokud předáš své pravomoci a vrátíš se do Druhořadých říší, byť jen dočasně. Neznám přesné podmínky jejich dohody, ale myslím, že nebezpečí by ti mohlo hrozit přinejmenším od Úděsného Úterý, jelikož jeho práva a autorita hraničí s těmi tvými."
"To je mi jedno!" zvolal Artur. "Musím to risknout. Když se Následující dny dozví, že jsem svou pravomoc přenesl na někoho jiného, třeba mě nechají na pokoji. A jestli budete potřebovat jiného smrtelného dědice, vždycky si nějakého můžete obstarat."
"Kdo bude tvým Místodržícím?" zeptala se Vůle. "Uvědomuješ si přece, že takto vznikla současná potíž se Správci? Je velice obtížné najít důvěryhodného vykonavatele moci."
"Ty jím určitě budeš," řekl Artur. "Ale budeš si muset vybrat okázalejší podobu, než je žába."
"Ale já jsem zprostředkovatelka, nikoli vykonavatelka," protestovala Vůle. "Mám jen svou funkci."
"Měla jsi přece být mým Polednem, ne?"
"Ano," odpověděla Vůle. Rozčilením povyskočila. "Tak jsem si to vůbec neplánovala!"
"No tak to máš smůlu," opáčil Artur. "Budeš moje Místodržící, nebo ne?"
Vůle nic neříkala. Všichni se dívali, jak nejméně minutu potrhle poskakuje tam a zpátky po trávníku. Nakonec se zastavila a poklekla před Arturovýma nohama.
"Budu tvá Místodržící Nižšího Domu," zakvákala Vůle.
Z kůže jí prosáklo jedno ostré černé písmeno, které hned následovalo další a další, až se po trávě táhla celá věta. Následovala další písmena a další věty, jako by se odmotávala stužka. Slova se začala točit a převalovat a stoupat do vzduchu. Přidávala se k nim další a další písmena a přelétávala tam a zpátky za zvuku drnkající harfy. Ke zvuku se přidaly měkké trumpety a písmena se seskupovala do pevných pozic a rozptylovala se, aby se spojila v nových a neustále se proměňujících kombinacích.
Potom se všechna písmena zastavila uprostřed letu, když obsáhla a vykreslila siluetu vysoké lidské postavy. Trubky zaburácely a zableskло bílé světlo, které všechny na okamžik oslepilo.
Artur dvakrát zamžikal. Se zábleskem světla se slova Vůle stala ženou. Vysokou okřídlenou ženou v jednoduchých modrých šatech, které výrazně zastiňovala její klenutá a třpytivá stříbrná křídla. Nebyla mladá ani stará a byla spíše impozantní než krásná a měla významné tmavé obočí a poněkud velký nos pod těsně staženými platinovými vlasy. Čelo měla svraštělé zlostí nebo zamyšlením. Sklonila se, vzala jadeitovou žábu a vložila ji do malé okrajkované taštičky, kterou si nesla v levé ruce.
"Udělám si z ní brož. Byla mi dobrou služebnicí."
Vůle zpočátku hovořila jasným a melodickým hlasem, ale poté znepokojivě přešla do hlubšího chropotu, kterým mluvila jako žába.
Vysekla Arturovi poklonu. Ten ji opětoval a najednou byl mnohem nervóznější. S Vůlí se mu snadněji jednalo, když měla podobu žáby.
"Budu tvojí Místodržící," zopakovala Vůle. "Ale kdo bude tvou… naší… Jitřenkou, Polednem a Soumrakem?"
"Soumraku," pravil Artur pomalu. "Chceš si ponechat svou funkci?"
"Ne, můj pane," odpověděl Soumrak. Usmál se a uklonil. "Chtěl bych vystoupit ze stínů a stanout na slunci jako služebník váš a vaší Místodržící, můj pane, buď jako Jitro, nebo Poledne. Řada mých Půlnočních návštěvníků by také chtěla změnit zaměstnání, pakliže byste to považoval za vhodné a umožnil jim to. Už je unavuje chodit v černém."
"Budeš tedy Poledne," rozhodl Artur. Pohlédl na Vůli a úzkostlivě dodal: "A pokud ti to, Vůle, nevadí, potom staré Poledne bude novým Soumrakem."
"Nóóó…" zvolala majestátní paní. Artur si všiml, že má pořád zelený jazyk - světle zelené barvy ušlechtilého jadeitu. "Bude v podmínce! Všechny budu sledovat ostřížím zrakem! A co Jitřenka?"
"Myslím, že i ona může zůstat na své pozici, alespoň prozatím," řekl Artur pomalu. Jitřenka se na něho vděčně usmála a vysekla mu velmi hlubokou poklonu, při níž se na trávníku roztřpytily drobné sluneční paprsky. "Ale chtěl bych jmenovat ještě někoho. Může mít Poledne spolupracovníka?"
"Ovšem," odpověděl starý Soumrak, nyní nové Poledne.
Artur se obrátil na Suzy.
"Vím, že se nemůžeš vrátit," řekl zajíkavě. "Promiň… Je mi moc líto, že to nedokážu změnit. Ale už nemusíš být plnička inkoustu. Chtěla bys být pomocnicí Poledne? Mohla bys pomáhat dalším dětem, které sem dovedl Pištec, a dohlížet místo mě na situaci v Domě. Okem smrtelníka."
Suzy se zadívala na zem a zašoupala jednou nohou.
"To bych pak byla Pondělní Přesnídávka nebo něco tak hloupého, co?" poznamenala nevrle. "Myslím, že zkusit bych

to mohla."
"Tato pozice se jmenuje Tercie, hodina mezi Jitrem a Polednem," pronesla Vůle. "Vlastně je to opravdu Pondělní Přesnídávka!"
"Pondělní Tercie," zopakovala Suzy potichu. Potáhla, a než se podívala na Artura, otřela si rukávem nos a obličej. "Doufám, že tvoje rodina… doufám, že všichni… vždyť víš… budou v pořádku."
Vyrazila dopředu a rozpačitě ho objala. Než jí Artur stačil objetí opětovat, pustila ho a ustoupila dozadu mezi Jitřenku, Poledne a Soumrak.
"Musím udělat ještě něco?" zeptal se Artur šeptem Vůle. "Už se můžu vrátit?"
"Musíš mi udělit možnost užívat Klíč," odpověděla Vůle. "Není to nic složitého. Musíš mi ho podat jílcem napřed a zopakovat několik slov."
Artur vytáhl Klíč z trávy. Připadalo mu, že se mu hodí do ruky. Jako by tam patřil. Cítil, jak se mu z něj do těla rozlévá moc, propůjčuje mu sílu. Bylo by velmi snadné nechat si ho. Stát se opravdovým Pánem a nezabývat se malichernostmi v Druhořadých říších…
Zachvěl se, Klíč rychle obrátil a podržel ho za čepel před Vůlí, která jej přijala.
"Teď zopakuj: ‚Já, Artur, Pán Nižšího Domu a Nositel Prvního a Nejmenšího ze Sedmi Klíčů od Království…'"
Artur otupěle opakoval všechna slova. Cítil se vyčerpaný. Vysílený soubojem s Pondělím, vším, co se kolem něho dělo.
"Uděluji své věrné služebnici, První části Velké Architektčiny Vůle, veškeré své pravomoci, majetek a další přináležitosti, aby vystupovala mým jménem jako Místodržící, do doby, než požádám, aby mi byly opět předány."
Poslední slova Artur oddrmolil, co nejrychleji to bylo možné, přičemž nepřestával bojovat s touhou přestat a přitáhnout si Klíč zase k tělu. Pak ho nakonec pustil a byl by se skácel na zem, kdyby ho Vůle nezachytila v jedné své mocné paži.
"Domů," zašeptal Artur. "Chci se vrátit domů."

Kapitola dvacátá osmá

"Pořád si nejsem jistá, zda s tím souhlasím," pravila Vůle. "Kýchale, nachází se Sedm ciferníků pořád v Denním pokoji, nebo jsou jinde?"
"Domnívám se, že jsou stále tam, má paní," odpověděl Kýchal. Komorník prošel rychlou proměnou a byl mnohem čistší a upravenější. Rozpadávající se rukavice bez prstů byly náhle celé a běloskvoucí. Zuby už neměl křivé a zažloutlé a nos mu už nebrázdila síťovina popraskaných vlásečnic.
"Z Nižšího Domu vedou do Druhořadých říší dvě hlavní cesty," vysvětlovala Vůle Arturovi. "Sedm ciferníků poskytuje bezpochyby tu nejsnadnější, pokud víš, jak je správně nastavit. Další jsou samozřejmě Dveře."
"Tou temnou prázdnotou už se vznášet nechci," namítl Artur, když si vzpomněl na Pondělní portál.
"Ale to by nebylo nutné," Vůle na to a její slova Artura opět zneklidňovala přesuny mezi melodickým ženským hlasem a žabím chrapotem. "Prošel bys jen Vstupními dveřmi. Ale jelikož je skoro jistě ještě bedlivěji střeží Následující dny, bylo by moudřejší nestávat se co možná nejdéle středem jejich zájmu. Proto si myslím, že Sedm ciferníků bude lepší volba. Pojď se mnou."
Artur přikývl a zažíval. Otočil se, aby se rozloučil, hlavně se Suzy, a s překvapením si všiml, že všichni klečí na trávníku.
"Na shledanou!" zavolal Artur. Zaváhal, pak se poklonil. Všichni sklonili hlavy a zůstali klečet na jednom koleni. Artura se zmocnila úzkost. Takto se loučit nechtěl. Potom uviděl, jak zvedla hlavu Suzy. Mrkla na něho, usmála se a při pohledu na společnost, v níž se nacházela, zvedla oči v sloup.
"Na shledanou, Pondělní Tercie," pronesl Artur potichu.
"Měj se," odpověděla Suzy. "Dávej bacha na Následující dny."
"Na shledanou, všichni!"
"Na shledanou, náš pane!" zvolali jednohlasně Jitřenka, Poledne a Soumrak a všichni shromáždění Starousedlíci za nimi.
Artur jim ještě jednou zamával, potom se otočil a následoval Vůli dveřmi do Pondělního pokoje. Všechna pára a bahno zmizely. Nyní si připadal jako uvnitř starého domu nebo možná někde v muzeu.
"Tudy, prosím," pokynul jim Kýchal a vedl je po schodech a dlouhatánskou chodbou pryč. Artur a Vůle následovali komorníka do knihovny, působící velice pohodlným dojmem, velké přibližně tak, jak byla Arturova knihovna ve škole, kde však stály starobylé dřevěné police a několik pohodlně vyhlížejících křesel.
"Dovolil jsem si umístit vaše šaty za támhletu polici, můj pane," řekl Kýchal a okamžitě se na Artura vrhl s kusem hadru a kartáčem a jakoby zázrakem z něho odstranil veškeré bahno.
"Jo, jasně, díky," odpověděl Artur. Pohlédl na své prazvláštní oblečení a tváří se mu mihl slabý úsměv. Nechtěl se vracet v noční košili bez spodního prádla.
Oblečený byl za minutku. Ačkoli školní oblečení bylo vyžehlené a vyprané, nášivky a pás ze spodního prádla pořád chyběly. Napadlo ho, že vysvětlit mámě něco takového bude pěkný oříšek.
S velkou opatrností vytáhl z kabátu Nočního zametače a vložil si ho do kapsy u košile, kde ho pevně zaklínil, aby mu nevypadl. Koník slabě ržál, ale jinak se zdálo, že se má vcelku dobře.
Když Artur vyšel ven, Kýchal ho už očekával.
"Domnívám se, že patří vám, můj pane," pronesl Kýchal a z malé knihovničky se slonovinovými ozdobami stojící vedle

jedné židle vytáhl jakousi knížku. Předal ji Arturovi, potom poodešel zatahat za provaz v koutě místnosti. Vzápětí se kdesi v dálce rozezněl zvonec. O několik vteřin později se ozvalo hluboké dunění. Arturovi se pod nohama zachvěla podlaha a otočila se jedna celá stěna knihovny, za níž se objevila podivná sedmistěnná místnost. Uprostřed místnosti proti sobě stálo sedm vysokých pendlovek, jejichž kyvadla společně vydávala nezřetelný svistot, který Arturovi připadal, jako by poslouchal tlukot vlastního srdce s prsty strčenými do uší.
Podívaná na okamžik natolik odvedla jeho pozornost, že se ani nepodíval na knihu. Když tak učinil, uvědomil si, že drží Úplný atlas Domu.
"Ale mně přece nepatří," protestoval před Vůlí. "Měla by sis ho nechat ty. Já ho bez Klíče ani neotevřu."
"Je tvůj," zahřměla Vůle. "Klíč jsi nosil dost dlouho na to, aby se pod tvou rukou některé stránky otevřely. Taky budeš potřebovat toto."
Ještě jednou sáhla do rukávu a vytáhla nikoli kapesník, nýbrž červenou lakovanou skříňku o velikosti krabice od bot. Artur ji vzal a vsunul si ji do podpaží.
"Co to je?"
"Telefon," odpověděla Vůle. "Možná se mnou budeš potřebovat mluvit, kdyby se Následující dny projevily méně vlídně, než doufáme. Nebo kdybys potřeboval poradit."
"Ten já nechci," opáčil Artur zarputile. "Říkalas, že mám pět nebo šest let čas!"
"Telefon použiješ jen v těch nejnaléhavějších případech," odpověděla Vůle. "Je to pojistka před nepřízní osudu, nic víc."
"Tak jo, dobře!" zvolal Artur. Strčil si krabici do podpaží a vztekle přešel k Vůli. "A můžu už se konečně vrátit domů?"
"Prosím o prominutí, můj pane," ozval se Kýchal. Vstoupil do místnosti a jal se pohybovat ručičkami hodin. "Je to poněkud složité, ale hned to bude."
Artur se zastavil. Ještě jednou si sáhl na kapsu, aby se přesvědčil, že v ní pořád má malého černého koníka.
"Hotovo!" vyhrkl Kýchal. "Honem, honem, nastupte, než odbijí hodiny!"
"Na shledanou, pane," řekla Vůle. "Prokázal jste velkou statečnost a dokázal jste mi, jak jsem pevně očekávala, že jste byl tou nejsprávnější volbou."
Arturovi připadlo, jako by ho jemně dloubla směrem k hodinám, byť ho ve skutečnosti prudce poslala na druhý konec místnosti a málem do nich. Kýchal hocha zachytil, otočil ho a postavil ho nehnutě do jejich středu. Potom komorník z jejich kruhu vyskočil.
Hodiny začaly odbíjet. Místnost se kolem Artura rozechvěla, jako by se roztetelila horkem. Artur jen neurčitě spatřil Vůli, jak mává kapesníkem, a Kýchala, jak ho zdraví zvednutou rukou. Hodiny nepřestávaly odbíjet a kolem dokola se objevila dobře známá bílá zář.
Přesně jako na Nepravděpodobném schodišti, pomyslel si Artur.
Chvíli stál a uvažoval, co se stane dál a kde… a kdy se dostane ven.
Myslím, že jsem měl Kýchalovi říct přesně, co chci. Ne že by na tom záleželo. Pokud se mi podaří uvést do provozu Nočního zametače…
Bílé světlo začalo rytmicky pulzovat a ze tří stran se kolem Artura stahovalo. Na čtvrté straně se však protáhlo a vytvořilo něco na způsob úzké chodby. Artur zaváhal, ale poněvadž na něho světlo nepřestávalo dotírat, vydal se určenou cestou.
Připadalo mu, že jde velice dlouho, a přepadly ho obavy. Dokonce ho napadlo, že otevře červenou lakovanou skříňku a zavolá Vůli. Co když se se Sedmi ciferníky něco pokazilo? Co když je Kýchal stejný zrádce jako Pravuil, ve službách Následujících dnů?
Artur strach potlačil a neustával v chůzi. Nakonec začalo bílé světlo pohasínat a on něco rozpoznal. Jakési jiné světlo. Žluté, nikoli bílé. Také něco slyšel, vzdálené zvuky linoucí se do ticha. Vzdálenou helikoptéru a vzdálené kvílení sirén. A měl také určité potíže s dýcháním. Nic vážného, jen nemohl pořádně popadnout dech.
Bílé světlo zcela zmizelo. Zasáhly ho sluneční paprsky a zvuk města v karanténě. Artur přimhouřil oči a zastínil si rukou tvář. Stál na nějaké předměstské ulici. Před domem s čerstvě natřenými dveřmi garáže.
Spustil ruku a rozhlédl se. Dům zmizel a on opět viděl běžné budovy, které na jeho místě stávaly původně. V dálce se k obloze zvedal sloupec černého ohně, kolem něhož létaly vrtulníky. Všude kolem se ozývala symfonie sirén.
Spatřil, jak se po ulici rychle blíží auto, a přikrčil se za malý keř, který mu poskytoval jen chabé maskování. Ale auto se blížilo příliš rychle na to, aby si našel lepší úkryt. I kdyby to byla policie, Artur doufal, že ho prostě jen zaveze do Východní nemocnice a i z ní bude stále schopen vyslat Nočního zametače.

Potom ale auto poznal. Byla to stará modrá rachotina jeho bratra Erika, kterou teď rychle uháněl domů.
Artur vstal a zamával. Chvilku měl pocit, že ho Eric nezahlédl, potom auto se skřípěním zabrzdilo, až se mu zakouřilo od zadních pneumatik. Eric tak za normálních okolností nejezdil, ale teď nebyla normální doba.
"Arture! Co tady děláš?" vykřikl Eric a vystrčil z okna svou hezkou světlovlasou hlavu. "Nastup si!"
"Jdu domů," odpověděl Artur, když doběhl k autu a naskočil dovnitř. "Co tady děláš ty?"
"Byl jsem v městské tělocvičně na hodině pro pokročilé hráče," odpověděl Eric, když zase šlápl na plyn. "Pak jsme se doslechli, že ve škole došlo k požáru. Hned jsem tam jel, ale vrátili mě zpátky a řekli mi, abych se do půl hodiny dostal domů. Po druhé hodině budou střílet po všech autech a chodcích, kteří nemají povolení! Vyhlásili totální karanténu!"
"Je máma v pořádku?" zeptal se Artur. "Co ostatní? Kolik je hodin?"
"To nevím," řekl Eric a zavrtěl hlavou. Artur si všiml, že je v šoku. Ani se nezeptal, jak se dostal ze školy. "Hodin? Půl

druhé a pět minut. To v pohodě zvládnem."
Artur se usadil na sedadle a zapnul si pás, zatímco Eric vybral předposlední zatáčku před domem. Ověřil si, jestli má v kapse Nočního zametače. Nejméně deset hodin ho nebude moci použít.
Za tu dobu se může stát spousta věcí. Mohou umřít lidé a Noční zametač je nebude moci přivést zpátky. Na to ve své touze vrátit se domů nepomyslel. Měl za to, že je po všem. Ale porážkou Pondělí ještě nic neskončilo. Čekala ho další práce.
Nemohl popadnout dech a instinktivně sáhl po inhalátoru. Ten však nebyl na svém místě. Artura zachvátila panika, hned ji však potlačil, když si uvědomil, že ho vlastně nepotřebuje. Nedýchalo se mu tak hladce a snadno jako v Domě, ale plíce se mu tak úplně nestahovaly. Při dýchání se jako by zajíkal a měl dojem, že má plíce nějak zvláštně nakřivo, jako by mu víc vzduchu vtékalo na levou stranu. Ale byl v pořádku.
Eric se neobtěžoval s parkováním, jen zastavil u vstupních dveří. Oba vyskočili z auta a běželi nahoru. U dveří se s nimi potkali Bob s Michaeli, kteří se sami přiběhli podívat, kdo přijel. Po rychlém objetí všichni odešli do Bobova studia. Všude, kde bydleli, bylo studio místem rodinných setkání a důležitých událostí.
"Emily je v pořádku," řekl hned na začátku Bob. "Ale není to žádná sranda. Je to epidemie se vším všudy. Zatím se neví, co je zač, odkud se vzala ani co dokáže udělat."
"Máma na to přijde," řekla Michaeli. Eric souhlasně přikývl.
Bob si všiml, že Artur tak neučinil. Natáhl ruku a poplácal svého nejmladšího syna po rameni. "Bude v pořádku," řekl. "Všichni budeme v pořádku."
"Jasně," hlesl Artur. Opět se dotkl kapsy. Proč, proč jen nepožádal o něco, co by epidemii zastavilo hned v tomto okamžiku? Během příštích deseti hodin se mohlo stát cokoliv. Mohl by jí sám podlehnout a usnout.

Kapitola dvacátá devátá

Následujících deset hodin bylo nejdelších v celém Arturově životě. Chvíli ještě seděl ve studiu a poslouchal, jak Bob na klavíru pořád přehrává stále tutéž melodii. Potom už mnohem kratší dobu sledoval s Michaeli zprávy v televizi, ale nedokázal poslouchat, kolik nových případů bylo nahlášeno nebo jak se lidé pokouší dostat ven z karantény. A přesně v celou hodinu, každou hodinu, umírali někteří z pacientů. Zatím to byli samí velmi staří lidé, ale to Artura nijak neutěšovalo. Cítil se za jejich úmrtí zodpovědný.
Nakonec se stáhl do svého pokoje a ležel na posteli. Červená lakovaná skříňka ležela na stole a vedle ní Atlas. Artur dokonce neměl chuť se do něj dívat. Místo toho držel na dlani Nočního zametače. Ten většinou nehybně stál, ale občas udělal několik kroků nebo sklonil hlavu a dloubal mu do kůže.
Nakonec, aniž to měl v úmyslu nebo o to stál, Artur usnul. V jednom okamžiku byl vzhůru, v dalším si byl znenadání vědomý, že spí.
Spí! V mozku se mu rozezněly všechny poplašné sirény, když se usilovně snažil probudit.
Co kdybych propásl půlnoc? Co kdybych musel čekat celý den až do zítřejší půlnoci? Umřeli by další lidé! Mohla by umřít máma!
Artur sebou házel a křičel, až se probudil. S výjimkou svitu linoucího se z digitálních hodin byla tma jako v pytli. Upřel na hodiny oči, i když mu spánek otupoval smysly.
23:56! Pořád mu zbývala chvilka!
Potom ho přepadla další panika. Ležel pod dekou. Bob ho musel najít, jak spí, a přehodil přes něho deku. A Noční zametač mu zmizel z ruky!
Artur vystřelil z postele a rozsvítil všechna světla. Potom strhl deku z postele. Noční zametač musí přece někde být.
Co když ho Bob odnesl dolů? Nebo co když to byla Michaeli…
Potom ho Artur uviděl, jak uvolněně stojí na lakované skříňce. Noční zametač už kopal nohama a dychtil vykonat svou práci.
Arturovi se ze rtů vydral nejdelší úlevný výdech za celý život, natáhl ruku a koníka zvedl. Ten se mu vzepjal v prstech a vzrušeně zaržál.
Artur s ním přešel k oknu. Když zvedl okenní rám, zvíře bylo ještě vzpurnější.
"Tak utíkej," pobídl ho Artur potichu a otevřel dlaň.
Černý koník vyskočil do noci. Artur viděl, jak se cestou na oblohu zvětšuje. Zvětšoval se, zvětšoval a zvětšoval, až jen jeho kopyta byla větší než celý dům. Řehtal a jeho řehtání připomínalo hromobití, lomcovalo okny, třáslo domem. Vysoko ve vzduchu se zatočil, pak se střemhlav spustil dolů. Z rozšířeného chřípí mu vanuly prudké poryvy studeného vichru.
Vítr odvál Artura zpátky na postel. Byl studený, ale nádherně studený, nádherně svěží. Artur cítil, jak ho dokonale probouzí, jak mu prochvívá celým tělem. Byl to dech čistého, vzrušeného života, syrové energie, prosté radosti z toho nejnespoutanějšího běhu.
Artur se rychle vrhl k oknu, aby zahlédl, jak Noční zametač cválá přes město, jak jeho čerstvý, povzbuzující dech zmítá listím stromů, třese cedulemi a zametá z ulice všechno, co na ní nebylo pevně ukotvené. Všude, kde proběhl, se rozječely alarmy aut a rozžaly vlny světel.
Noční zametač všechno… a všechny… probouzel.
Artur uslyšel, jak dole v domě zvoní telefon. Vyběhl ven a všiml si, že Michaeli a Eric už jsou na chodbě. Společně se vrhli ze schodů do hlavního obývacího pokoje. Uviděli Boba, úplně oblečeného a unaveného. Pomalu položil

sluchátko a usmál se na své děti.
"To byla Emily. Už odhalili genetickou strukturu," řekl a v každém jeho slově a gestu byla patrná úleva. "Během několika dní vyvinou vakcínu. Ale zdá se, že virus je méně vražedný, než si všichni mysleli. Spousta pacientů se probouzí."
Artur se tehdy usmál, když se jím prohnala vlna úlevy. Konečně byl konec.
Potom uslyšel, jak zazvonil další telefon. Nikdo jiný na něj nezareagoval a Artura na okamžik napadlo, že se mu jeho vyzvánění jen zdálo. Ale zvuk byl čím dál tím hlasitější, ačkoli Bob, Michaeli a Eric mu pořád nevěnovali pozornost. Byl to staromódní drnčící telefon, žádné elektronické pípání. Artur něco podobného zaslechl pouze v Domě…
Musel to být telefon z červené lakované skříňky.
Artur se podíval na hodiny na stěně. Tikaly a minutová ručička se sotva znatelně pohnula.
Byla minuta po půlnoci.
Úterý ráno.

Garth Nix
Australský autor fantasy pro děti a mládež, narodil se 19. 7. 1963 v Melbourne, ale dětství prožil v hlavním městě Canberra; po úspěšném zakončení studia profesionálního psaní pracoval krátce jako knihkupec. V roce 1987 se přestěhoval do Sydney a od té doby se plně věnuje literatuře, ovšem ne pouze jako autor beletrie, ale i jako publicista, knižní redaktor nebo literární agent. Mezi jeho četné koníčky patří rybaření, film či neustále se rozšiřující sbírka knih všech druhů a žánrů. Na cestách po světě navštívil nejen Evropu, ale i Střední východ a Asii. Od roku 2002 je spisovatelem z povolání, ačkoli je přesvědčen, že tato práce je příčinou podivného chování některých jeho kolegů. Stále žije v Sydney, nedaleko Coogee Beach, spolu s manželkou Anně a nedávno narozeným synem.
Do žánru vstoupil povídkou Sam, Cars and the Cuckoo (1984) v málo známém a dnes již neexistujícím magazínu Warlock: The Fighting Fantasy Magazine. Psaní kratších prací se však nadále příliš nevěnoval, i když v posledních letech se zdá, že tento nedostatek hodlá rychle napravit, jak dokazují například tituly Lightning Bringer (Love and Sex, ed. Michael Cart 2001) a Under the Lake (F&SF, 2001). Knižní sérii Very Clever Baby's First Reader (1988), Very Clever Baby's Ben Hur (1989), Very Clever Baby's Guide to the Greenhouse Effect (1990) a Very Clever Baby's First Christmas (1998) napsal pro zábavné ponaučení zvlášť nadaných dětských čtenářů. Pro nejmenší čtenáře je určena také trojice bohatě ilustrovaných dobrodružství. Bill the Inventor (1998) je příběh mimořádně nadaného vynálezce a sirotka hledajícího domov. V románu Blackbread the Pirate (1999) se malý Peter zaplete do pronásledování zlodějských krys, které ho za vydatné pomoci přátelských námořníků z lodi Jeho královského Veličenstva Krysy zavede až do jiného světa. Třetí je román Serena and the Sea Serpent (1999), v němž nezvykle chytrá dívka Serena ochrání obyvatele přímořského městečka před loupeživými nájezdy mořských hadů.
V další tvorbě se již věnuje dospívající mládeži. Hadrová panenka z fantasy románu The Ragwitch (1990) je původcem zla, které ovládne Paulovu starší sestru Julii. Za její záchranou se Paul vydává na nebezpečnou cestu do magického království Yendre, kde si při hledání prostředků k ovládnutí divoké magie musí poprvé ve svém životě poradit bez sestřiny pomoci a povzbuzení. Pomalu se rozpadající ruiny lidmi opuštěného velkoměsta blízké budoucnosti obývá v postkatastrofickém románu Shade's Children (1997) různorodá směsice podivných stvoření, před kterými se skrývá osamělá skupinka dětí. Pokud se však některé z nich dočká čtrnáctých narozenin, pak může s jistotou očekávat příchod strašlivého nebezpečí. Postavy populárního televizního seriálu ožívají v románu The X Files: The Calusari (1997, č. Akta X: Calusari / Talpress 1997).
S doposud s největším úspěchem se setkalo vydání literárními cenami ověnčené trilogie Sabriel (1995 Aurealis, č. Sabriel / Triton 2004), Lirael, Daughter of the Clayr (2001 Ditmar, č. Lirael / Triton 2005) a Abhorsen (2003 Aurealis, č. Abhorsenka / připravuje Triton), což je novými nápady doslova nabitá směs hororu a fantasy s velmi dobře vystavěnou zápletkou a neméně zdařilou charakterizací postav. V úvodním svazku se doposud v poklidu žijící dívka Sabriel vydává do Starého království zachránit ztraceného otce. Opouští technicky vyspělý svět, aby ve společnosti nově nalezených přátel čelila nástrahám světa magického, kde se mrtví mohou celkem snadno vrátit zpět k životu. Zbývající části série jsou vlastně jedním příběhem rozděleným do dvou svazků. Setkáváme se v nich s dvojicí přátel, Lirael a princem Samethem, jejichž osudy se protnou poté, co se oba vzepřou odkazu rodičů. Lirael totiž postrádá dědičnou schopnost vidět do budoucnosti, zatímco Sameth se nechce stát nástupcem nekromantky Sabriel. Oba si tak toužebně přejí nalézt a zvolit svou vlastní cestu životem. Všechny tři romány vyšly později také v jednom svazku pod názvem The Abhorsen Trilogy (2003). Další pokračování hodlá autor napsat až ve vzdálenější budoucnosti.
Románová série The Seventh Tower: The Fall (2000, č. Pád / Egmont 2002), Castle (2000, č. Hrad / Egmont 2002), Aenir (2001, č. Aenir / Egmont 2002), Above the Veil (2001, č. Nad Závojem / Egmont 2003), Into Battle (2001, č. Do boje / Egmont 2003) a The Violet Keystone (2001, č. Fialový kámen / Egmont 2003) je nápaditou fantasy se strhujícím dějem. Ve srovnání s trilogií Abhorsen však postrádá propracovanost zápletky i prostředí, autorovy schopnosti v rámci fantasy pro mládež tak pouze naznačuje. Jde o příběh dospívajícího mladíka Tala, jehož svět byl doposud omezen zdmi neskutečně rozlehlého hradu, aniž by cokoli věděl o životě mimo něj. Netuší tak nic o krajině pokryté Závojem chránícím před průnikem démonů, ale i před slunečními paprsky, jejichž nepřítomnost je příčinou věčné temnoty a ledové zimy. Společné vydání tvoří knihy The Seventh Tower, Volumes 1 3 (2002) a The Seventh Tower, Volumes 4 6 (2003).
Romány Mister Monday (2003 Aurealis, č. Pan Pondělí / Triton 2005), Grim Tuesday (2004, č. Úděsné Úterý /

připravuje Triton) a Drowned Wednesday (2005, č. Utopená Středa / připravuje Triton) jsou úvodními částmi celkem sedmidílné série The Keyes to the Kingdom. Pracovní názvy dalších svazků jsou Sir Thursday, Lady Friday, Superior Saturday a Lord Sunday. Jde o jména sedmi stvoření, dříve pracujících pro Architekta, tvůrce všeho známého ve vesmíru. Nyní však Architekt zmizel, jím zanechaná vůle byla rozbita na kusy a ztracena v čase i prostoru. Naděje na obnovení pořádku je vkládána do Artura Penhaligona, astmatického, ale velmi odvážného chlapce. Bude však jeho odvaha tváří v tvář nebezpečným obyvatelům cizích světů dostatečná?
Garth Nix je dnes považován za předního autora fantastických příběhů pro děti a mládež, jeho knihy jsou však s oblibou čteny po celém světě i dospělými čtenáři, kteří se nechávají stejně jako jejich potomci spoutat divokou, jiskřivou fantazií a živoucími charaktery, jejichž osudy jistě stojí za to sledovat.

Martin Šust

Garth Nix
Pan Pondělí

Vydalo nakladatelství Triton v Praze roku 2005
jako svou 834. publikaci, v edici TRIFID svazek 136.
Vydání 1.
Z anglického originálu Mister Monday,
vydaného nakladatelstvím Scholastic v New Yorku
roku 2003 přeložil Milan Žáček
Ilustrace Milan Fibiger
Odpovědná redaktorka Alena Malcová
Grafická úprava obálky Eva Bystrianská
Sazba a grafická úprava Petr Teichmann
Autorský medailon Martin Šust
Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava

ISBN 80 7254 713 5
www.triton books.cz